

**„ჭეშმარიტი მეცნიერი – თავისი ბუნებით
ყოველთვის რევოლუციონერია!“**

ალფრედ კურატაშვილი
მეცნიერული შემოქმედების პრობლემა (რუსულ ენაზე). სამეცნიერო
კონფერენციის მასალები: „მეცნიერება და საზოგადოება“ (13-14
დეკემბერი 1984 წ.). თბილისი: „მეცნიერება“, 1984, გვ. 12.

**“ИСТИННЫЙ УЧЕНЫЙ – ЭТО, ПО СВОЕЙ
ПРИРОДЕ, ВСЕГДА РЕВОЛЮЦИОНЕР!”**

Альфред Кураташвили
Проблема научного творчества. Материалы научной
конференции: “Наука и общество” (13-14 декабря 1984 г.).
Тбилиси: “Мецниереба”, 1984, с. 12.

**“A TRUE SCIENTIST – IS, BY NATURE, ALWAYS A
REVOLUTIONARY!”**

Alfred Kuratashvili
Problem of Scientific Creative Work. (In the Russian language).
Materials of the Scientific Conference: “Science and Society” (13-14
December 1984). Tbilisi: “Metsniereba”, 1984, p.12.

სოციალურ-ეკონომიკურ გეცნიერებათა
საერთაშორისო აკადემია
თბილისის ბიზნესისა და სოციალურ-ეკონომიკური
მართვის უნივერსიტეტი

აღწერად კურატაშვილი

კუმანოსოციალური რეკოლუციის თეორია

**პრინციპულად ახალი სოციალური
რეკოლუციის ფილოსოფიური,
პოლიტიკურ-სამართლებრივი და
სოციალურ-ეკონომიკური საფუძვლები**

საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”

თბილისი

2002

აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილი. ჰუმანოსოციალური რევოლუციის თეორია. პრინციპულად ახალი სოციალური რევოლუციის ფილოსოფიური, პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური საფუძვლები. თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2002. – 208 გვ.

მონოგრაფიაში განხილულია საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში რადიკალური რევოლუციური ცვლილებების აუცილებლობისა და კანონზომიერების ავტორის მიერ შემუშავებული ფილოსოფიური, პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური საფუძვლები.

რადიკალური რევოლუციური ცვლილებების აღნიშნული საფუძვლები შემუშავებულია ისეთი პირობებისათვის, როდესაც ადგილი აქვს ხალხის ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს, და აგრეთვე ხალხის ეკონომიკურ გაუპატიურებას, და როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება იყენებს ნებისმიერ – მათ შორის ანტიკონსტიტუციურ – გზებს, ფორმებსა და მეთოდებს იმისათვის, რომ შეინარჩუნოს თავისი ძალაუფლება ხელისუფლებაში.

მაშასადამე, დასაბუთებულია პრინციპულად ახალი სოციალური რევოლუციის – ჰუმანოსოციალური (ჰუმმარიტად ადამიანური) რევოლუციის – აუცილებლობა და კანონზომიერება ისეთი პირობებისათვის, როდესაც ადგილი აქვს ევოლუციურად გადაულახავ წინააღმდეგობებს ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის.

ამრიგად, მონოგრაფიაში შემოთავაზებულია ავტორის მიერ შექმნილი სოციალური რევოლუციის ახალი თეორია – ჰუმმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის თეორია, ჰუმანოსოციალური რევოლუციის თეორია, რომელიც პრინციპულად განსხვავდება ყველა სხვა დღემდე არსებული სოციალური რევოლუციების თეორიებისაგან.

რ ე ც ე ნ ზ ე ნ ტ ე ბ ი

ლენონიდ დეიჩმანი (აშშ, ნიუ-იორკი) – *მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, აკადემიკოსი*
 მიხეილ როკეტლიშვილი (აშშ, ნიუ-იორკი) – *მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, აკადემიკოსი*
 ელადიმერ სარიჩევი (აშშ, როჩესტერი) – *მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, აკადემიკოსი*

© აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილი, 2002.

**МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ
СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИХ НАУК
ТБИЛИССКИЙ УНИВЕРСИТЕТ БИЗНЕСА И
СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКОГО УПРАВЛЕНИЯ**

АЛЬФРЕД КУРАТАШВИЛИ

**ТЕОРИЯ
ГУМАННОСОЦИАЛЬНОЙ
РЕВОЛЮЦИИ**

**ФИЛОСОФСКИЕ, ПОЛИТИКО-ПРАВОВЫЕ
И СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИЕ
ОСНОВЫ ПРИНЦИПИАЛЬНО НОВОЙ
СОЦИАЛЬНОЙ РЕВОЛЮЦИИ**

**Международное издательство “Прогресс”
Тбилиси
2002**

УДК 1+32+330+34
К 93

Кураташвили Альфред Анзорович. Теория гуманносоциальной революции. *Философские, политико-правовые и социально-экономические основы принципиально новой социальной революции.* Тбилиси: Международное издательство “Прогресс”, 2002. – 208 с.

В монографии рассматриваются разработанные автором философские, политико-правовые и социально-экономические основы необходимости и закономерности осуществления радикальных революционных перемен в управлении обществом и государством.

Отмеченные основы радикальных революционных перемен разработаны применительно к условиям, когда имеет место экономический и морально-психологический геноцид народа, а также экономическое изнашивание народа, и когда государственная власть использует любые – в том числе антиконституционные – пути, формы и методы с тем, чтобы сохранить свою власть во власти.

Следовательно, обосновывается необходимость и закономерность осуществления принципиально новой социальной революции – гуманносоциальной (истинно человеческой) революции – применительно к условиям, когда имеют место эволюционно непреодолимые противоречия между интересами народа и государственной властью.

Таким образом, в монографии предлагается созданная автором новая теория социальной революции – теория истинно человеческой социальной революции, теория гуманносоциальной революции, которая принципиально отличается от всех других существующих поныне теорий социальной революции.

Р е з е н ц е н т ы

Леонид Дейчман (США, Нью-Йорк) – доктор наук, профессор,
академик

Михаил Рокетлишвили (США, Нью-Йорк) – доктор наук,
профессор, академик

Владимир Саричев (США, Рочестер) – доктор наук, профессор,
академик

© Кураташвили Альфред Анзорович, 2002.

ISBN 99928-858-8-2

**INTERNATIONAL ACADEMY
OF SOCIAL-ECONOMIC SCIENCES
THE TBILISI BUSINESS AND SOCIAL-ECONOMIC
MANAGEMENT UNIVERSITY**

ALFRED KURATASHVILI

**THEORY OF
HUMANOSOCIAL
REVOLUTION**

**PHILOSOPHICAL, POLITICAL-LEGAL
AND SOCIAL-ECONOMIC BASES
OF FUNDAMENTALLY NEW SOCIAL
REVOLUTION**

**International Publishing House "Progress"
Tbilisi
2002**

UDC 1 + 32 + 330 + 34

K 93

Alfred A. Kuratashvili. Theory of Humanosocial Revolution. Philosophical, Political-Legal and Social-Economic Bases of Fundamentally New Social Revolution. Tbilisi: International Publishing House "Progress", 2002. – 208 p.

The monograph covers the elaborated by the author philosophical, political-legal and social-economic principles of necessity and appropriateness of realization of radical revolutionary changes in the governing of the society and the state.

The noted principles of radically revolution changes are elaborated in respect of the conditions, when the economic and moral-psychological genocide of people and economic rape of people take place and when the Government uses every – including anti-constitutional – ways, forms and methods in order to maintain its authority in power.

Therefore, the work gives proof of appropriateness of realization of a fundamentally new social revolution – humanosocial (truly humane) revolution – in respect of conditions, when the evolutionary insuperable contradictions between the interests of people and the government take place.

So, the monograph offers the created by the author new theory of social revolution – theory of truly social revolution, theory of humanosocial revolution, which fundamentally differs from other existing theories of social revolution.

R e v i e w e r s

Leonid Deutschman (USA, New-York) – Doctor of Sciences, Professor, Academician

Mikhail Roketlishvili (USA, New-York) – Doctor of Sciences, Professor, Academician

Vladimir Sarichev (USA, New-York) – Doctor of Sciences, Professor, Academician

© Alfred A. Kuratashvili, 2002.

ISBN 99928-858-8-2

ავტორის მეცნიერული შემოქმედების შესახებ

ალფრედ ანზორის კე კურატაშვილი – ეკონომიკურ, ფილოსოფიურ და იურიდიულ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი საზოგადოებრივ მეცნიერებათა დარგში, სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, თბილისის ბიზნესისა და სოციალურ-ეკონომიკური მართვის უნივერსიტეტის რექტორი, ნიუ-იორკის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, აშშ პოლიტიკურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ „პროგრესის“ მთავარი რედაქტორი, საერთაშორისო ასოციაცია „კულტურათა დიאלოგის“ მმართველობის წევრი და ამ ასოციაციის წარმომადგენელთა საბჭოს წევრი (სანკტ-პეტერბურგი), საქართველოს ჟურნალისტთა ფედერაციის წევრი, მრავალი საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალის რედაქციების წევრი და ა. შ., 220-ე მეტი სამეცნიერო ნაშრომის ავტორი, რომელთა მნიშვნელოვანი ნაწილი გამოქვეყნებულია საზღვარგარეთ – არის მეცნიერი, რომელმაც შექმნა პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები ეკონომიკის, ფილოსოფიის, პოლიტოლოგიისა და იურისპრუდენციის დარგებში.

მოცემული მონოგრაფიის ავტორის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებებიდან და

პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიებიდან განსაკუთრებით აღსანიშნავია:

- მიზნის ფილოსოფია;
- სოციალური მიზნის ფილოსოფია;
- საშუალებათა ფილოსოფია;
- ეკონომიკური მიზნის ფილოსოფია – საშუალებათა ეკონომიკური თვითმიზნის ფილოსოფია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების ძირითადი სოციალურ-ეკონომიკური კანონის თეორია;
- სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია;
- სოციალიზმის პრინციპულად ახალი თეორია – ჰუმანო სოციალიზმის (ჰუმანო სოციალური საზოგადოების) თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური სახელმწიფოს თეორია;
- კომპლექსური სოციალურ-ეკონომიკური ცნობიერების (აზროვნების) თეორია;
- პრინციპულად ახალი პოლიტიკური ეკონომია – ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების სოციალური ეკონომია;
- სოციალურ-ეკონომიკური მართვის თეორია;
- ახალი მეცნიერული თეორიების შექმნის თეორია;
- ეროვნულ-ზოგადსაკაცობრიო იდეოლოგიის თეორია;
- საზოგადოებრივი ცნობიერების მიმართ ადამიანის ინდივიდუალური ცნობიერების უპირატესი განვითარების თეორია;

- სოციალური ყოფიერების მიმართ ადამიანური ცნობიერების უპირატესი განვითარებისა და ფუნქციონალურად მმართველობითი როლის თეორია;
- საზოგადოებრივი ყოფიერების პრინციპულად ახალი თეორია, რომლის თანახმად საზოგადოებრივი ყოფიერება წარმოადგენს ადამიანურ ცნობიერებას მოქმედებაში;
- მატერიალური წარმოებისა და მთლიანად საზოგადოების ეკონომიკური ბაზისის მიმართ სულიერი წარმოების (მეცნიერების, იდეოლოგიის, პოლიტიკისა და სამართლის, ანუ ევრეთწოდებული „ზედნაშენის“) უპირატესი განვითარების – როგორც ეკონომიკური ბაზისის ფუნქციონირების განმსაზღვრელი ინტელექტუალური, ორგანიზაციული და მმართველობითი საფუძვლის – თეორია;
- საკუთრების ჭეშმარიტად საზოგადოებრივი შინაარსის თეორია, რომელიც (საკუთრების საზოგადოებრივი შინაარსი) განისაზღვრება საკუთრების ფუნქციონირების სოციალური მიმართულებით მისი ფორმის მიუხედავად;
- აუცილებლობისა და თავისუფლების (ცენტრალიზმისა და თვითმმართველობის) შეხამების თეორია;
- ბრმა (ხელისუფლების მიერ არამართვადი) საზოგადოებისა და სახელმწიფოს თეორია;
- კერძო საკუთრების სოციალური რეალიზაციის თეორია;

- მატერიალური სტიმულირებისა და ეკონომიკურ-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის შეხამების თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების კვლავწარმოებითი ურთიერთობების თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების ამოსავალი კვლავწარმოებითი ურთიერთობის თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების ძირითადი კვლავწარმოებითი ურთიერთობის თეორია;
- საზოგადოებრივ-ეკონომიკური ეპოქების განსხვავების პრინციპულად ახალი თეორია;
- საბაზრო ურთიერთობების გენეტიკურად ანტაგონისტური ბუნებისა და ხალხის ინტერესებისათვის მათი ფუნქციონალური გამოყენების მექანიზმის თეორია;
- შრომის საშუალებათა ნომინალური და რეალური ღირებულების თეორია;
- ღირებულების შექმნის პრინციპულად ახალი თეორია;
- ზედმეტი ღირებულების შექმნის თვისებრივად ახალი მექანიზმის თეორია;
- ადამიანის ექსპლუატაციის მექანიზმის პრინციპულად ახალი შინაარსის თეორია;
- არაეკონომიკური ექსპლუატაციის თეორია – ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების მითვისების თეორია;
- მეცნიერული მიმართულება, რომელიც ასაბუთებს ჰუმანოსოციალური – ჭეშმარიტად ადამიანური –

საზოგადოების უპირატესობებს სხვა პოლიტიკური სისტემების მიმართ;

- ცხოვრების ჭეშმარიტი ხარისხის თეორია;
- კლასიკური კაპიტალიზმის სოციოკაპიტალიზმში ევოლუციური ტრანსფორმაციის თეორია;
- სოციოკაპიტალიზმის თეორია;
- ადამიანის ინტერესების უზენაესობის თეორია – ხალხის ინტერესების დიქტატურის თეორია;
- კრატოკრატიის თეორია – სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ ხელისუფლების ფლობის თეორია;
- საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მოჩვენებითი და ჭეშმარიტი დამოუკიდებლობის თეორია;
- თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორია;
- სოციალურად გამიზნული კომუნიკაბელური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს თეორია;
- ხალხის ეკონომიკური გენოციდის თეორია;
- ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის თეორია, ანუ ჰუმანოსოციალური რევოლუციის თეორია და ა. შ.

სწორედ ავტორის მიერ შექმნილი: სოციალური მიზნის ფილოსოფიის – როგორც პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულების, და აგრეთვე სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიის – როგორც პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიის გამო, მას – როგორც ანტიმარქსისტს

— გააფთრებულად ებრძოდნენ (ჯერ კიდევ 1974 წლიდან და განსაკუთრებით 1982-1989 წლებში) დოგმატიკოსი — ფილოსოფოსები, ეკონომისტები, პოლიტოლოგები და მეცნიერებისა და პოლიტიკის სხვა „მოღვაწეები“, რომლებიც მარქსიზმ-ლენინიზმის ტყვეობაში იმყოფებოდნენ.

ამასთან ისინი თავის თანამდებობებს იყენებდნენ ახალი მეცნიერული იდეების დაუშვებელი მეთოდებით აღსაკვეთად, მაგრამ ავტორთან ბრძოლაში გამანადგურებელი დამარცხება განიცადეს საერთაშორისო მასშტაბით ჯერ კიდევ საბჭოთა კავშირის არსებობის პერიოდში. თუმცა შემდგომში მათ მაინც მოახერხეს აღმოჩენილიყვნენ კიდევ უფრო მაღალ თანამდებობებზე თითქოსდა როგორც საბაზრო ეკონომიკისა და ევრეთწოდებული დემოკრატიის მომხრეები... (!!).

მეცნიერული შემოქმედების წინააღმდეგ ასეთი ბრძოლა გასაკვირიც არ არის, რადგან „საყოველთაოდ ცნობილია, რომ სიახლე მეცნიერებაში და საერთოდ ცხოვრებაში ყოველთვის ძნელად, ბრძოლით იკვლევდა გზას. ამასთან დაკავშირებით ხატოვნად და მეტად საინტერესოდ წერდა ლუდვიგ ბიორნე: „მას შემდეგ რაც პითაგორამ აღმოაჩინა თავისი თეორემა, მან ასი ხარი შესწირა მსხვერპლად. იმ დროიდან მოყოლებული მსხვილფეხა რქოსანი პირუტყვი კანკალებს ყოველთვის, როდესაც ხდება ახალი ჭეშმარიტების აღმოჩენა...““ (Кураташвили А. А. Некоторые размышления по проблемам социально-экономической науки. Материалы научной конференции: “Наука и общество” (13-14 декабря 1984 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1984, с. 59.).

აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილ სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიას, რომელსაც ავტორმა სპეციალური მონოგრაფია მიუძღვნა (რომელშიც აღნიშნული თეორიიდან გამომდინარე მოცემულია მის მიერვე შექმნილი სოციალიზმის პრინციპულად ახალი თეორია – ფაქტობრივად ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების თეორია, რაზედაც მოცემულ მონოგრაფიაშიც არის მითითებული), ამ თეორიის „კრიტიკოსებისაგან“ განსხვავებით, ბევრმა მეცნიერმა აღიარა ის – როგორც პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორია და როგორც პრინციპულად ახალი პერსპექტიული მეცნიერული მიმართულება, და ამით მხარი დაუჭირა სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიას და მონოგრაფიას მთლიანად. ამასთან აღნიშნულმა მეცნიერებმა მაღალი შეფასება მისცეს ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიას მარქსიზმ-ლენინიზმის ტოტალიტარული ბატონობის პირობებშიც კი.

ასე, მაგალითად, ცნობილი მეცნიერი – ეკონომისტი და სოციოგოლი, სსრკ-ის მეცნიერებათა აკადემიის სოციოლოგიური გამოკვლევების ინსტიტუტის განყოფილების გამგე, ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ბორის ლევინი თავის რეცენზიაში ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიაზე, რომელიც გამოქვეყნდა 1983 წლის 20 დეკემბერს გაზეთ „ზარია ვოსტოკაში“ სათაურით „აქტუალური გამოკვლევა“, წერდა: „ა. ა. კურატაშვილის მიერ შამოთავაზებული სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია მკვლევარს აძლევს მეთოდოლოგიურ

მიდგომას ჩვენი საზოგადოების ღრმად შესასწავლად მისი სოციალური და ეკონომიკური ცხოვრების მრავალფეროვან გამოვლინებებში“.

შემდეგ პროფესორი ბორის ლევინი წერდა:
„სოციალურ-ეკონომიკური მიდგომა სულ უფრო ფართო გამოყენებას ჰპოვებს როგორც მეცნიერულ გამოკვლევებში, ისე სამეურნეო საქმიანობის მართვაში. პერსპექტივაში სწორედ ეს მიდგომა გახდება პრევალირებული ეკონომიკისა და მისი ცალკეული დარგების, და აგრეთვე საზოგადოებრივი ცხოვრების სხვა სფეროების ფუნქციონირების საბოლოო სახალხო-სამეურნეო შედეგების როგორც ანალიზში, ისე შეფასებაში.

საზოგადოების სოციალური მართვის საფუძველში უნდა ჩაიდოს პრინციპები, რომლებიც გამომდინარეობს სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიიდან. ამ მართვის ერთ-ერთი ასპექტია იდეოლოგიური მუშაობა, რომელიც უნდა ტარდებოდეს მეცნიერულ საფუძველზე.

ასეთ საფუძველს იდეოლოგიურ მუშაობას აძლევს განსახილველი მონოგრაფია.“

„მიგვაჩნია, — *წერდა რეცენზიის დასკვნისას პროფესორი ბორის ლევინი,* — რომ მონოგრაფიაში მოცემული მეცნიერული მიმართულება ფაროდ გავრცელდება სამეცნიერო საზოგადოებრიობაში.“

გარდა ამისა, ალფრედ კურატაშვილის აღნიშნულ მონოგრაფიაზე გამოქვეყნდა ქართული მეცნიერ-ეკონომისტის ელგუჯა ჩადუნელის რეცენზია (ჟურნალი „ეკონომისტი“,

1984, № 2), რომელშიც მან მაღალი შეფასება მისცა ამ მონოგრაფიას.

პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიის ანალოგიური მაღალი შეფასებით თავისი რეცენზიების გამოქვეყნებას ჟურნალ „საქართველოს კომუნისტში“ შეეცადნენ მეცნიერ-ეკონომისტები: ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი არჩილ თეთრაული (საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ეკონომიკისა და სამართლის ინსტიტუტის განყოფილების გამგე) და ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ვლადიმერ სარიჩევი (ლენინგრადის ერთ-ერთი წამყვანი უმაღლესი სასწავლებლის პოლიტიკური ეკონომიის კათედრის გამგე, რომელიც ამჟამად ცხოვრობს აშშ-ში).

მაგრამ აღნიშნული რეცენზიების გამოქვეყნების ნაცვლად, მათი ავტორები, ისევე როგორც გამოქვეყნებული რეცენზიის ავტორი პროფესორი ბორის ლევინი, უმკაცრესი თავდასხმების ქვეშ მოექცნენ ამ ჟურნალის მაშინდელი მთავარი რედაქტორის, ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორის, პროფესორ ვ. კემელავას მხრიდან, რომელიც, როგორც მისმა შემდგომმა მოქმედებებმა აჩვენა, დატყვევებული იყო ევრეთწოდებული „მარქსიზმის ანბანური ჭეშმარიტებებით“ (?!), და რომელმაც ტოტალიტარული რეჟიმისათვის დამახასიათებელი მანერით რედაქციის სახელით ფაქტობრივად თვითონ გამოაქვეყნა რეცენზია („საქართველოს კომუნისტი“, 1984, მარტი, № 3) პროფესორ არჩილ თეთრაულის და პროფესორ ვლადიმერ სარიჩევის გამოუქვეყნებელ რეცენზიებზე (რეცენზიების

ხელნაწერებზე), და აგრეთვე პროფესორ ბორის ლევინის გამოქვეყნებულ რეცენზიაზე, თითქოსდა როგორც „სარედაქციო“ (!!).

უფრო მეტიც, როგორც მოგვიანებით გახდა ცნობილი, ეურნალ „საქართველოს კომუნისტის“ მთავარმა რედაქტორმა გაუგზავნა წერილები (ფაქტობრივად გაუგზავნა საჩივნები) მოსკოვში და ლენინგრადში იმ ინსტიტუტების ხელმძღვანელებს, რომლებშიც მუშაობდნენ პროფესორი ბ. ლევინი და პროფესორი ვ. სარიჩევი, მოთხოვნით დაეკისრებინათ მათთვის პასუხისმგებლობა იმის გამო, რომ მათ მოიწონეს და მაღალი შეფასება მისცეს ალფრედ კურატაშვილის მონაგრაფიას (!!).

ამრიგად, როგორც ჩანს დარწმუნებული იმაში, რომ მარქსიზმ-ლენინიზმის ფუძემდებლების შემდეგ არავის არა აქვს უფლება და არც ძალუძს შექმნას ახალი მეცნიერული მიმართულება და/ან ახალი მეცნიერული თეორია, და რომ თითქოს მეცნიერებმა ამჟამად მხოლოდ უნდა იმეორონ მათი იდეები, ე. ი. დარწმუნებული იმაში, რომ თითქოს მეცნიერებმა მხოლოდ მარქსიზმის თუთიყუშების როლი უნდა შეასრულონ, ეგრეთწოდებული „სარედაქციოს“ ავტორს არ შეეძლო ეპატიებინა (!!) რეცენზიების ავტორებისათვის ის, რომ მათ სცნეს და მხარი დაუჭირეს ალფრედ კურატაშვილის სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიას და მის მონოგრაფიას მთლიანად.

ამიტომ როგორც თანამდებობის პირი, რომელიც მიჩვეული იყო საზოგადოებრივი მეცნიერებისადმი მბრძანებლობას საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური

კომიტეტის სახელით (რამეთუ ჟურნალი „საქართველოს კომუნისტი“ იყო სწორედ საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცკ-ის ჟურნალი), „სარედაქციოს“ ავტორი აღშფოთებული იყო იმით, რომ რეცენზენტები არ გამოხდნენ მონოგრაფიის ავტორს, რომელმაც გაბედა შეექმნა ახალი მეცნიერული თეორია და ახალი მეცნიერული მიმართულება (?!).

კერძოდ, ცდილობდა რა გაეკრიტიკებინა პროფესორ ა. თეთრაულის გამოუქვენებელი გამოხმაურება (რეცენზია) აღფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიაზე ჟურნალისტური და სამართლებრივი ეთიკის უბეში დარღვევით, ეგრეთწოდებული „სარედაქციოს“ ავტორი წერდა: „გარდა ინტერესის აღმძრავი სათაურისა („ახალი მიმართულება სოციალიზმის პოლიტიკური ეკონომიის აქტუალურ პრობლემათა კვლევაში“), რეცენზენტი ვერაფრით ვერ ახერხებს მკითხველის ყურადღების მიპყრობას“ („საქართველოს კომუნისტი“, 1984, № 3, გვ. 78). და იქვე „სარედაქციოს“ ავტორმა მოიყვანა ციტატა პროფესორ ა. თეთრაულის გამოუქვენებელი რეცენზიიდან იმის შესახებ, რომ ა. კურატაშვილის მონოგრაფია „წარმოადგენს ღრმად მეცნიერულ გამოკვლევას, რომელშიც ორიგინალურად არის დასმული და გადაწყვეტილი სოციალიზმის პოლიტიკური ეკონომიის საკუთრივ პრობლემები. იგი საბჭოთა ეკონომიკური მეცნიერების კარგი შენაძენია“ (იქვე).

ამასთან „სარედაქციოს“ ავტორი ამით ცდილობდა დაუსაბუთებლად და ტენდენციურად გაეკრიტიკებინა გამოუქვენებელი რეცენზიის ავტორი ამ სიტყვებისათვის

და რეცენზიის ხელნაწერისათვის მთლიანად, რომლიდანაც თითქოს შეუძლებელია „რაიმე გაიგოს მკითხველმა“ (იქვე).

შემდეგ „სარედაქციოს“ ავტორი გადავიდა პროფესორ ბ. ლევინის რეცენზიის ასეთივე დაუსაბუთებელ და ტენდენტურ „კრიტიკაზე“, რომელსაც თითქოს არ „უთქვამს რაიმე არსებითი. სამაგიეროდ, რაც თქვა, თქვა ენერგიულად, ეფექტურად და შთაბეჭდვად“ (იქვე, გვ. 79).

განაგრძო რა პროფესორ ბ. ლევინისა და მასთან ერთად პროფესორ ვ. სარიჩევის „კრიტიკა“, „სარედაქციოს“ ავტორმა, რომელმაც, როგორც ჩანს, ამ დროისათვის დაკარგა ყოველგვარი კონტროლი თავის თავზე, წერდა: „სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიის“ ჰიპოთეზური გავლენა პროფესორ ვ. სარიჩევს წინააღმდეგობის უნარს უკარგავს და, ვითარცა სომხამბულურ მღვდმარეობაში მყოფს, იმას ათქმევინებს, რაც არ უნდა ეთქვა“ („საქართველოს კომუნისტი“, 1984, № 3, გვ. 80). საკვირველია, მაგრამ ფაქტია (?!). იქმნება შთაბეჭდილება, რომ პროფესორი ვ. სარიჩევი კი არა, არამედ „სარედაქციოს“ ავტორი ამ პუბლიკაციის მომზადების პროცესში თვითონ იმყოფებოდა სომხამბულურ მღვდმარეობაში მასზე მარქსიზმის ჰიპოთეზური გავლენის გამო (?!).

შემდეგ „სარედაქციოს“ ავტორი წერდა: „ახალი საზოგადოების (კომუნისტური საზოგადოების პირველი და მეორე ფაზების) ურთიერთობათა სპეციფიკის საყოველთაოდ აღიარებული გაგებისაგან ძირფესვიანად განსხვავებული საკუთარი შეხედულების კვინტესენციას ა. კურატაშვილი საკმაოდ მკაფიოდ გადმოსცემს“ (იქვე, გვ. 81).

ხოლო ა. კურატაშვილის მონოგრაფიიდან შესაბამისი ციტატის მოყვანის შემდეგ, რომელშიც მარქსის მიერ შემუშავებული კაპიტალის საყოველთაო ფორმულისაგან: $W - S - W'$ (ფული - საქონელი - ფული') განსხვავებით, მოცემულია მონოგრაფიის ავტორის მიერ შემუშავებული პრინციპულად ახალი ფორმულა: $A - M - A'$ (ადამიანი - მოღვაწეობა - ადამიანი'), რომელიც ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების ობიექტური სოციალური მიზნის რეალიზაციის ურთიერთობას გამოსახავს (იქვე, გვ. 81-82), „სარედაქციოს“ ავტორი აღნიშნავდა: „ამ თამამ დასკვნას, რომლის ანალოგსაც, ალბათ ვერ შევხვდებით სამეცნიერო ლიტერატურაში, წინ უძღვის არანაკლებ სენსაციური განცხადებები, მაგალითად, იმის მტკიცება, რომ ამჟამად თავისი შემეცნებითი ღირებულება დაკარგა ისტორიის მარქსისტული მატერიალისტური გაგების ფუძემდებლურმა მეთოდოლოგიურმა პრინციპმა... სამაგიეროდ გვთავაზობენ რეცენზენტების მიერ მოწონებულ... პრინციპულად ახალ კრიტიერიუმს“ (იქვე, გვ. 82).

ამ შემთხვევაში სწორად წერდა „სარედაქციოს“ ავტორი, მაგრამ პრინციპულად ახალი იდეების – ფაქტობრივად მეცნიერებაში რეკოლუციური გადატრიალების – მოწონების ნაცვლად, ის ამით ცდილობდა, რბილად რომ ეთქვათ, დაეგმო მონოგრაფიის ავტორი (!!).

თუმცა გარკვეულწილად ეს არც არის გასაკვირი, რამეთუ, ჯერ-ერთი, „სარედაქციოს“ ავტორს არ შეეძლო გამოსულიყო მარქსიზმის ჩარჩოებიდან, ე. ი. არ შეეძლო გადაეხედა „მარქსიზმის ანბანური

ჭეშმარიტებებისათვის“ (?!), და, მეორეც, მას არანაირად არ შეეძლო გაეგო „როგორ ახერხებენ რეცენზენტები“ სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიის „მთავარი თეზისი“ – სოციალური მიზნის ურთიერთობა – „შეუთავსონ სოციალიზმის მარქსისტული პოლიტიკური ეკონომიის აქსიომატურ მტკიცებას, რომ წარმოების საშუალებებზე საზოგადოებრივი საკუთრება არის სოციალიზმის არსებობის ძირითადი ფაქტორი და მისი პროგრესის მტკიცე გარანტი“ (იქვე, გვ. 83).

დიახ, მართლაც შეუძლებელია შეუთავსო მარქსიზმს, სოციალიზმის მარქსისტულ გაგებას და „მარქსისტული პოლიტიკური ეკონომიის“ ეგრეთწოდებულ „აქსიომატურ მტკიცებას“ პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია, რამეთუ სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია სწორედ იმიტომ არის პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორია და პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება, რომ ის კარდინალურად განსხვავდება მარქსიზმისაგან და „მარქსისტული პოლიტიკური ეკონომიის აქსიომატური მტკიცებებისაგან“, ისევე როგორც პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი სოციალიზმის პრინციპულად ახალი თეორია (ჰუმანოსოციალიზმის თეორია) და პრინციპულად ახალი პოლიტიკური ეკონომია – ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების სოციალური ეკონომია, კარდინალურად განსხვავდება სოციალიზმის მარქსისტული (და არა მარტო მარქსისტული) გაგებისაგან

და „მარქსისტული პოლიტიკური ეკონომიის აქსიომატური მტკიცებებისაგან“.

ამიტომ პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები არის არა მარქსიზმი, არამედ ალფრედისმი – წარმოადგენს მარქსიზმის გადატრიალებას და რევოლუციურ გადატრიალებას საზოგადოებრივ მეცნიერებაში მთლიანად, რაც აცოფებს დოგმატიკოსებს, მარქსიზმის მონებს და, შესაბამისად, ალფრედისმის მტრებს, ალფრედ კურატაშვილის მეცნიერული შემოქმედებისა და საერთოდ მეცნიერული შემოქმედების მტრებს. თუმცა მარქსისტული ოდეოლოგიის ბატონობის პირობებში ვერავინ გაბედავდა ალფრედ კურატაშვილის მოძღვრებისათვის ეწოდებინა ალფრედისმი ან კურატაშვილისმი.

უფრო მეტიც, აუცილებელი იყო ჩათვლილიყო, რომ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები თითქოს წარმოადგენდა მარქსიზმს – მარქსიზმის შემოქმედებით განვითარებას, და არა ახალ „იზმ“-ს, მაშინ როდესაც პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება – ეს ყოველთვის ახალი „იზმ“-ია.

„იზმ“-ების პრობლემატან დაკავშირებით განსაკუთრებით უნდა იქნეს გათვალისწინებული, რომ აუცილებელია გამოსვლა რომელიმე „იზმ“-ის წინაშე უსიტყვო კაპიტულაციის წინააღმდეგ, აუცილებელია გამოსვლა ერთი რომელიმე „იზმ“-ის მონოპოლიის წინააღმდეგ –

მეცნიერებაში ერთი „იზმ“-ის ბატონობის წინააღმდეგ, და არა „იზმ“-ების წინააღმდეგ საერთოდ, რამეთუ ეს მეცნიერების შემოქმედებით განვითარებაზე, და, შესაბამისად, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს განვითარებაზე უარის თქმის ტოლფასი იქნებოდა.

სწორედ მეცნიერული შემოქმედების წინააღმდეგ იყო მიმართული ეგრეთწოდებული „სარედაქციოს“ ზემოაღნიშნული პუბლიკაცია ჟურნალ „საქართველოს კომუნისტში“, რომლის ავტორმა ამ პუბლიკაციის დასკვნისას საბოლოოდ გამოამჟღავნა თავისი პოზიცია.

კერძოდ, დასკვნისას „სარედაქციოს“ ავტორი, საბოლოოდ გაშიშვლებული თავის ზრახვებში — ბოლომდე იდგეს მარქსიზმის სადარაჯოზე, წერდა, რომ „არ შეიძლება უარის თქმა საყოველთაოდ ცნობილ ჭეშმარიტებებზე..., რომ არის ჭეშმარიტებები, რომლებიც არ ექვემდებარებიან გადახედვას, თუ გვინდა დავრჩეთ მეცნიერების ფარგლებში; არსებობს მარქსიზმის ანბანური ჭეშმარიტებები, რომელთაც სათუთად უნდა მოვეპყრათ“ (იქვე, გვ. 83-84).

ზემოთ მოყვანილი ციტატებისათვის ამ ეგრეთწოდებული „სარედაქციოდან“, ამჟამინდელი პოზიციებიდან მადლობის გადახდაც კი შეიძლებოდა ამ პუბლიკაციის ავტორისათვის, რამეთუ ეს ციტატები ადასტურებენ ა. კურატაშვილის მონოგრაფიაში პრინციპულად ახალი იდეების — ახალი მეცნიერული თეორიების და ახალი მეცნიერული მიმართულებების — არსებობას. მაგრამ მარქსიზმ-ლენინიზმის ტოტალიტარული ბატონობის პერიოდში ამ „სარედაქციოს“

შეძლო გამოეწვია „გაკრიტიკებული“ მონოგრაფიის ავტორის, სულ ცოტა, როგორც მეცნიერის განადგურება (?!).

ამასთან ერთად, მარქსიზმ-ლენინიზმის ტყვეობაში ყოფნა, ისევე როგორც ნებისმიერი „იზმი“-ს ტყვეობაში, მათ შორის ანტიმარქსიზმის, დემოკრატიზმის და ა. შ. ტყვეობაში ყოფნა – ეს, როგორც ჩანს, თავისებური გონებრივი ავადმყოფობაა, ხოლო ასეთ ავადმყოფებს პასუხისგებაში არ აძლევენ.

თუმცა ასეთ „მეცნიერებს“ მათთვის უკეთეს შემთხვევაში უნდა აეკრძალოთ მუშაობა მეცნიერებისა და უმაღლესი განათლების სფეროში, მათ შორის აეკრძალოთ მონაწილეობა სამეცნიერო შრომების შეფასებაში და სამეცნიერო კადრების ატესტაციაში, რამეთუ ისინი მოკლებულნი არიან შემოქმედებით აზროვნებას და, მაშასადამე, არა მარტო თვითონ არა აქვთ უნარი შექმნან რაიმე ახალი მეცნიერებაში, არამედ, სამწუხაროდ, იმისი უნარიც კი არ გააჩნიათ, რომ აღიქვან სხვების მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და ახალი მეცნიერული თეორიები.

ხოლო თუ ასეთ „მეცნიერთა“ მოქმედება მათ მიერ თავისი სამსახურებრივი (თანამდებობრივი) უფლებამოსილების გადაბეჭების შედეგად იწვევს ადამიანის (ამ შემთხვევაში – მეცნიერის) უფლებების შელახვას, რომელიც თავის მხრივ იწვევს მეცნიერების, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს განვითარების დაზოგავს, მაშინ ისინი მიცემული უნდა იქნენ სისხლის სამართლის პასუხისგებაში მონოგრაფიის ავტორის მიერ შექმნილი თანამდებობის პაიროს უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბაღანსირების თეორიის

და იმ სამართლებრივი მექანიზმების შესაბამისად, რომლებიც უნდა შეიქმნას ამ თეორიის საფუძველზე.

მაგრამ, სამწუხაროდ, ცხოვრებაში ხშირად ხდება საწინააღმდეგო, როდესაც მარქსიზმის მონები ამ მოძღვრების ბატონობის დამხობის შემდეგ აყავთ მაღლა სახელმწიფოებრივ თანამდებობრივ კიბეზე მეცნიერების სფეროში.

ა. კურატაშვილის მონოგრაფიისადმი – „სოციალიზმის უპირატესობათა ობიექტური საფუძველები. სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია“ (თბილისი: „საბჭოთა საქართველო“, 1982. – რუსულ ენაზე) – უდიდესი ინტერესის გამო როგორც საქართველოში, ისე საზღვარგარეთ (ევროპაში, ამერიკაში, აზიაში) გადაწყდა ამ მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვის ჩატარება.

მიუხედავად ზემოაღნიშნული, რბილად რომ ვთქვათ, არაკეთილმოსურნე გამოხდომებისა მარქსიზმის გააფთრებული დამცველების მხრიდან, ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიას უდიდესი მხარდაჭერა ჰქონდა.

პროფესორ ალფრედ კურატაშვილისათვის განსაკუთრებით ფასეულია მხარდაჭერა, რომელიც გამოთქვა მასთან შეხვედრისა და აღნიშნული მონოგრაფიის ძირითადი დებულებების გაცნობის დროს 1983 წლის ივნისში XX საუკუნის ერთ-ერთმა უდიდესმა მეცნიერმა-მოაზროვნემ, ნობელის პრემიის ლაურეატმა, სსრკ მეცნიერებათა აკადემიისა და მსოფლიოს სხვა მრავალი სახელმწიფოს

მეცნიერებათა აკადემიების აკადემიკოსმა პეტრე ლეონიდეს ძე კაპიცამ.

ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიისადმი მხარდაჭერა განსაკუთრებით ნათლად გამოვლინდა ამ მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვის დროს ქ. თბილისში 1984 წლის 7 ივნისს თბილისის სახელმწიფო კონსერვატორიაში (სადაც ალფრედ კურატაშვილს ეკავა პროფესორის თანამდებობა საზოგადოებრივ მეცნიერებათა კათედრაზე) მისი რექტორის პროფესორ სულხან ცინცაძის ინიციატივით.

მსოფლიოში ცნობილმა კომპოზიტორმა და დიდმა ჰუმანისტმა, თბილისის სახელმწიფო კონსერვატორიის რექტორმა, პროფესორმა სულხან ცინცაძემ ჟურნალ „საქართველოს კომუნისტში“ (1984, № 3) გამოქვეყნებული ეგრეთწოდებული „სარდაქციოს“ გაცნობის შედეგ, რამაც მას გაახსენა 1937 წლის საშინელი მოვლენები, რომლებსაც ადგილი ჰქონდა მაშინდელ საბჭოთა კავშირში, მიუხედავად გაფრთხილებისა საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის მეცნიერების განყოფილების მხრიდან თავი შეეკავებინათ ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიის განხილვისაგან, მაინც მიიღო საბოლოო გადაწყვეტილება აღნიშნული მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვის ჩატარების შესახებ. მანვე გაუკეთა ორგანიზება ამ განხილვის ფინანსურ მხარდაჭერას საქართველოს კულტურის სამინისტროს მხრიდან. ყველაფერი ეს იმ დროისათვის გმირობის ტოლფასი იყო!

პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვაში მონაწილეობა მიიღეს ცნობილმა მეცნიერებმა – ფილოსოფოსებმა, ეკონომისტებმა, პოლიტოლოგებმა, იურისტებმა და ა. შ., რომელთა შორის განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს: ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, სსრკ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი ბ. მ. კედროვი (მოსკოვი); ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, სსრკ მეცნიერებათა აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი ა. გ. სპარკინი (მოსკოვი); ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ი. მ. ბობოვიჩი (ლენინგრადი); ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ი. დ. ბრინი (ოშსკი), აგრეთვე ზემოაღნიშნული პროფესორები ბ. მ. ლევინი (მოსკოვი), ვ. გ. სარიჩევი (ლენინგრადი) და სხვები.

მათთან ერთად უნდა დავასახელოთ ქართველი მეცნიერები – პროფესორები: ს. ა. ბოკუჩავა, ნ. ს. გვიშაინი, ე. ი. კანდელაკი (რომელმაც გაიგო და შეაფასა რა ა. კურატაშვილის მონოგრაფიის მნიშვნელობა, მაშინაც კი, როდესაც ის ჯერ კიდევ არ იცნობდა მის ავტორს, ყველგან ვაჟკაცურად გამოდიოდა ამ მონოგრაფიის მხარდასაჭერად), თ. გ. კუკავა, ა. გ. მახარაძე, ა. ი. თეთრაული, ე. გ. ჩადუნელი, რომლებიც გამოვიდნენ რეცენზიებით აღნიშნულ მონოგრაფიაზე და პრინციპულად მაღალი შეფასება მისცეს მას.

მნიშვნელოვანია აღინიშნოს აგრეთვე ამ მონოგრაფიის განხილვაში შეძლევი მეცნიერების აქტიური მონაწილეობა: პროფესორი ი. ა. ურუშაძე, ა. ი. ჰაპავა, ა. ა. ასლანიშვილი,

ო. კ. შამათავა (რომელმაც ამასთან ჯერ კიდევ ამ მონოგრაფიის გამოქვეყნებამდე მისცა მას მაღალი შეფასება და როგორც ცენტურის დარგში სახელმწიფო კომიტეტის წარმომადგენელმა გამოიჩინა განსაკუთრებული ვაჟკაცობა, როდესაც გასცა უფლება მის გამოცემაზე კომუნიტური იდეოლოგიის ბატონობის პირობებში) და სხვები, რომლებმაც მაღალი შეფასება მისცეს ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიას.

აღნიშნული მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვა ჩატარდა აკადემიკოს პაატა გუგუშვილის თავმჯდომარეობით, რომელმაც თავის დასკვნით სიტყვაში აღნიშნა: „თავდაპირველად, სანამ წიგნს წავიკითხავდი, ცოტა სკეპტიკურად ვუყურებდი. მაგრამ როცა წიგნი წავიკითხე და განსაკუთრებით დღეს, დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა. საბოლოოდ დავრწმუნდი, რომ წიგნი უდაოდ ფასეული ნაშრომია და დადებითი მოვლენაა პოლიტეკონომიკურ ლიტერატურაში. ამ თემაზე არა ერთი და ორი, არამედ ბევრი ნაშრომი უნდა იბეჭდებოდეს, რომ მოვაშალოთ ნიადაგი დიდი დისკუსიისათვის, როგორიც 1951 წელს იყო“ (Стенографический отчет публичного обсуждения монографии А. А. Кураташвили: “Объективные основы преимуществ социализма. Теория социально-экономических законов”. Тбилиси: Издательство “Сабчота Сакартвело”, 1982”. 7 июня 1984 года, с. 117; საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალი „პროგრესი“, 2000, № 1-2, გვ. 8).

განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს ის ფაქტი, რომ პროფესორ აღფრედ კურატაშვილის აღნიშნული მონოგრაფიის გამოქვეყნებიდან მე-15-ე წლისთავისათვის, ამერიკის შეერთებულ შტატებში, ნიუ-იორკში, საერთაშორისო გაზეთ „მოსტ“-ში, № 2 (75), 28 თებერვალი – 7 მარტი 1997 წელი (გვ. 43) ამ მონოგრაფიაზე გამოქვეყნდა ცნობილი მეცნიერის – ეკონომისტი და იურისტის, მეცნიერებათა დოქტორის, პროფესორის, აკადემიკოს მიხეილ როკეტლიშვილის რეცენზია სათაურით „ქართველი მეცნიერი – ნოვატორი“.

ამ რეცენზიაში აღნიშნულია: „მონოგრაფიის ავტორმა გაბედა შემოეთავაზებინა მის მიერ შემუშავებული პრინციპულად ახალი თეორია – სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია, რომელიც იყო ახალი მეცნიერული მიმართულება და რომელიც საფუძვლად უნდა დაედოს როგორც მეცნიერულ გამოკვლევებს, ისე საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა სფეროს მართვას თანამედროვე მსოფლიოში. სწორედ თანამედროვე მსოფლიო განვითარება განსაკუთრებული დამაჯერებლობით ადასტურებს პროფესორ კურატაშვილის მიერ შემუშავებული მეთოდოლოგიური მიდგომის სიცოცხლისუნარიანობას.

პროფესორმა ა. კურატაშვილმა, მარქსიზმ-ლენინიზმის იდეოლოგიისაგან განსხვავებით, რომელშიც განმსაზღვრელ კრიტერიუმად ითვლება საკუთრების ფორმა, მთავარ ქვაკუთხედათ დააყენა სოციალური მიზანი (საზოგადოების

ყველა წვერის ინტერესები), რომლის რეალიზაციისათვისაც მას ჯერ კიდევ „გარდაქმნადე“ დასაშვებად მიაჩნდა ყველა გზის, ფორმისა და მეთოდის გამოყენება, მათ შორის, საკუთრების ფორმების პლურალიზმი, საბაზრო ეკონომიკა და ა. შ., თუ ისინი გამორიცხავენ ანტისოციალურ მოვლენებს.

მონოგრაფიის ავტორის მიერ შემუშავებული მეთოდოლოგიური მიდგომა საფუძველშივე განსხვავდება ამ პრობლემისადმი კაპიტალისტური მიდგომიდანაც, რამეთუ კაპიტალიზმის ღროს ეკონომიკისა და მთლიანად საზოგადოების ეფექტიანი ფუნქციონირების მთავარ კრიტერიუმს წარმოადგენს ეკონომიკური მიზანი — მომგებიანობა, მაშინ როდესაც რეცენზირებად ნაშრომში მთავარია სოციალური მიზნის რეალიზაცია, ხოლო მომგებიანობა განიხილება მხოლოდ როგორც ამ მიზნის რეალიზაციის აუცილებელი საშუალება.

მონოგრაფიის ავტორი ამსხვრევს დამკვიდრებულ შეხედულებებს პოლიტიკური ეკონომიის ყველა პრობლემებზე. განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია ის ფაქტი, რომ ავტორის მიერ შემუშავებული და აქ შემოთავაზებულია შრომის საშუალებების ნომინალური და რეალური ღირებულების თეორია, რომელშიც პირველად არის მეცნიერულად დასაბუთებული მარქსის ზედმეტი ღირებულების თეორიის უსაფუძვლობა და გაშლილად არის მოცემული კურატაშვილის თეორია ზედმეტი ღირებულების, მოგების შექმნის ახალ რეალურ მექანიზმზე სამეცნიერო-ტექნიკური პროგრესის პირობებში.

მთლიანობაში ა. კურატაშვილის მიერ გამოცემული მონოგრაფია იყო ახალი პოლიტიკური ეკონომია – ჭეშმარიტად პროგრესული საზოგადოების სოციალური ეკონომია“.

აღნიშნული მონოგრაფიის გამოქვეყნების შემდეგ, პროფესორმა აღფრედ კურატაშვილმა შექმნა კიდევ მრავალი სხვა სამეცნიერო ნაშრომი, რომლებშიც აგრეთვე მოცემულია ავტორის პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები.

განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია აღნიშნოს მეცნიერებათა დოქტორის, პროფესორის, აკადემიკოს აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილის სამეცნიერო მოხსენება საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ორიენტაციის პრობლემებზე, რომლითაც ის გამოვიდა 2001 წლის 27 აგვისტოს მინსკში დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის მე-10 წლისთავისადმი მიძღვნილ სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაზე.

პროფესორ ა. კურატაშვილის მოხსენებამ, რომელიც აგებული იყო მის მიერ შექმნილ ახალ მეცნიერულ მიმართულებებზე, ახალ მეცნიერულ თეორიებზე და არსებული საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემების დასაბუთებულ კრიტიკაზე, უდიდესი ინტერესი გამოიწვია.

აღნიშნულ კონფერენციაზე პროფესორ აღფრედ კურატაშვილის გამოსვლის შემდეგ კონფერენციის მონაწილეებმა – ცნობილმა საზოგადო მოღვაწეებმა, მეცნიერებმა და დიპლომატებმა, ავტორს გადასცეს შემდეგი გამოხმაურებები მის გამოსვლაზე:

„მე ვიყავი მოწმე და მონაწილე დისკუსიისა დსთ-ს განვითარების 10-წლიან გზასთან დაკავშირებით. ორიგინალურმა, დსთ-ს ქვეყნების წინაშე მდგარი პრობლემების ღრმა თეორიულმა განზოგადოებამ, რომლებიც შესანიშნავად, ემოციურად ჩამოაყალიბა აკადემიკოსმა აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილმა, კონფერენციის მონაწილეებზე წარუშლელი შტაბეჭდილება მოახდინა.

თეორიულმა აზრმა, გამრავლებულმა ორატორის ბრწყინვალე, ნიჭიერად წარმოთქმულ სიტყვაზე, ძლიერი, განუმეორებელი ზეგავლენა მოახდინა.

ეს იყო დიდი სოციალური სიმატლის დიდი მეცნიერული სიტყვა.

ალექსანდრე იაკობის ძე სუხარევი
სსრკ-ის ყოფილი გენერალური პროკურორი,
თურიდიულ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი,
რუსეთის ფედერაციის გენერალურ
პროკურატურასთან არსებული კანონიერებისა და
მართლწესრიგის განმტკიცების პრობლემების
სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის დირექტორის
პირველი მოადგილე, რუსეთის ფედერაციის
უშიშროების საბჭოს სამეცნიერო საბჭოს წევრი,
მსოფლიო ასოციაციის „იურისტები ბირთვული
იარაღის წინააღმდეგ“ თანაპრეზიდენტი, რუსეთის
იურიდიული ენციკლოპედიის მთავარი
რედაქტორი და ა. შ.

29.VIII - 2001 წ.“

„პატივცემულო ალფრედ ანზორის ძე!“

მე ძალიან სასიამოვნოდ ვარ განცვიფრებული თქვენი გამოსვლით დსთ-ს მე-10 წლისთავისადმი მიძღვნილ სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაზე.

ღრმა აზრები, რომლებიც გამოთქმული იყო თქვენს გამოსვლაში, ადასტურებენ თქვენი პიროვნების როგორც გამოჩენილი ფილოსოფოსისა და პოლიტოლოგის, როგორც ჭეშმარიტად დიდი მეცნიერის განსაკუთრებულობას.

მე 100%-ით ვეთანხმები თქვენი მაღალზნეობრივი გამოსვლის ყველა დებულებას.

ღრმა პატივისცემით,

ილია ველჯანის ძე ველჯანოვი
*თურქმენეთის საგანგებო და სრულუფლებიანი
ელჩი ბელარუსის რესპუბლიკაში, თურქმენეთის
მუდმივი სრულუფლებიანი წარმომადგენელი
დსთ-ს საწესდებო და სხვა ორგანოებთან, საბჭოთა
შეიარაღებული ძალების გენერალ-ლეიტენანტი
– თადარიგში, პროფესორი.*

28 აგვისტო, 2001 წ.“

„ღრმა კმაყოფილებით მოვისმინე 2001 წლის 27 აგვისტოს ქ. მინსკში სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაზე სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტის, თბილისის ბიზნესისა და სოციალურ-ეკონომიკური მართვის

უნივერსიტეტის რექტორის აკადემიკოს აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილის მოხსენება.

მიხარია, რომ ბევრ რამეში შეხედულებები ემთხვევა. დარწმუნებული ვარ, რომ ასეთ მეცნიერთა მეშვეობით გაიმარჯვებს საღი აზრი და დაისადგურებს ურთიერთგაგება, ხალხთა შორის მეგობრული ურთიერთობები, ტრადიციების პატივისცემა არა მარტო დღეს-ს ქვეყნებში, არამედ სხვა ქვეყნებშიც.

თამარა ვლადიმერის ასული ფილიპპოვიჩი
*ბელარუსის რესპუბლიკის ნაციონალური კრების
რესპუბლიკის საბჭოს წევრი.*
28.08.2001 წ. ბინსკი“.

„პატივცემულო აღფრედ ანზორის ძე!“

პირველ რიგში მინდა მადლობა გადაგიხადოთ თქვენ დღეს-ს მე-10 წლისთავისადმი მიძღვნილ სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაში აქტიური მონაწილეობისათვის.

ღრმა შთაბეჭდილება მოახდინა თქვენმა გამოსვლამ კონფერენციაზე.

ჩვენი ქვეყნების განვითარების კანონების გააზრება, მეცნიერული ანალიზი და გამოთქმული პროგნოზები შემდგომი განვითარების შესახებ – გამოსვლის მთავარ შინაარსს წარმოადგენს. მთლიანად ვიზიარებ თქვენს პოზიციას.

გულწრფელად გისურვებთ შემდგომ შემოქმედებით წარმატებებს. გამოვთქვამ იმედს, რომ თქვენ შესძლებთ კიდევ ჩამოხვიდეთ ჩვენთან ბელარუსის რესპუბლიკაში.

*ვიაჩესლავ ნიკოლოზის ძე კუზნეცოვი
ბელარუსის რესპუბლიკის მუდმივი
სრულუფლებიანი წარმომადგენელი
დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის
საწესდებო და სხვა ორგანოებთან.
29 აგვისტო, 2001 წ.“*

*„ალფრედ ანზირის ძე კურატაშვილს
თქვენს გამოსვლაზე ღსთ-ს სამეცნიერო-პრაქტიკულ
კონფერენციაზე 2001 წლის 27 აგვისტოს*

ჩემზე ღრმა შთაბეჭდილება მოახდინა თქვენმა გამოსვლამ, განსაკუთრებით სახელმწიფო წყობილების ნაწილში, რომელიც მიმართულია უპირველეს ყოვლისა ადამიანის საკეთილდღეოდ, მის სოციალურ დაცვაზე.

სწორია, როგორც მე მეჩვენება, რომ ნებისმიერ წყობილებაში, თუ ხდება უპირველეს ყოვლისა ადამიანის (საზოგადოების) ინტერესების გადაწყვეტა, ამ სახელმწიფოს აქვს მომავალი.

*ვალერი ბატას ძე ტემირბაევი
ყაზახეთის რესპუბლიკის სრულუფლებიანი
წარმომადგენელი ღსთ-ს ეკონომიკური საბჭოს
ეკონომიკურ საკითხთა კომისიაში.
28 აგვისტო, 2001 წ.“*

ცნობილი მეცნიერების, საზოგადო მოღვაწეებისა და დიპლომატების ზემოთ მოყვანილი გამოხმაურებები პროფესორ აღფრედ ანზორის ბე კურატაშვილის სამეცნიერო მოხსენებაზე, რომლითაც ის გამოვიდა აღნიშნულ სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაზე მისკში (რომლის ძირითადი შინაარსი გამოქვეყნებული იქნა ავტორის მიერ საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალში „პროგრესი“, 2001, № 1-2, სათაურით „საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ორიენტაციაში რადიკალური ცვლილებების აუცილებლობის ზღვარზე“ (რუსულ ენაზე), და აგრეთვე ჟურნალში „ეკონომიკა“, 2001, № 8 – სათაურით „საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ორიენტაცია – თანამედროვეობის ცენტრალური პრობლემა“, და რომლის (ე. ი. მოხსენების) მოკლე შინაარსი გამოქვეყნდა აგრეთვე დსთ-ს მე-10 წლისთავისადმი მიძღვნილ საერთაშორისო სამეცნიერო-პრაქტიკული კონფერენციის მასალებში, სათაურით „საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ორიენტაციის პრობლემა“ (რუსულ ენაზე). მოსკოვი: „ზაო ფინსტსტინფორმ“, 2001), წარმოადგენს მის მიერ შექმნილი ახალი მეცნიერული მიმართულებებისა და ახალი მეცნიერული თეორიების პრინციპული მნიშვნელობის კიდევ ერთ დადასტურებას.

სწორედ მის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებებიდან და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიებიდან გამომდინარე, აღფრედ კურატაშვილი გვთავაზობს საზოგადოების, სახელმწიფოსა და კაცობრიობის ორიენტაციის კარდინალურად შეცვლის მის მიერვე შემუშავებულ გზებსა და მექანიზმებს სოციალური

(ჰუმანოსოციალური) მიზნის რეალიზაციისაკენ — ხალხის ინტერესების რეალიზაციისაკენ, ე. ი. განმსაზღვრელი სოციალური მიზნობრივი მიმართულებისაკენ, რომელიც დამახასიათებელია ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოსათვის.

პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილ სხვა პრინციპულად ახალ მეცნიერულ მიმართულებებთან და პრინციპულად ახალ მეცნიერულ თეორიებთან ერთად, განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს მის მიერ შექმნილ ადამიანის ინტერესების უზენაესობის თეორიას — ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიას, რომელიც ამასთანავე წარმოადგენს პრინციპულად ახალ ფილოსოფიურ და პოლიტიკურ-სამართლებრივ მეცნიერულ მიმართულებას, რომლის შესაბამისად როგორც მეცნიერულ კვლევაში, ისე საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში უნდა გამოვდიოდეთ ადამიანის ინტერესების უზენაესობიდან, და არა კანონის უზენაესობიდან, რამეთუ ადამიანი კი არ უნდა ემსახურებოდეს კანონს, არამედ კანონი უნდა ემსახურებოდეს ადამიანს. კანონები კი უნდა განიხილებოდეს მხოლოდ როგორც აუცილებელი საშუალებები — როგორც ხალხის ინტერესების რეალიზაციის აუცილებელი ინსტრუმენტები.

მ ა შ ა ს ა დ ა მ ე , კ ა ნ ო ნ ე ბ ი დ ა ს ხ ვ ა
ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები, რომელთა გარეშე შეუძლებელია საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ნორმალური ფუნქციონირება, უნდა იქმნებოდეს და მათი მიღება უნდა ხდებოდეს ხალხის ინტერესების უზენაესობიდან გამომდინარე, რამეთუ ხალხის ინტერესების უზენაესობა

წარმოადგენს ერთადერთ სამართლიან და სწორ მეთოდოლოგიურ, თეორიულ, პოლიტიკურ და პრაგმატულ სოციალურ-ეკონომიკურ მიდგომას, რომელსაც ძალუმს ეფექტიანად ემსახუროს სოციალური მიზნის რეალიზაციას – რომელსაც ძალუმს ემსახუროს ხალხის ინტერესებს.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, კანონის უზენაესობის ლოზუნგით მომავალშიც გაგრძელდება უკანონოდ „დაკანონებული“ კანონების მოქმედება, რომლის შედეგად ხდება ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების შელახვა და იქმნება თვისებრივად ახალი პირობები, რომლებშიც ადგილი აქვს ხალხის ძარცვას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი პირდაპირი ან არაპირდაპირი მხარდაჭერით – ადგილი აქვს იმ ხალხის ძარცვას, რომელიც ამის გარეშეც მოკლებულია არსებობის საშუალებებს ისევ სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედების, უმოქმედობის ან უუნარობის შედეგად.

ამრიგად, ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი ადამიანის ინტერესების უზენაესობის თეორია – ხალხის ინტერესების დიქტატურის თეორია, როგორც პრინციპულად ახალი ფილოსოფიური და პოლიტიკურ-სამართლებრივი მეცნიერული მიმართულება, და, შესაბამისად, როგორც პრინციპულად ახალი მეთოდოლოგიური მიდგომა, კარდინალურად განსხვავდება თანამედროვე ცივილიზებულ მსოფლიოში საყოველთაოდ მიღებული მიდგომისაგან, რომლის თანახმად საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უზენაესობა უნდა ეკუთვნოდეს კანონს, რაც წარმოადგენს აშკარად მცდარ მიდგომას.

თუმცა ხალხის ინტერესების უზენაესობა სულაც არ ნიშნავს, რომ თითქოს საზოგადოებაში და სახელმწიფოში დასაშვებია კანონსაწინააღმდეგო მოქმედებები. მაგრამ იმის გათვალისწინებით, რომ კანონები უნდა ემსახურებოდნენ ხალხის ინტერესებს, ე. ი. იმის გათვალისწინებით, რომ უზენაესობა უნდა ეკუთვნოდეს ხალხის ინტერესებს, და არა კანონებს, კანონები და სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები, რომლებიც ეწინააღმდეგება ხალხის ინტერესებს, არ უნდა ექვემდებარებოდეს აღსრულებას. ხოლო თანამდებობის პირებმა, რომლებმაც შექმნეს, მიიღეს და რომლებიც აღასრულებენ ამ კანონებს და სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივ აქტებს, უმკაცრესად (მათ შორის სისხლისსამართლებრივად) უნდა აგონ ამისათვის პასუხი.

ზემოაღნიშნული მცდარი მიდგომა, რომლის თანახმად უზენაესობა უნდა ეკუთვნოდეს კანონს, ეფუძნება ფილოსოფიას, რომელსაც მონოგრაფიის ავტორმა საშუალებათა ფილოსოფია უწოდა, მაშინ როდესაც ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს პირობებში პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი ფილოსოფიური მიმართულების – მიზნის ფილოსოფიის, და მის მიერვე შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულების – სოციალური მიზნის ფილოსოფიის, შესაბამისად როგორც პრობლემების მეცნიერულ კვლევაში, ისე საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში აუცილებლად საჭიროა

ვეფუძნებოდეთ მიზნის ფილოსოფიას, სოციალური მიზნის ფილოსოფიას, და არა საშუალებათა ფილოსოფიას.

განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს აგრეთვე პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორია, რამეთუ ამ თეორიის პრაქტიკული რეალიზაციის გარეშე შეუძლებელია ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიანი ფუნქციონირება.

უფრო მეტიც, მსოფლიოს ყველა ქვეყანაში დანერგილი რომ ყოფილიყო საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორია, მაშინ კაცობრიობას შეეძლო ეცხოვრა ომების, შიდასახელმწიფოებრივი და სახელმწიფოთაშორისი კონფლიქტების, ტერორიზმის, კორუფციის, ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების შელახვის, ხალხის ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდის, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების და ა. შ. გარეშე, რომლებსაც ადგილი აქვთ თანამედროვე მსოფლიოში.

დასკვნისას, განსაკუთრებული პრინციპული მნიშვნელობის გათვალისწინებით, აუცილებლად საჭიროა კიდევ ერთხელ მოვიყვანოთ პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შემუშავებული და მის მიერ ჯერ კიდევ 1980 წელს გამოქვეყნებული (Кураташвили А. А. Социально-экономический закон движения и проблемы исходного и основного воспроизводственных отношений. Материалы Республиканской научной

конференции: “Актуальные проблемы... теории” (15-16 мая 1980 г.). Тбилиси: “Мецნიერება”, 1980, с. 39)
ფორმულა: $\Delta - \Delta - \Delta^1$ (ადამიანი – მოღვაწეობა – ადამიანი¹), რომელიც წარმოადგენს ავტორის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულების, პრინციპულად ახალი მეთოდოლოგიური მიდგომის და, შესაბამისად, საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემის პრინციპულად ახალი პოლიტიკური ორიენტაციისა და პრინციპულად ახალი შინაგანი (ობიექტური) პოლიტიკური გამიზნულობის, ანუ ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს არსობრივი ბუნებისა და მისი ფუნქციონირების სოციალური მიზნობრივი მიმართულების კონცენტრირებულ გამოსახულებას.

ალფრედ კურატაშვილი

О НАУЧНОМ ТВОРЧЕСТВЕ АВТОРА

КУРАТАШВИЛИ АЛЬФРЕД АНЗОРОВИЧ – доктор экономических, философских и юридических наук, профессор в области общественных наук, Президент Международной Академии социально-экономических наук, Ректор Тбилисского Университета бизнеса и социально-экономического управления, Действительный член Нью-Йоркской Академии наук, Академик Академии политических наук США, Главный редактор Международного научного журнала “Прогресс”, Член Правления Международной Ассоциации “Диалог культур” и член Совета представителей этой Ассоциации (Санкт-Петербург), Член Федерации журналистов Грузии, член редколлегий многих международных научных журналов и т. д., автор более 220-ти научных трудов, значительная часть которых опубликована за рубежом – является ученым, создавшим принципиально новые научные направления и принципиально новые научные теории в области экономики, философии, политологии и юриспруденции.

Среди созданных автором данной монографии принципиально новых научных направлений и

принципиально новых научных теорий следует особо отметить:

- **Философию цели;**
- **Философию социальной цели;**
- **Философию средств;**
- **Философию экономической цели – Философию экономической самоцели средств;**
- **Теорию основного социально-экономического закона истинно человеческого общества;**
- **Теорию социально-экономических законов;**
- **Теорию комплексного социально-экономического сознания (мышления);**
- **Принципиально новую теорию социализма – теорию гуманносоциализма (теорию гуманносоциального общества);**
- **Теорию истинно человеческого общества;**
- **Теорию истинно человеческого государства;**
- **Принципиально новую политическую экономию – Социальную экономию истинно человеческого общества;**
- **Теорию социально-экономического управления;**
- **Теорию создания новых научных теорий;**
- **Теорию национально-общечеловеческой идеологии;**

- Теорию опережающего развития индивидуального сознания человека по отношению к общественному сознанию;
- Теорию опережающего развития и функционально управленческой роли человеческого сознания по отношению к социальному бытию;
- Принципиально новую теорию общественного бытия, т. е. Теорию общественного бытия – как человеческого сознания в действии;
- Теорию опережающего развития духовного производства (науки, идеологии, политики и права, т. е. так называемой “надстройки”) по отношению к материальному производству и к экономическому базису общества в целом – как определяющей интеллектуальной, организационной и управленческой основы функционирования экономического базиса;
- Теорию истинно общественного содержания собственности, которое (общественное содержание собственности) определяется социальной направленностью функционирования собственности независимо от ее формы;
- Теорию сочетания необходимости и свободы (централизма и самостоятельности);

- Теорию слепого (неуправляемого властью) общества и государства;**
- Теорию социальной реализации частной собственности;**
- Теорию сочетания материального стимулирования и экономико-правовой ответственности;**
- Теорию воспроизводственных отношений истинно человеческого общества;**
- Теорию исходного воспроизводственного отношения истинно человеческого общества;**
- Теорию основного воспроизводственного отношения истинно человеческого общества;**
- Принципиально новую теорию различия общественно-экономических эпох;**
- Теорию генетически антагонистической природы рыночных отношений и механизма их функционального использования в интересах народа;**
- Теорию номинальной и реальной стоимости средств труда;**
- Принципиально новую теорию создания стоимости;**
- Теорию качественно нового механизма создания прибавочной стоимости;**
- Теорию принципиально нового содержания механизма эксплуатации человека;**

- Теорию неэкономической эксплуатации – Теорию присвоения прав и свобод человека;
- Научное направление, обосновывающее преимущества гуманносоциального – истинно человеческого – общества по отношению к другим политическим системам;
- Теорию истинного качества жизни;
- Теорию эволюционной трансформации классического капитализма в социокапитализм;
- Теорию социокапитализма;
- Теорию верховенства интересов человека – Теорию диктатуры интересов народа;
- Теорию кратократии – Теорию владения власти государственной властью;
- Теорию мниной и истинной независимости общества и государства;
- Теорию сбалансированности прав и ответственности должностных лиц;
- Теорию социально нацеленного коммуникабельного общества и государства;
- Теорию экономического геноцида народа;
- Теорию экономического изнасилования народа;
- Теорию истинно человеческой социальной революции, т. е. Теорию гуманносоциальной революции и т. д.

Именно из-за созданных автором: Философии социальной цели – как принципиально нового научного направления, а также Теории социально-экономических законов – как принципиально новой научной теории, с ним – как с антимарксистом – вели ожесточенную борьбу (еще с 1974 года и особенно в 1982-1989 годах) догматики – философы, экономисты, политологи и другие “деятели” науки и политики, которые находились в плену марксизма-ленинизма.

Притом свои должности они использовали для предотвращения недозволенными методами новых научных идей, но в борьбе с автором потерпели сокрушительное поражение в международном масштабе еще в период существования Советского Союза. Хотя в последующем они все-таки умудрились оказаться на еще более высоких должностях будто бы как сторонники рыночной экономики и так называемой демократии... (?!).

Такая борьба с научным творчеством и неудивительна, ибо “Общеизвестно, что новое в науке и в жизни вообще всегда с трудом, с борьбой пробивало себе дорогу. В этой связи образно и весьма интересно писал Людвиг Бёрне: “После того, как Пифагор открыл свою теорему, он принес в жертву сто волов. С тех пор крупный рогатый скот трепещет всякий раз, когда открывается новая истина...””
(Кураташвили А. А. Некоторые размышления по

проблемам социально-экономической науки. Материалы научной конференции: “Наука и общество” (13-14 декабря 1984 г.). Тбилиси: “Мецნიერება”, 1984, с. 59.)

Следует здесь же отметить, что созданную Альфредом Кураташвили Теорию социально-экономических законов, которой автор посвятил специальную монографию (в которой исходя из отмеченной теории дается созданная им же принципиально новая теория социализма – фактически теория истинно человеческого общества, о чем указывается и в данной монографии), в отличие от “критиков” этой теории, многие ученые признали ее – как принципиально новую научную теорию и как принципиально новое перспективное научное направление, и тем самым поддержали теорию социально-экономических законов и монографию в целом. Притом отмеченные ученые дали высокую оценку монографии Альфреда Кураташвили даже в условиях тоталитарного господства марксизма-ленинизма.

Так, например, известный ученый – экономист и социолог, заведующий сектором Института социологических исследований Академии наук СССР, доктор экономических наук, профессор Борис Михайлович Левин в своей рецензии на монографию Альфреда Анзоровича Кураташвили, опубликованной им 20 декабря 1983 года в газете “Заря Востока” под

заглавием “Актуальное исследование”, писал: “Предложенная А. А. Кураташвили теория социально-экономических законов дает в руки исследователя методологический подход к глубокому изучению нашего общества во всех многообразных проявлениях его социальной и экономической жизни”.

Далее профессор Борис Левин писал: “Социально-экономический подход находит все более широкое применение как в научных исследованиях, так и в управлении хозяйственной деятельностью. В перспективе именно этот подход станет преобладающим как в анализе, так и в оценке конечных народнохозяйственных результатов функционирования экономики и ее отдельных отраслей, а также других сфер общественной жизни.

В основу социального управления обществом должны быть положены принципы, которые вытекают из теории социально-экономических законов. Одним из аспектов этого управления является идеологическая работа, которая должна проводиться на научной основе.

Такую основу дает идеологической работе рассматриваемая монография”.

“Представляется, – писал в заключение рецензии профессор Борис Левин, – что данное в монографии

научное направление получит широкое распространение среди научной общественности”.

Кроме того, на отмеченную монографию Альфреда Кураташвили была опубликована рецензия грузинского ученого-экономиста Элгуджи Чадунели (журнал “Экономисти”, 1984, № 2), в которой он давал высокую оценку этой монографии.

С аналогичной высокой оценкой монографии профессора Альфреда Кураташвили попытались опубликовать свои резенции в журнале “Коммунист Грузии” ученые-экономисты: доктор экономических наук, профессор Арчил Тетраули (заведующий отделом Института экономики и права Академии наук Грузии) и доктор экономических наук, профессор Владимир Сарычев (заведующий кафедрой политической экономии одного из ведущих вузов Ленинграда, ныне проживающий в США).

Однако вместо опубликования отмеченных резенций, их авторы, так же как и автор опубликованной резенции профессор Борис Левин, подверглись жесточайшим нападкам со стороны тогдашнего главного редактора этого журнала, доктора философских наук, профессора В. Кешелава, плененного, как показали его дальнейшие действия, так называемыми “азбучными истинами марксизма” (?!), который в свойственной для тоталитарного режима манере от имени редакции

фактически сам опубликовал рецензию (“Коммунист Грузии”, 1984, март, № 3) на неопубликованные рецензии (на рукописи рецензии) профессора Арчила Тетраули и профессора Владимира Сарычева, а также на опубликованную рецензию профессора Бориса Левина, будто бы как “Редакционную” (?!).

Более того, как позже стало известно, тогдашний главный редактор журнала “Коммунист Грузии” послал письма (фактически послал жалобы) в Москву и в Ленинград руководителям тех институтов, в которых работали профессор Б. Левин и профессор В. Сарычев, с требованием возложить на них ответственность за то, что они одобряли и высоко оценивали монографию Альфреда Кураташвили (?!).

Таким образом, видимо убежденный в том, что никто после основоположников марксизма-ленинизма не имеет право и не в состоянии создать новое научное направление и/или новую научную теорию, и что будто бы ученые ныне должны лишь повторять их идеи, т. е. убежденный в том, что будто бы ученые должны выполнять лишь роль попугаев марксизма, автор так называемой “Редакционной” не мог простить (?!) авторам рецензий то, что они признали и поддержали теорию социально-экономических законов Альфреда Кураташвили и его монографию в целом.

Поэтому как должностное лицо, привыкшее командовать общественной наукой от имени ЦК Компартии Грузии (ибо журнал “Коммунист Грузии” был теоретическим и политическим журналом именно ЦК Коммунистической партии Грузии), автор “Редакционной” был страшно возмущен тем, что рецензенты не осуждали автора монографии, который осмелился создать новую научную теорию и новое научное направление (?!).

В частности, пытаясь критиковать неопубликованный отзыв (рецензию) профессора А. Тетраули на монографию Альфреда Кураташвили с грубым нарушением журналистской и правовой этики, автор так называемой “Редакционной” писал: “Кроме интригующего заглавия: “Новое направление в исследовании актуальных проблем политической экономики социализма”, он не придумал ничего стоящего, что хоть как-то привлекло бы внимание читателя к книге” (“Коммунист Грузии”, 1984, № 3, с. 78-79). И там же автор “Редакционной” привел цитату из неопубликованной рецензии профессора А. Тетраули о том, что монография А. Кураташвили “представляет глубокое научное исследование, в котором оригинально поставлены и разрешены узловые проблемы политической экономики социализма. Она является хорошим приобретением советской экономической науки” (там же, с. 79).

Притом автор “Редакционной” тем самым пытался необоснованно и тенденциозно критиковать автора неопубликованной рецензии за эти слова и за рукопись рецензии в целом, из которой будто бы невозможно “почерпнуть что-нибудь вразумительное” (там же).

Затем автор “Редакционной” перешел на такую же необоснованную и тенденциозную критику рецензии профессора Б. Левина, который будто бы “по существу вопроса не сказал ни единого слова. Но зато все, что он сказал, сказал энергично, эффективно, впечатляюще” (там же).

Продолжая “критику” профессора Б. Левина и вместе с ним “критику” профессора В. Сарычева, автор “Редакционной”, который видимо к этому времени потерял всякий контроль над собой, писал: “Гипнотическое влияние “теории социально-экономических законов”, отнимает у профессора В. Сарычева волю к сопротивлению и он, находясь как бы в сомнамбулическом состоянии, все время говорит невпопад, не то, что следовало бы” (“Коммунист Грузии”, 1984, № 3, с. 81). Удивительно, но факт (?!). Создается впечатление, что не профессор В. Сарычев, а автор “Редакционной” в процессе подготовки этой публикации сам находился в сомнамбулическом состоянии из-за гипнотического влияния на него марксизма (?!).

Далее автор “Редакционной” писал: “Квинтэссенция своего, в корне отличного от общепризнанного понимания специфики отношений нового общества (первой и второй фаз коммунистической формации) А. А. Кураташвили излагает довольно четко” (там же, с. 82).

А после приведения соответствующей цитаты из монографии А. Кураташвили, в которой в отличие от разработанной Марксом всеобщей формулы капитала: Д – Т – Д' (Деньги – Товар – Деньги'), дается разработанная автором монографии принципиально новая формула: Ч – Д – Ч' (Человек – Деятельность – Человек'), выражающая собой отношение реализации социальной цели истинно человеческого общества (там же), автор “Редакционной” отмечал: “Этому смелому выводу, которому вряд ли отыщется аналог в научной литературе, предшествуют не менее сенсационные заявления, подобные, например, тому, что основополагающий методологический принцип марксистского материалистического объяснения истории... утратил для настоящего времени свою познавательную ценность. Вместо него предлагается, одобряемый рецензентами принципиально новый критерий...” (там же).

В данном случае правильно писал автор “Редакционной”, но вместо одобрения принципиально новых идей – вместо одобрения фактически революционного переворота в науке, он тем самым пытался, мягко говоря, осуждать автора монографии (?!).

Хотя в определенной степени это и неудивительно, ибо, во-первых, автор “Редакционной”, к сожалению, не мог выйти за рамки марксизма, т. е. не мог пересмотреть “азбучные истины марксизма” (?!), и, во-вторых, он никак не мог понять “как удастся рецензентам совместить главный тезис” теории социально-экономических законов – отношение социальной цели – “с аксиоматическим положением марксистской политической экономии, – как пишет автор “Редакционной”, – о том, что общественная собственность на средства производства служит основным фактором существования социализма и прочным гарантом его прогресса ?” (там же, с. 83).

Да, действительно невозможно совместить созданную профессором Альфредом Кураташвили теорию социально-экономических законов с марксизмом, с марксистским пониманием социализма и с так называемым “аксиоматическим положением марксистской политической экономии”, ибо теория социально-экономических законов

именно потому является принципиально новой научной теорией и принципиально новым научным направлением, что она кардинально отличается от марксизма и от “аксиоматических положений марксистской политической экономии”, так же как и созданная профессором Альфредом Кураташвили принципиально новая теория социализма (теория гуманносоциального общества) и принципиально новая политическая экономия – социальная экономия истинно человеческого общества, кардинально отличаются от марксистского (и не только от марксистского) понимания социализма и от “аксиоматических положений марксистской политической экономии”.

Поэтому принципиально новые научные теории и принципиально новые научные направления, созданные профессором Альфредом Кураташвили являются не марксизмом, а Альфредизмом – представляют собой переворот марксизма и революционный переворот в общественной науке в целом, что и бесит догматиков, рабов марксизма и, соответственно, врагов Альфредизма, врагов научного творчества Альфреда Кураташвили и врагов научного творчества вообще. Хотя в условиях господства марксистской идеологии никто не мог осмелиться назвать учение Альфреда Кураташвили – Альфредизмом или Кураташвилизмом.

Более того, необходимо было считать, что принципиально новые научные направления и принципиально новые научные теории, созданные Альфредом Кураташвили, будто бы представляли собой марксизм – творческое развитие марксизма, а не новый “изм”, тогда как принципиально новое научное направление – это всегда новый “изм”.

В связи с проблемой “изм”-ов следует особо учесть, что необходимо выступать против безоговорочной капитуляции перед каким-либо “изм”-ом, необходимо выступать против монополии одного какого-либо “изм”-а – против господства одного “изм”-а в науке, а не против “изм”-ов вообще, ибо это было бы равнозначно отказу от творческого развития науки, и, соответственно, было бы равнозначно отказу от развития общества и государства.

Именно против научного творчества была направлена вышеотмеченная публикация так называемой “Редакционной” в журнале “Коммунист Грузии”, автор которой в заключение этой публикации окончательно проявил свою позицию.

В частности, в заключение автор “Редакционной”, окончательно оголенный в своих намерениях – до конца стоять на страже марксизма, писал, что “не следует пренебрегать общеизвестными истинами..., что есть истины, которые не подлежат пересмотру, если мы хотим остаться в рамках науки,

и есть азбучные истины марксизма, к которым следует относиться бережно” (там же, с. 84).

За приведенные выше цитаты из так называемой “Редакционной”, с нынешних позиций можно было бы даже поблагодарить автора этой публикации, ибо эти цитаты подтверждают наличие принципиально новых идей – новых научных теорий и новых научных направлений – в монографии А. Кураташвили. Однако в период тоталитарного господства марксизма-ленинизма эта “Редакционная” могла привести к уничтожению автора “критикуемой” монографии, по меньшей мере, как ученого (?!).

Вместе с тем, находиться в плену марксизма-ленинизма, так же как и находиться в плену любого “изм”-а, в том числе в плену антимарксизма, демократизма и т. д. – это, видимо, своего рода умственная болезнь, а таких больных не привлекают к ответственности.

Хотя таким “ученым” в лучшем для них случае необходимо запретить работать в сфере науки и высшего образования, в том числе необходимо запретить участвовать в оценке научных трудов и в аттестации научных кадров, ибо они лишены творческого мышления и, следовательно, не только сами неспособны создать что-либо новое в науке, но, к сожалению, даже неспособны воспринять

принципиально новые научные направления и новые научные теории, созданные другими.

Если же действия таких “ученых” в результате превышения ими своих служебных (должностных) полномочий вызывает ущемление прав человека (в данном случае – ученого), приводящее в свою очередь к торможению развития науки, общества и государства, то их необходимо привлекать к уголовной ответственности в соответствии с созданной автором монографии теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц и в соответствии с теми правовыми механизмами, которые должны быть созданы на основе этой теории.

Однако, к сожалению, в жизни часто происходит обратное, когда рабов марксизма после крушения господства этого учения поднимают вверх по государственной должностной лестнице в сфере науки.

С учетом огромного интереса как в Грузии, так и за рубежом (в Европе, в Америке, в Азии) к монографии А. Кураташвили: “Объективные основы преимуществ социализма. Теория социально-экономических законов” (Тбилиси: “Сабчота Сакартвело”, 1982), было решено провести Международное публичное обсуждение данной монографии.

Несмотря на вышеотмеченные, мягко говоря, недоброжелательные выпады со стороны разъяренных защитников марксизма, монография Альфреда Кураташвили имела огромную поддержку.

Для профессора Альфреда Кураташвили особенно ценна поддержка, которую выразил при встрече с ним и при ознакомлении с основными положениями данной монографии в июне 1983 года один из величайших ученых-мыслителей XX века, лауреат Нобелевской премии, академик Академии наук СССР и академик академий наук многих других государств мира Петр Леонидович Капица.

Поддержка монографии Альфреда Кураташвили особенно ярко проявилась во время Международного публичного обсуждения этой монографии в г. Тбилиси 7 июня 1984 года в Тбилисской государственной консерватории (где Альфред Кураташвили занимал должность профессора кафедры общественных наук) по инициативе ее ректора профессора Сулхана Цинцадзе.

Известный в мире композитор и большой гуманист, ректор Тбилисской государственной консерватории, профессор Сулхан Цинцадзе после ознакомления с так называемой “Редакционной”, опубликованной в журнале “Коммунист Грузии” (1984, № 3), которая ему напомнила о страшных событиях 1937 года, имевших место в тогдашнем

Советском Союзе, несмотря на предупреждение со стороны отдела науки ЦК Компартии Грузии воздержаться от обсуждения монографии Альфреда Кураташвили, все-таки принял окончательное решение о проведении Международного публичного обсуждения этой монографии. Он же организовал финансовую поддержку этого обсуждения со стороны Министерства культуры Грузии. Все это для того времени было равносильно героизму!

В международном публичном обсуждении монографии профессора Альфреда Кураташвили приняли участие известные ученые – философы, экономисты, политологи, юристы и т.д., среди которых необходимо особо отметить: доктора философских наук, профессора, академика Академии наук СССР Б. М. Кедрова (Москва); доктора философских наук, профессора, члена-корреспондента Академии наук СССР А.Г. Спиркина (Москва); доктора экономических наук, профессора И. М. Бобович (Ленинград); доктора экономических наук, профессора И. Д. Брин (Омск), а также вышеотмеченных профессоров Б. М. Левина (Москва), В. Г. Сарычева (Ленинград) и других.

Наряду с ними необходимо назвать грузинских ученых – профессоров: С. А. Бокучава, Н. С. Гвишиани, Е. Я. Канделаки (который поняв и оценив значение монографии А. Кураташвили, даже тогда, когда он

еще не был знаком с ее автором, везде мужественно выступал в поддержку этой монографии), Т. Г. Кукава, А . Г. Махарадзе, А . И. Тетраули, Э. Г. Чадунели и т. д., которые выступили с рецензиями на отмеченную монографию Альфреда Кураташвили и дали ей принципиально высокую оценку.

Важно отметить также активное участие в обсуждении данной монографии следующих ученых: профессора И. А. Урушадзе, А. И. Папава, А. А. Асланишвили, О. К. Шаматава (который к тому же еще до выхода в свет этой монографии дал ей высокую оценку и как представитель Государственного комитета по цензуре проявил особое мужество, когда дал разрешение на ее издание в условиях господства коммунистической идеологии) и других, высоко оценивших монографию Альфреда Кураташвили.

Международное публичное обсуждение данной монографии было проведено под председательством академика Пааты Гугушвили, который в своем Заключительном слове отметил: “Первоначально, до прочтения книги, несколько скептически относился к ней. Но после того как прочитал книгу и особенно сегодня, она произвела большое впечатление. Окончательно убедился, что книга безусловно ценный труд и положительное явление в политэкономической литературе. На эту тему

должны печататься не один и два, а много трудов с тем, чтобы подготовить почву для такой большой дискуссии, которая была в 1951 году” (Стенографический отчет публичного обсуждения монографии А. А. Кураташвили: “Объективные основы преимуществ социализма. Теория социально-экономических законов”. Тбилиси: Издательство “Сабчота Сакартвело”, 1982”. 7 июня 1984 года, с. 117; Международный научный журнал “Прогресс”, 2000, № 1-2, с. 14).

Заслуживает особого внимания тот факт, что к 15-летию выхода в свет отмеченной монографии профессора Альфреда Кураташвили, в США, в Нью-Йорке, в Международной газете “Мост”, № 2 (75), 28 февраля – 7 марта 1997 года (с. 43) была опубликована рецензия на эту монографию известного ученого – экономиста и юриста, доктора наук, профессора, академика Михаила Рокетлишвили под заголовком “Грузинский ученый – новатор”.

В этой рецензии отмечается: “Автор монографии осмелился предложить разработанную им принципиально новую теорию – теорию социально-экономических законов, которая являлась новым научным направлением и которую необходимо положить как в основу научных исследований, так и в основу управления всеми сферами общественной жизни в современном мире.

Именно современное мировое развитие с особой убедительностью подтверждает правильность и жизнеспособность методологического подхода, разработанного профессором Кураташвили.

Профессор А. Кураташвили, в отличие от идеологии марксизма-ленинизма, где определяющим критерием считается форма собственности, во главу угла поставил социальную цель (*интересы всех членов общества*), для реализации которой он еще до Перестройки допускал все пути, формы и методы, в том числе, плюрализм форм собственности, рыночную экономику и т. д., если они исключают антисоциальные явления.

Методологический подход, разработанный автором монографии, в корне отличается и от капиталистического подхода к данной проблеме, *ибо при капитализме главным критерием эффективного функционирования экономики и общества в целом является реализация экономической цели – прибыльность, тогда как в рецензируемом труде главным является реализация социальной цели, а прибыльность рассматривается лишь как необходимое средство реализации этой цели.*

Автор монографии ломает устоявшиеся взгляды по всем проблемам политической экономии. Особенно важен тот факт, что автором разработана и предложена здесь теория номинальной и реальной стоимости средств труда, в которой впервые научно обосновывается несостоятельность теории

прибавочной стоимости Маркса и дается развернутая теория Кураташвили о новом реальном механизме создания прибавочной стоимости, прибыли в условиях научно-технического прогресса.

В целом изданная А. Кураташвили монография была новой политической экономией – социальной экономией истинно прогрессивного общества.”

После выхода в свет отмеченной монографии, профессор Альфред Кураташвили создал и множество других научных трудов, в которых также даются принципиально новые научные теории автора.

Особенно важно отметить научный доклад доктора наук, профессора, академика Альфреда Анзоровича Кураташвили по проблемам ориентации общества и государства, с которым он выступил 27 августа 2001 года в Минске на научно-практической конференции, посвященной 10-летию образования Содружества Независимых Государств.

К докладу профессора А. Кураташвили, построенному на созданных им новых научных направлениях, новых научных теориях и на обоснованной критике имеющихся общественно-государственных систем, был проявлен огромный интерес.

После выступления на отмеченной Конференции профессора Альфреда Кураташвили участники Конференции – видные общественные деятели, ученые и дипломаты, вручили автору следующие отзывы на его выступление:

“Я был свидетелем и участником дискуссии по поводу 10-летнего пути развития СНГ. Оригинальное, глубокое теоретическое обобщение проблем, вставших перед странами СНГ, которые замечательно, эмоционально изложил Академик Альфред Анзорович Кураташвили, произвело на участников Конференции неизгладимое впечатление.

Теоретическая мысль, помноженная на яркое, талантливое слово оратора, произвела сильное, неотразимое воздействие.

Это было большое научное слово большой социальной Правды.

Александр Яковлевич Сухарев
Бывший Генеральный прокурор СССР, доктор юридических наук, профессор, первый заместитель директора НИИ проблем укрепления законности и правопорядка при Генеральной прокуратуре РФ, член Научного совета Совета безопасности РФ, сопрезидент Всемирной Ассоциации “Юристы против ядерного оружия”, Главный редактор Российской юридической энциклопедии и т.д.
29/VIII-2001 г.”

“Уважаемый Альфред Анзорович!

Я очень приятно поражен Вашим выступлением на Научно-практической Конференции, посвященной 10-ой годовщине СНГ. Глубокие мысли, высказанные Вами в своем выступлении, свидетельствуют о незаурядности Вашей личности, как выдающегося философа и политолога, ученого с большой буквы.

Я на 100% согласен со всеми положениями Вашего высоконравственного выступления.

С глубоким уважением,

Илья Вельджанович Вельджанов
*Чрезвычайный и Полномочный Посол
Туркменистана в Республике Беларусь,
Постоянный полномочный представитель
Туркменистана при уставных и других
органах СНГ, генерал-лейтенант
Советских вооруженных сил – в запасе,
Профессор.*
28 августа 2001 г.”

“С глубоким удовлетворением слушала 27 августа 2001 г. в г. Минске на научно-практической конференции доклад Президента Международной Академии социально-экономических наук,

ректора Тбилисского университета бизнеса и социально-экономического управления Академика Кураташвили Альфреда Анзоровича.

Рада, что во многом взгляды совпадают. Уверена, что благодаря таким ученым победит здравый смысл и воцарится не только в странах СНГ взаимопонимание, дружеские отношения между народами, уважение традиций, но и в других странах.

Тамара Владимировна Филиппович
Член Совета Республики Национального
Собрания Республики Беларусь.
28.08.2001, г. Минск”

“Уважаемый Альфред Анзорович!

В первую очередь хочу поблагодарить Вас за активное участие в научно-практической конференции, посвященной 10-летию СНГ.

Глубокое впечатление произвело Ваше выступление на конференции.

Осмысление законов развития, научный анализ и высказанные прогнозы дальнейшего движения наших стран – главное содержание выступления. Полностью разделяю Вашу позицию.

Искренне желаю Вам дальнейших творческих успехов. Выражаю надежду, что Вы сможете еще приехать к нам в Республику Беларусь.

Вячеслав Николаевич Кузнецов
Постоянный полномочный представитель
Республики Беларусь при уставных и других
органах Содружества Независимых
Государств.
29 августа, 2001 г."

“Альфреду Анзоровичу Кураташвили
На Ваше выступление на научно-практической
конференции СНГ 27 августа 2001 г.

Мне глубоко импонировало Ваше выступление, особенно в части государственного строя, направленного прежде всего на благо человека, его социальную защиту.

Верно, мне кажется, что в любом строе, если решаются прежде всего интересы людей (общества), это государство имеет будущее.

Валерий Батаевич Темирбаев
Полномочный представитель Республики
Казахстан в Комиссии по экономическим
вопросам Экономического совета СНГ.
28 августа, 2001 г."

Вышеприведенные отзывы известных ученых, общественных деятелей и дипломатов на научный доклад профессора Альфреда Анзоровича Кураташвили, с которым он выступил на отмеченной научно-практической конференции в Минске (основное содержание которого было опубликовано автором в Международном научном журнале “Прогресс”, 2001, № 1-2, под заглавием “На грани необходимости радикальных перемен в ориентации общества и государства”, а также в журнале “Экономика”, 2001, № 8 – под заглавием “Ориентация общества и государства – центральная проблема современности” (на грузинском языке), и краткое содержание которого опубликовано также в Материалах Международной научно-практической конференции, посвященной 10-летию СНГ, под заглавием “Проблема ориентации общества и государства”. Москва: “ЗАО Финстатинформ”, 2001), являются еще одним подтверждением принципиальной значимости созданных им новых научных направлений и новых научных теорий.

Именно исходя из созданных им принципиально новых научных направлений и принципиально новых научных теорий, Альфред Кураташвили предлагает разработанные им же пути и механизмы кардинального изменения ориентации общества, государства и человечества в целом в сторону

реализации социальной (гуманносоциальной) цели – в сторону реализации интересов народа, т. е. в сторону определяющей социальной целевой направленности, свойственной истинно человеческому обществу и государству.

Наряду с другими принципиально новыми научными направлениями и принципиально новыми научными теориями, созданными профессором Альфредом Кураташвили, необходимо обратить особое внимание на созданную им теорию верховенства интересов человека – на теорию верховенства интересов народа, которая вместе с тем представляет собой принципиально новое философское и политико-правовое научное направление, в соответствии с которым как в научных исследованиях, так и в управлении обществом и государством следует исходить из верховенства интересов человека, а не из верховенства закона, ибо не человек должен служить закону, а закон должен служить человеку. Законы же следует рассматривать лишь как необходимые средства – как необходимые инструменты реализации интересов народа.

Следовательно, законы и другие нормативно-правовые акты, без которых невозможно нормальное функционирование общества и государства, должны создаваться и

должны они приниматься исходя из верховенства интересов народа, ибо верховенство интересов народа является единственно справедливым и верным методологическим, теоретическим, политическим и прагматическим социально-экономическим подходом, способным эффективно служить реализации социальной цели – способным служить интересам народа.

В противном случае, под лозунгом верховенства закона и в будущем продолжится действие незаконно “узаконенных” законов, в результате чего ущемляются права и свободы человека и создаются качественно новые условия, в которых имеет место ограбление народа со стороны государственной власти или при ее прямой или завуалированной поддержке – имеет место ограбление народа, и без того лишенного средств существования в результате действия, бездействия или неспособности опять-таки государственной власти.

Таким образом, созданная Альфредом Кураташвили теория верховенства интересов человека – теория диктатуры интересов народа, как принципиально новое философское и политико-правовое научное направление, и, соответственно, как принципиально новый методологический подход, кардинально отличается от общепринятого в современном цивилизованном

мире подхода, согласно которому верховенство в обществе и в государстве должно принадлежать закону, что представляет собой явно ошибочный подход.

Хотя верховенство интересов народа вовсе не означает, что будто бы в обществе и в государстве допустимы противозаконные действия. Однако с учетом того, что законы должны служить интересам народа, т. е. с учетом того, что верховенство должно принадлежать интересам народа, а не законам, законы и другие нормативно-правовые акты, противоречащие интересам народа, не должны подлежать исполнению. А должностные лица, создавшие, принявшие и исполняющие эти законы и другие нормативно-правовые акты, должны за это привлекаться к строжайшей (в том числе и к уголовной) ответственности.

Вышеотмеченный ошибочный подход, согласно которому верховенство должно принадлежать закону, основывается на философии, названной автором монографии философией средств, тогда как в условиях истинно человеческого общества и государства в соответствии с созданным профессором Альфредом Кураташвили принципиально новым философским направлением – философией цели, и созданным им же принципиально новым научным направлением – философией

социальной цели, как в научном исследовании проблем, так и в управлении обществом и государством необходимо основываться на философии цели, на философии социальной цели, а не на философии средств.

Заслуживает также особого внимания созданная профессором Альфредом Кураташвили политико-правовая теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц, ибо без практической реализации этой теории невозможно эффективное функционирование истинно человеческого общества и государства.

Более того, если бы во всех странах мира была внедрена в управлении обществом и государством политико-правовая теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц, то человечество могло бы жить без войн, без внутригосударственных и межгосударственных конфликтов, без терроризма, без коррупции, без ущемления прав и свобод человека, без экономического и морально-психологического геноцида народа, без экономического изнасилования народа и т. д., имеющих место в современном мире.

В заключение, с учетом особой принципиальной значимости, необходимо еще раз привести разработанную профессором Альфредом Кураташвили и опубликованную им еще в 1980 году

(Кураташвили А. А. Социально-экономический закон движения и проблемы исходного и основного воспроизводственных отношений. Материалы Республиканской научной конференции: “Актуальные проблемы... теории” (15-16 мая 1980 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1980, с. 39) *формулу: Ч – Д – Ч¹* (Человек – Деятельность – Человек¹), являющуюся концентрированным выражением созданного автором принципиально нового научного направления, принципиально нового методологического подхода и, соответственно, принципиально новой политической ориентации и принципиально новой внутренней (объективной) политической нацеленности общественно-государственной системы, т. е. являющуюся концентрированным выражением и теоретической моделью сущностной природы истинно человеческого общества и государства и социальной целевой направленности его функционирования.

Альфред Кураташвили

ABOUT THE SCIENTIFIC CREATIVE WORK OF THE AUTHOR

ALFRED KURATASHVILI – *Doctor of Economic Sciences, Doctor of Sciences in Philosophy and Law, Professor in the field of Social Studies, President of the International Academy of Social-Economic Sciences, Rector of the Tbilisi Business and Social-Economic Management University, Full Member of the New York Academy of Sciences, Academician of the Academy of Political Sciences of the USA, Editor-in-Chief of International Scientific Journal “Progress”, Member of Board of the International Association “Dialogue of Cultures” and Member of Council of Representatives of this Associations (Saint Petersburg), Member of Federation of Journalists of Georgia, Member of Editorial Boards of Numerous International Scientific Journals, etc., author of more than 220 scientific works, the significant part of which is published abroad – is a scientist, who has created an essentially new scientific directions and essentially new scientific theories in the field of economy, philosophy, political science and jurisprudence.*

Out of essentially new scientific directions and essentially new scientific theories, created by the author of the present monograph, it is necessary to note especially:

- **Philosophy of the purpose;**
- **Philosophy of the social purpose;**
- **Philosophy of means;**
- **Philosophy of economic target – Philosophy of economic purpose of means;**
- **Theory of the basic social-economic law of truly human society;**
- **Theory of social-economic laws;**
- **Theory of complex social-economic consciousness (thinking);**
- **Essentially new theory of socialism – Theory of humanosocialism (Theory of humanosocial society);**
- **Theory of truly humane society;**
- **Theory of truly humane state;**
- **Essentially new political economy – Social economy of truly humane society;**
- **Theory of social-economic management;**
- **Theory of creation of new scientific theories;**
- **Theory of national-common to all mankind ideology;**
- **Theory of outstripping development of individual consciousness of a person towards the social consciousness;**
- **Theory of outstripping development and functional administrative role of human consciousness in relation to social life;**

- **Essentially new theory of social being, i.e. Theory of social being – as human consciousness in operation;**
- **Theory of outstripping development of spiritual production (science, ideology, policy and law, i.e. so-called “superstructure”) in relation to production of goods and to economic basis of the society as a whole – as determining intellectual, organizational and administrative basis of functioning of economic basis;**
- **Theory of truly public contents of the property, which (public contents of the property) is determined by social orientation of its functioning, irrespective of the form of ownership;**
- **Theory of combination of necessity and freedom (centralism and independence);**
- **Theory of blind (uncontrolled by the government) society and state;**
- **Theory of social realization of private property;**
- **Theory of combination of material stimulating and economic-legal responsibility;**
- **Theory of reproductive relations of truly humane society;**
- **Theory of initial reproductive relations of truly humane society;**
- **Theory of basic reproductive relations of truly humane society;**

- **Fundamentally new theory of difference of social-economic epochs;**
- **Theory of genetically antagonistic nature of market relations and mechanism of their functional application in the interests of people;**
- **Theory of nominal and real cost of means of work;**
- **Essentially new theory of establishment of cost;**
- **Theory of qualitatively new mechanism of creation of a surplus value;**
- **Theory of essentially new contents of the mechanism of *exploitation* of a person;**
- **Theory of non-economic exploitation – Theory of assignment of the rights and freedom of a person;**
- **Scientific direction, substantiating the advantages of humanosocial – truly humane – society in relation to other political systems;**
- **Theory of true quality of life;**
- **Theory of evolutionary transformation of classical capitalism in sociocapitalism;**
- **Theory of sociocapitalism;**
- **Theory of supremacy of interests of a person – Theory of dictatorship of interests of people;**
- **Theory of cratocracy – Theory of possessing of power by the government;**
- **Theory of imaginary and true independence of the society and the state;**

- Theory of equation of rights and responsibility of officials;
- Theory of socially targeted sociable society and state;
- Theory of economic genocide of people;
- Theory of economic rape of people;
- Theory of truly humane social revolution, i.e. Theory of humanosocial revolution, etc.

Because of created by the author: Philosophy of the social purpose – as essentially new scientific direction, and, also, Theory of social-economic laws – as essentially new scientific theory, dogmatists – philosophers, economists, political scientists and other “figures” of the science and politics, who were in captivity of Marxism-Leninism, conducted fierce struggle (since 1974 and, especially, in 1982-1989) against him – as an anti-Marxist.

At the same time, they used their posts for prevention, through the unlawful methods, of new scientific ideas, but in struggle against the author they have sustained shattering defeat on an international scale even during existence of the Soviet Union. Though, later on, they, nevertheless, have managed to appear on higher posts as if as supporters of market economy and so-called democracy... (?!).

Such struggle against scientific creativity is not surprising, since “It is universally known, that new in science and in life, generally, always hardly, with struggle

carved its way. In this connection, Ludwig Byrne made rather figurative and interesting statement: “Pythagoras after proving his theorem has sacrificed hundred of oxen. Since then every new discovery makes tremble large horned livestock...” (A. A. Kuratashvili. Some Reflections on Problems of Social-Economic Science. Materials of scientific conference: “Science and Society ” (December 13-14, 1984). Tbilisi: “Metsniereba”, 1984, p. 59.)

It is necessary to note here, that the created by Alfred Kuratashvili Theory of Social-Economic Laws to which the author has dedicated the special monograph (in which, proceeding from the mentioned theory, is given essentially new theory of socialism created by him – actually, the theory of truly human society, this is underlined and given in this monograph), as against “critics” of this theory, have been recognized by numerous scientists as an essentially new scientific theory and as essentially new perspective scientific direction, who have supported the theory of social-economic laws and the monograph as a whole. Besides, the mentioned scientists gave high assessment to the monograph of Alfred Kuratashvili even under conditions of totalitarian domination of Marxism-Leninism.

So, for example, Boris Levin, famous scientist – the economist and sociologist, Head of Division of Institute of Sociological Researches of the Academy of Sciences of the USSR, Doctor of Economic Sciences, Professor in his review to the monograph of Alfred Kuratashvili, published

by him on December 20, 1983 in the newspaper "Zaria Vostoka" ("Dawn of the East") under the title "Actual Research", wrote: "The Theory of Social-Economic Laws, offered by A.A.Kuratashvili, provides the researcher with the methodological approach for the deep studying of our society in all diverse manifestations of its social and economic life".

Further Professor Boris Levin wrote: "Social-economic approach is widely applied both in scientific researches, and in management of economic activities. In prospect this approach becomes prevailing both in the analysis and in estimation of final economic results of functioning of economy and its separate branches, as well as other spheres of public life.

Principles, which follow from the theory of social-economic laws, should form the basis of social management of the society. One of aspects of this management consists in ideological work, which should be carried out on a scientific basis.

The considered monograph gives such basis to the ideological work".

"I believe, – Professor Boris Levin wrote in conclusion of the review, – that the scientific direction, given in the monograph, will be widely recognized among scientific circles".

Besides, Georgian scientist – economist Elguja Chaduneli has published the review to the mentioned

monograph of Alfred Kuratashvili (Journal “Economist”, 1984, № 2), in which he highly assessed this monograph.

Scientists – economists: Doctor of Economic Sciences, Professor Archil Tetrauli (Head of Department of Institute of Economy and Law of the Academy of Sciences of Georgia) and Doctor of Economic Sciences, Professor Vladimir Sarychev (Head of Chair of Political Economy of one of the leading high schools of Leningrad, nowadays living in the USA) with the similar high estimation of the monograph of Professor Alfred Kuratashvili attempted to publish the reviews in Journal “Communist of Georgia”.

However, instead of publication of the mentioned reviews, their authors, as well as the author of the published review Professor Boris Levin, have undergone to the most severe attacks on the part of the former Editor-in-Chief of this Journal, Doctor of Philosophy, Professor V.Keshelava, captivated, as his following activities manifested, by the so-called “truisms of Marxism”(?!), who in a manner peculiar for a totalitarian mode, on behalf of editorial staff, actually by himself has published the review (“Communist of Georgia”, 1984, March, № 3) on the unpublished reviews (on the manuscript of the review) of Professor Archil Tetrauli and Professor Vladimir Sarychev, as well as the published review of Professor Boris Levin, as though “The Editorial” (?!).

Moreover, as it became known, the then chief editor of the journal “Communist of Georgia” sent the letters

(and factually he sent the complaints) to Moscow and Leningrad to the leadership of the institutes, where Professor B. Levin and Professor V. Sarychev worked, demanding to institute proceedings against them for approval and high assessment of the monograph of Alfred Kuratashvili (?!).

Therefore, being convinced that nobody after the founders of Marxism-Leninism has no right and is not capable to create a new scientific direction and/or new scientific theory, and that scientists nowadays should repeat only their ideas, i.e. being convinced that the scientists should carry out only the role of parrots of Marxism, the author of the so-called "Editorial" could not forgive (?!) the authors of reviews that they recognized and supported the theory of social-economic laws of Alfred Kuratashvili and his monograph as a whole.

Therefore, as an official, got used to be in command of social study on behalf of the Central Committee of Communist Party of Georgia (Since the Journal "Communist of Georgia" was the theoretical and political journal of the Central Committee of the Communist Party of Georgia), the author of "Editorial" was terribly indignant by the fact that the reviewers did not condemn the author of the monograph, who dared to create the new scientific theory and new scientific direction (?!).

In particular, trying to criticize the unpublished response (review) of Professor A.Tetrauli on the monograph of

Alfred Kuratashvili, with rough infringement of journalistic and legal ethics, the author of the so-called "Editorial" wrote: "Except for the intriguing title: "New Direction in Research of Actual Problems of Political Economy of Socialism", he has not managed to think of anything worth that would somehow draw the attention of a reader to the book" ("Communist of Georgia", 1984, № 3, p.p. 78-79). At the same time the author of "Editorial" cited the unpublished review of professor A.Tetrauli, that A.Kuratashvili's monograph "presents deep scientific research in which key problems of political economy of socialism are originally brought up and resolved. It is a perfect acquisition of the Soviet economic science" (in the same issue, p. 79).

Besides, the author of the "Editorial" tried to unreasonably and tendentiously criticize the author of the unpublished review for these words and for the manuscript of the review as a whole, from which it is impossible "to derive something intelligible " (in the same issue).

Later on the author of the "Editorial" proceeded with the same unreasonable and tendentious criticism of the review of Professor B.Levin, who "has not told a single word to the point. But everything that was told by him was told vigorously, effectively, impressively" (in the same issue).

Going on with "criticism" of professor B.Levin and at the same time with "criticism" of Professor V.Sarychev,

author of "Editorial", who probably by that time lost any control over himself, wrote: "Hypnotic influence of "theories of social-economic laws" deprives Professor V.Sarychev of the will to resist and he, being as though in a somnambulistic condition, all time speaks inopportunately and not to the point" ("Communist of Georgia", 1984, № 3, p. 81). Strange, but it is the fact (?!). The impression is created that not Professor V. Sarychev, but the author of the "Editorial", in the process of the preparing of this publication, himself was under the somnambulistic condition on account of hypnotic influence of Marxism (?!).

Further the author of "Editorial" wrote: "A.A.Kuratashvili states rather precisely the quintessence of a new society (the first and second phases of a communistic formation) that are radically distinct from conventional understanding of specificity of relations" (in the same issue, p. 82).

And after quoting of the corresponding phrase from A.Kuratashvili's monograph, which as distinct from the elaborated by Marx universal formula of the capital: $M - G - M'$ (Money - Goods - Money'), gives the elaborated by the author of the monograph fundamentally new formula: $M - A - M'$ (Man - Activity - Man'), expressing the attitude of realization of social purpose of the truly human society (in the same issue), the author of "Editorial" mentioned: "This courageous conclusion, which has no

analogues in the scientific literature, is preceded by no less sensational statements, like, for example, that the basic methodological principle of the Marxist materialistic explanation of a history... has lost, for the present, the cognitive value. Instead of it the author offered essentially new criterion, approved by the reviewers... “ (In the same issue).

In this case, the author of “Editorial” gave correct assessment, but instead of approval of essentially new ideas – instead of approval of actual revolutionary overturn in science, he tried, to put it mildly, to condemn the author of the monograph (?!).

Though, in certain degree, it is not surprising, since, first, the author of “Editorial”, unfortunately, could not deviate from frames of Marxism, i.e. could not reconsider “truisms of Marxism” (?!), and, second, he could not understand “how the reviewers managed to combine the main thesis” of theories of social-economic laws – relation of the social purpose – “with axiomatic position of Marxist political economy, – as the author of “Editorial” wrote, – on the fact that the public property on means of production serves as the main factor of existence of socialism and the strong guarantor of its progress?” (In the same issue, p. 83).

Yes, it is really impossible to combine the theory of social-economic laws created by Professor Alfred Kuratashvili with Marxism, with Marxist understanding of socialism and with so-called “axiomatic position of

Marxist political economy”, since, the theory of social-economic laws is essentially new scientific theory and essentially new scientific direction because it fundamentally differs from Marxism and from “axiomatic positions of Marxist political economy”, as well as the created by Professor Alfred Kuratashvili essentially new theory of socialism (theory of humanosocial society) and essentially new political economy – social economy of truly humane society, fundamentally differ from Marxist (and not only from Marxist) understanding of socialism and from “axiomatic positions of Marxist political economy”.

Therefore essentially new scientific theories and essentially new scientific directions created by Professor Alfred Kuratashvili are not Marxism, but Alfredism – and represent revolution of Marxism and revolutionary overturn in social study as a whole, it enrages dogmatists, slaves of Marxism and, accordingly, enemies of Alfredism, enemies of scientific creativity of Alfred Kuratashvili and enemies of scientific creativity in general. Though under the domination of Marxist ideology nobody dared to name the teaching of Alfred Kuratashvili – the Alfredism or Kuratashvilism.

Moreover, it was necessary to consider that fundamentally new scientific directions and fundamentally new scientific theories, created by Alfred Kuratashvili, as though represented the Marxism –

creative development of Marxism, and not new “ism”, whereas the fundamentally new scientific direction – is always new “ism”.

In connection with the problem of “isms” it should be taken into consideration that it is necessary to come against the unconditional surrender before any “ism”, it is necessary to come against any monopoly of any “ism” – against supremacy of an “ism” in science, but not generally against “isms”, since it would be equal to the renunciation of creative development of science, and, correspondingly, it would be equal to the denunciation of development of the society and the state.

Just against the scientific creativity there was directed the above-mentioned publication of the so-called “Editorial” in Journal “Communist of Georgia”, the author of which has finally shown his position in the end of this publication.

In particular, in conclusion the author of “Editorial”, finally naked in his intentions – to be on guard of Marxism up to the end, wrote, that “it is not necessary to neglect truisms..., that there are trues which are not subject to revision, if we want to remain within the framework of science, and there are truisms of Marxism, which are necessary to be treated carefully” (*In the same issue, p. 84*).

From the present positions, we could even thank the author of this publication for quotations from the so-called

“Editorial”, since, these citations confirm the availability of essentially new ideas – new scientific theories and new scientific directions – in A.Kuratashvili’s monograph. However, during totalitarian domination of Marxism-Leninism, this “Editorial” could lead to the destruction of the author of the “criticized” monograph, at least, as a scientist (?!).

At the same time, to be in captivity of Marxism-Leninism, as well as to be in captivity of any “ism”, including in captivity of anti-Marxism, democratism, etc. – this is, probably, some kind of intellectual illness, and such patients do not bear responsibility for anything.

Though such “scientists”, in the best for them case, should be prohibited to work in the sphere of science and higher education, as well as should be prohibited to participate in the assessment of scientific works and in certification of scientific staff, for they are deprived of creative thinking and, hence, they are not only unable to create something new in science, but, unfortunately, even to apprehend essentially new scientific directions and new scientific theories created by others.

If activities of such “scientists”, as a result of exceeding by them their official (job-related) powers, cause the violation of human rights (in this case – rights of a scientist), which in its turn results in impeding the development of the science, society and state, it is necessary to institute criminal proceedings against them as it provided

for by the created by the author of the monograph of the theory of equation of rights and responsibility of officials and according to those legal mechanisms, which should be created on the basis of this theory.

However, unfortunately, life, frequently, witnesses the opposite processes, when slaves to the Marxism, after the wreck of domination of this doctrine, are pushed on upwards along the state official ladder in the sphere of science.

In view of great interest both in Georgia and abroad (in Europe, America and Asia) towards A.Kuratashvili's monograph: "Objective Bases of Advantages of Socialism. Theory of Social-Economic Laws" (Tbilisi: "Sabchota Sakartvelo" (Soviet Georgia), 1982. – In the Russian language), it was decided to hold the International public discussion on the given monograph.

Despite the above-mentioned, to put it mildly, spiteful attacks on the part of furious defenders of Marxism, monograph of Alfred Kuratashvili was strongly supported.

Professor Alfred Kuratashvili greatly appreciates the support, expressed by Petr Kapitsa – one of the greatest scientists-thinkers of XX century, the Nobel prize winner, the Academician of the Academy of Sciences of the USSR and the Academician of Academies of Sciences of many other states of the world – in June, 1983 at the meeting with him and getting acquainted with main provisions of the given monograph.

Support of monograph of Alfred Kuratashvili was especially vividly manifested during the International public discussion of this monograph in Tbilisi on June 7, 1984 in the Tbilisi State Conservatory (where Alfred Kuratashvili held the post of the Professor of Faculty of Social Studies) on the initiative of its Rector, Professor Sulkhan Tsintsadze.

The world famed composer and great humanist, the Rector of the Tbilisi State Conservatory, Professor Sulkhan Tsintsadze after getting acquainted with the so-called "Editorial", published in Journal "Communist of Georgia" (1984, № 3), which reminded him of the terrible events of 1937, which took place in the Soviet Union and despite of the warning on the part of the Department of Science of the Central Committee of the Communist Party of Georgia to refrain from discussion of the monograph of Alfred Kuratashvili, nevertheless came to the final decision on the conduction of the International public discussion of this monograph. He has organized financial support of this discussion on the part of the Ministry of Culture of Georgia. For that time it was equal to heroism!

The international public discussion of the monograph of Professor Alfred Kuratashvili was attended by the well-known scientists – philosophers, economists, political

scientists, lawyers, etc. out of whom it is necessary to note especially: B.M.Kedrov, Doctor of Philosophy, Professor, the Academician of the Academy of Sciences of the USSR (Moscow); A.G.Spirkin, Doctor of Philosophy, Professor, the Corresponding Member of the Academy of Sciences of the USSR (Moscow); I.M.Bobovich, Doctor of Economic Sciences, Professor (Leningrad); I.D.Brin, Doctor of Economic Sciences, Professor (Omsk) and also the aforesaid Professors B.M.Levin (Moscow), V.G.Sarychev (Leningrad) and others.

Alongside with them, it is necessary to name the Georgian scientists – Professors: S.A.Bokuchava, N.S.Gvishiani, E.J.Kandelaki (who having comprehended and assessed the urgency of the monograph of A. Kuratashvili, even, when he was not acquainted with the author, displayed great courage there and everywhere supporting this monograph), T. G.Kukava, A.G.Makharadze, A.I.Tetrauli, E.G.Chaduneli, etc. who have issued the reviews on the mentioned monograph of Alfred Kuratashvili and have given essentially high assessment.

It is important to note also the active participation in discussion of the given monograph of the following scientists: Professor I.A.Urushadze, A.I.Papava,

A.A.Aslanishvili, O.K.Shamatava (who, still before the issue of this monograph, has given high assessment to it and acting in capacity of the representative of the State Committee for Censorship, has manifested particular courage, when authorized to publish it under conditions of domination of the communistic ideology) and others, who have highly estimated the monograph of Alfred Kuratashvili.

The international public discussion of the given monograph was conducted under presidency of Academician Paata Gugushvili, who in his concluding remarks noted: "Initially, till I read the monograph, my attitude towards it bore skeptic character. But it changed after I have read the book. It impressed me greatly. I am deeply convinced that the monograph constitutes really valuable work and it represents positive event in political-economic literature. There must be numerous, not one or two, publications on this subject, in order to prepare the ground for great discussion as it happened in 1951" (Stenographic record of public discussion of the monograph of A.A.Kuratashvili: "Objective Bases of Advantages of Socialism. Theory of Social-Economic Laws". Tbilisi: Publishing House "Sabchota Sakartvelo" (Soviet

Georgia), 1982". June 7, 1984, p. 117; International Scientific Journal "Progress", 2000, № 1-2, p. 11).

The special attention should be given to the fact that by the 15-anniversary of issue of the mentioned monograph of Professor Alfred Kuratashvili, in the USA, New York, the International Newspaper "Bridge", № 2(75), on February 28 – March 7, 1997 (p. 43) published the review on this monograph under the title "Georgian Scientist – the Innovator" by the well-known scientist – economist and lawyer, Doctor of Sciences, Professor, Academician Michael Roketlishvili.

This review stated: "The author of the monograph dared to offer the elaborated by him essentially new theory – Theory of Social-Economic Laws, a new scientific direction *that is necessary for taking as a basis of scientific researches and as a basis of management of all spheres of public life in the modern world.* Just the modern world development proves with special persuasiveness the viability of the methodological approach, developed by Professor Kuratashvili.

Professor A.Kuratashvili, as distinct from ideology of Marxism-Leninism, the determining criterion of which is considered the pattern of ownership, put the social purpose (*interests of all members of society*) as the

foundation stone, for realization of which he, even before “Perestroyka”, offered all ways, forms and methods, including, pluralism of patterns of ownership, market economy, etc. provided that they excluded the antisocial phenomena.

The methodological approach, developed by the author of the monograph, also radically differs from the capitalist approach towards the given problem, *since, under capitalism the main criterion of effective functioning of economy and society as a whole consists in realization of economic goal – profitableness, whereas in the reviewed work the main criterion is the realization of social purpose and profitableness is considered to be only the means necessary for realization of this purpose.*

The author of the monograph breaks the settled sights on all problems of political economy. It is especially important, that the author here develops and offers the theory of nominal and real cost of means of labor, which, for the first time, scientifically proves the inconsistency of the theory of a surplus value of Marx and gives the developed theory of Kuratashvili about a new real mechanism of creation of a surplus value, profit under conditions of scientific and technical progress.

As a whole the monograph issued by A.Kuratashvili was a new political economy – social economy of truly progressive society”.

After issue of the above monograph, Professor Alfred Kuratashvili created also a set of other scientific works, which included essentially new scientific theories of the author.

It is especially important to note the scientific report of Doctor of Sciences, Professor, Academician Alfred Kuratashvili on problems of orientation of the society and the state, made by him on August 27, 2001 in Minsk at the scientific-practical conference, dedicated to the 10-anniversary of establishment of the Commonwealth of Independent States.

Participants of the conference showed huge interest towards the report of Professor A.Kuratashvili, constructed on the created by him new scientific directions, new scientific theories and on the substantiated criticism of existed public-state systems.

After report of Professor Alfred Kuratashvili at the mentioned Conference, participants of the Conference – the outstanding public figures, scientists and diplomats, forwarded the author the following reviews on his report:

“I was a witness and also a participant of discussion, held on the occasion of the 10-th anniversary of establishment of the CIS. Original, deep theoretical generalization of the problems, confronting the countries CIS, which were wonderfully, emotionally stated by Academician Alfred Kuratashvili, made indelible impression on participants of the Conference.

The theoretical idea multiplied by a bright, talented word of the orator made strong, irrefutable influence.

It was the big scientific word of the big social Truth.

Alexander Sukharev

***Former General Public Prosecutor of the USSR,
Doctor of Science of Law, Professor, First
Deputy Director of Scientific Research Institute
for Problems of Legality and Order
Enhancement under the Office of Public
Prosecutor of the Russian Federation, Member
of the Scientific Council of the Security Council
of the Russian Federation, Co-Chairman of the
World Association “Lawyers Against the
Nuclear Weapon”, Editor-in-Chief of the
Russian Juridical Encyclopedia, etc.
29/VIII-2001”***

“Dear Mr. Kuratashvili,

I am very pleasantly surprised by your appearance at the Scientific-Practical Conference, dedicated to 10-th anniversary of the CIS. Deep thoughts, expressed by you in your report, prove the originality of your person, as an outstanding philosopher and political scientist, scientist from the capital letter.

I completely agree with all positions of your highly moral report.

With deep respect,

Ilya Veljanov

***Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary
of Turkmenistan in Byelorussia, Permanent
Plenipotentiary Representative of Turkmenistan
at authorized and other bodies of the CIS,
General-Lieutenant of the Soviet Armed
Forces – in reserve, Professor.***

August 28, 2001”

“With deep satisfaction I listened to the report of the President of the International Academy of Social-Economic Sciences, Rector of the Tbilisi University of Business and Social-Economic Management,

Academician Alfred Kuratashvili, made on August 27, 2001 in Minsk at the scientific-practical conference.

I am glad that in many respects our opinions coincide. I am sure that thanks to such scientists the common sense will win and mutual understanding, friendly relations between peoples, respect of traditions will be established not only in the countries CIS, but also in other countries.

Tamara Filippovich
*Member of the Republican Council of the
National Assembly of Byelorussia.*
28.08.2001, Minsk”

“Dear Mr. Kuratashvili,

First of all I want to thank you for active participation in the scientific-practical conference, dedicated to the 10-th anniversary of the CIS.

Your appearance at the conference produced great impression upon me.

Comprehension of laws of development, scientific analysis and stated predictions of the further development of our countries are the main contents of your appearance. I completely share your position.

**I wish you sincerely the further creative successes.
I hope that you will be able to visit Byelorussia again.**

Vyacheslav Kuznetsov
*Permanent Plenipotentiary Representative of the
Republic of Byelorussia at authorized and other
bodies of the Commonwealth of Independent
States.*
August 29, 2001”

“To Alfred Kuratashvili
**On your appearance at the scientific-practical
conference of the CIS on August 27, 2001.**

**I was deeply imposed by your appearance, especially
when you talked about the political system, directed, first
of all, towards the welfare of a person, his social
protection.**

**It is true, as it seems to me, that under any regime,
when the interests of people (society) are considered, the
state has the future.**

Valery Temirbaev
*Plenipotentiary Representative of the Republic
of Kazakhstan at the Commission for Economic
Issues of Economic Council of the CIS.*
August 28, 2001”

The above-mentioned reviews of the well-known scientists, public figures and diplomats on the scientific report of Professor Alfred Kuratashvili, which he made at the above scientific-practical conference in Minsk (*the main contents of which was published by the author in International scientific journal "Progress", 2001, № 1-2, under the title "On the Verge of Necessity of Radical Changes for Orientation of the Society and the State" (in the Russian language), and also in journal "Economy", 2001, № 8 – under the title "Orientation of the Society and the State - the Central Problem of Modernity" (in the Georgian language) and the short contents of which is published also in the Materials of the International scientific-practical conference, dedicated to the 10-th anniversary of the CIS, under the title "Problem of Orientation of the Society and the State" (in the Russian language). Moscow: "ZAO Finstatinform", 2001*), represent one more confirmation of the essential importance of the created by him new scientific directions and new scientific theories.

Just proceeding from the created by him essentially new scientific directions and essentially new scientific theories, Alfred Kuratashvili suggested the elaborated by him ways and mechanisms of cardinal change of

orientation of the society, state and mankind as a whole towards realization of social (humanosocial) purpose – towards realization of interests of people, i.e. towards the determining target orientation, peculiar to the truly humane society and state.

Alongside with other essentially new scientific directions and essentially new scientific theories, created by Professor Alfred Kuratashvili, the special attention should be paid to the created by him theory of supremacy of interests of a person – to the theory of supremacy of interests of people, which at the same time represents essentially new philosophical and political-legal scientific direction, according to which both scientific researches and management of the society and the state should be based upon the supremacy of interests of the person and upon the supremacy of the law, since not the person should serve the law, but the law should serve the person. Laws should be considered only as necessary means – as necessary tools of realization of interests of people.

Hence, laws and other normative-legal acts, without which the society and the state cannot normally function, should be drawn up and should be adopted proceeding from the supremacy of interests of people, since the supremacy of interests of people is the only fair and true

methodological, theoretical, political and pragmatic social-economic approach, capable to effectively serve to the realization of the social purpose – capable to serve the interests of people.

Otherwise, under the slogan of supremacy of the law, the action of illegally “legalized” laws will proceed in the future as well, as a result of which the human rights and freedoms are infringed and qualitatively new conditions, promoting the robbery of people on the part or through the direct or veiled support of the government, are created – the robbery of people, who are deprived of substantive minimum again as a result of activity, inactivity or inability of the government.

Thus, the created by Alfred Kuratashvili theory of supremacy of interests of the person – the theory of dictatorship of interests of people, as essentially new philosophical and political-legal scientific direction, and, accordingly, as essentially new methodological approach, fundamentally differs from the approach, universally acknowledged in the modern civilized world, according to which the supremacy in the society and the state should belong to the law, that represents obviously erroneous approach.

Though the supremacy of interests of people does not mean at all, that the illegal actions are allowable in the society and the state. However in view of the fact that the laws should serve the interests of people, i.e. in view of the fact that the supremacy should belong to interests of people, but not laws, laws and other normative-legal acts, contradicting the interests of people, should not be executed. The strict (including criminal) proceedings should be instituted against the official persons, who created, adopted and implemented these laws and other normative-legal acts.

The above-mentioned erroneous approach, according to which the supremacy should belong to the law, is based on the philosophy that is named by the author of the monograph as the philosophy of means, whereas under conditions of the truly humane society and the state, according to the created by Professor Alfred Kuratashvili essentially new philosophical direction – philosophy of the purpose and the created by him essentially new scientific direction – philosophy of the social purpose both in the scientific research of problems and in management of the society and the state it is necessary to base upon the philosophy of the purpose, the philosophy of the social purpose and not the philosophy of means.

The special attention should be also paid to the political-legal theory of equation of rights and responsibility of officials, created by Professor Alfred Kuratashvili, since without practical realization of this theory the effective functioning of the truly human society and the state is impossible.

Moreover, if all states of the world had introduced the political-legal theory of equation of rights and responsibility of officials into management of the society and the state, the mankind could live without wars, without intrastate and interstate conflicts, without terrorism, without corruption, without infringement of human rights and freedoms, without economic and moral-psychological genocide of people, without economic rape of people, etc., that take place in the modern world.

In conclusion, with due regard for the especially fundamental significance, it is necessary once again to present the elaborated by Professor Alfred Kuratashvili and published by him in 1980 (A.A. Kuratashvili. Social-Economic Law of Motion and Problems of Initial and Basic Reproductive Relations. (In the Russian language). Materials of Republican scientific conference: "Actual Problems of the Theory"

(May 15-16, 1980). Tbilisi: "Metsniereba", 1980, p.39)
formula: M – A – M¹ (Man – Activity – Man¹),
representing the concentrated expression of the essentially new scientific direction created by the author, essentially new methodological approach and, accordingly, essentially new political orientation and essentially new internal (objective) political purposefulness of the public-state system, i.e. representing the concentrated expression and theoretical model of the intrinsic nature of truly human society and the state, and the social target orientation of its functioning.

Alfred Kuratashvili

ადამიანის ინტერესების უზენაესობა:
ბ (ადამიანი) – კ (კანონი) – ბ (ადამიანი),
და არა კანონის უზენაესობა:
კ (კანონი) – ბ (ადამიანი) – კ (კანონი),
რამეთუ კანონი უნდა ემსახურებოდეს ადამიანს,
და არა ადამიანი კანონს.

ალფრედ კურატაშვილი

ჰუმანოსოციალური რევოლუციის თეორია.

**პრინციპულად ახალი სოციალური
რევოლუციის ფილოსოფიური,
პოლიტიკურ-სამართლებრივი და
სოციალურ-ეკონომიკური საფუძვლები**

სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ხალხის ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდის, და აგრეთვე ქვეყნის მოსახლეობის უმრავლესობის ეკონომიკური გაუპატიურების განხორციელების პირობებში, რაც ამ ხელისუფლების მოქმედების, უმოქმედობის ან უუნარობის შედეგს წარმოადგენს, ანუ იმ პირობებში, როდესაც ადგილი აქვს ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის ევოლუციურად გადაულახავ წინააღმდეგობებს, და როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება ყოველნაირად ცდილობს შეინარჩუნოს თავისი ძალაუფლება ხელისუფლებაში და ამავე დროს „კვებავს

ხალხს იგავ-არაკებით“, მუდმივად აცხადებს რა საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ვითომდა წინსვლის შესახებ, ყველაზე უფრო მწვავედ ღგება სოციალური რევოლუციის პრინციპულად ახალი ფილოსოფიური, პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური საფუძვლების შემუშავების პრობლემა – ღგება სოციალური რევოლუციის პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიის შექმნის პრობლემა, რომელიც დაასაბუთებს ამ რევოლუციის აუცილებლობას და კანონზომიერებას.

ამასთან აუცილებელია განსაკუთრებით გათვალისწინებულ იქნეს, რომ სოციალური რევოლუციის პრინციპულად ახალი თეორიის – ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის თეორიის, ჰუმანოსოციალური რევოლუციის თეორიის შექმნის გარეშე, რომელიც უნდა ამოდიოდეს ადამიანის ინტერესების უზენაესობიდან (და არა კანონის უზენაესობიდან), შეუძლებელია ანტიხალხური სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან ხალხის გადარჩენის პრობლემის მეცნიერულად დასაბუთებული გადაწყვეტა, რამეთუ ხალხის ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდისა და სხვა ანტიადამიანური, ანტიხალხური ქმედებების პირობებშიც კი, რომლებსაც ადგილი აქვს საზოგადოებაში და სახელმწიფოში, ამჟამად მოქმედი კანონებით დაუსვებელია ხალხის მიერ ძალით სახელმწიფო ხელისუფლების დამხობა, რამეთუ ეს უკანონო ქმედებად და, უფრო მეტიც, უკანონო ქმედების ერთ-ერთ უმძიმეს ფორმად – ტერორისტულ აქტად – იქნება კვალიფიცირებული.

მაგრამ როგორ უნდა იმოქმედოს ხალხმა, თუ ფაქტობრივად თვითონ სახელმწიფო ხელისუფლება თვისებრივად ახალი — „მშვიდობიანი“ — ფორმით ახორციელებს ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ ტერორს და გენოციდს ამ ხალხის მიმართ?!

ასეთი სახელმწიფო ხელისუფლება ხომ თვითონ არ მიიღებს ნორმატიულ-სამართლებრივ აქტებს თავისი თავის კანონიერი გზით დასამხობად?!

თუმცა დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან განსხვავებით, შედარებით ზნეობრივი სახელმწიფო ხელისუფლება, რომელიც ხელმძღვანელობს ხალხის ინტერესებით, ანუ რომლის მიზანია ხალხის ინტერესების რეალიზაცია, მაგრამ რომელიც პრაქტიკულად ამ ინტერესების რეალიზაციას ვერ უზრუნველყოფს, ისევ ხალხის ინტერესებიდან გამოძვინარე, ჩემი აზრით, იმას მაინც შეეცდება, რომ შექმნას სახელმწიფო ხელისუფლების პასუხისმგებლობის სამართლებრივი მექანიზმები თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების ჩემს მიერ შემუშავებული თეორიის შესაბამისად [1], ზოლო თვითონ აღნიშნული სახელმწიფო ხელისუფლება დროულად გადადგება და გზას დაუთმობს კომპეტენტურ და უნარიან სახელმწიფო ხელისუფლებას, რაც ამ ხელისუფლების გარკვეული ზნეობრივი მოქმედების მნიშვნელოვანი მაგალითი იქნება.

აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ, ჩემი ღრმა რწმენით, ჭეშმარიტად ზნეობრივი და ნორმალურად მოაზროვნე

ადამიანი არც კი შეეცდება, რომ ადგილი დაიკავოს უმაღლეს სახელმწიფო ხელისუფლებაში, თუ ის არ არის დარწმუნებული, რომ შეუძლია ეფექტიანად ემსახუროს ხალხის ინტერესებს, ანუ თუ ის არის დარწმუნებული, რომ შეუძლია უზრუნველყოს სახელმწიფოს ეფექტიანი ფუნქციონირება ან ხელი შეუწყოს ამ პროცესს.

უფრო მეტიც, ბევრი ზნეობრივი, განათლებული, ინტელექტუალური, უნარიანი, შემოქმედებითად მოაზროვნე და სრულიად კომპეტენტური პიროვნება არც კი ფიქრობს ხელისუფლებაში მოსვლაზე, მაშინ რაღესაც ხელისუფლებაში მოსვლისათვის ბრძოლა ბევრი ადამიანისათვის თითქოსდა „პროფესიად“ იქცა, მიუხედავად იმისა, რომ, შესაძლოა, მათ უმრავლესობას მცირე საწარმოს ეფექტიანი მართვის უნარიც კი არ გააჩნია, თუმცა მათთვის, როგორც ჩანს, მთავარია — საკუთარი (ხშირად უსაფუძვლო) ამბიციებისა და საკუთარი ინტერესების დაკმაყოფილება (!!).

სწორედ აღნიშნული გარემოებაა, ჩემი აზრით, იმის მთავარი მიზეზი, რომ ბევრი კომპეტენტური, სახელმწიფოს ეფექტიანი მართვის უნარის მქონე, პიროვნება არც კი ფიქრობს ხელისუფლებაში მოსვლაზე (!!).

რაც შეეხება ხალხის კანონიერ მოქმედებას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ანტიკონსტიტუციური ქმედებების აღსაკვეთად (ხალხისა, რომელიც დემოკრატიის არსებობის შესაძლებლობის შემთხვევაში თვითონ უნდა იყოს ხელისუფალი), მას უფლება უნდა ჰქონდეს ნებისმიერ დროს, როდესაც ილახება ადამიანის — ხალხის — უფლებები,

თავისუფლებები და ინტერესები, მოხსნას დაკავებული თანამდებობიდან და პასუხი აგებინოს მის (ხალხის) მიერ სახელმწიფოს მართვისათვის დაქირავებულ ნებისმიერი რანგის თანამდებობის პირს, ისევე როგორც ბიზნესის, კერძო მეწარმეობის სფეროში კერძო მესაკუთრეს უფლება აქვს ნებისმიერ დროს მოხსნას დაკავებული თანამდებობიდან მის მიერ დაფუძნებული საწარმოს მართვისათვის მის მიერვე დაქირავებული მენეჯერი იმ შემთხვევაში, როდესაც ის არ ასრულებს ან ვერ ასრულებს მასზე დაკისრებულ მოვალეობებს, ანუ როდესაც აღნიშნული მენეჯერის საქმიანობა ეწინააღმდეგება საწარმოს დამფუძნებლის ინტერესებს.

თუმცა, სამწუხაროდ, საწარმოს დამფუძნებლის მსგავსად, რომელსაც უფლება აქვს კანონიერი გზით მოხსნას (გათავისუფლოს) დაკავებული თანამდებობიდან მის მიერ დაქირავებული მენეჯერი, ხალხს ანალოგიური უშუალო ქმედების კანონიერი უფლება არ გააჩნია მის მიერ სახელმწიფოს მართვისათვის დაქირავებული მენეჯერის (მენეჯერების) მიმართ.

განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს აგრეთვე ის გარემოება, რომ, სამწუხაროდ, ამავე დროს, კანონით არ არის გათვალისწინებული სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირების უშუალო და უმკაცრესი იურიდიული პასუხისმგებლობა — ფორმით „მშვიდობიანი“, მაგრამ შინაარსით აშკარად ანტიხალხური დანაშაულებრივი ქმედებისათვის (?!), რაც გამოიხატება, მაგალითად, ხალხის

მიერ ბანკებში შეტანილი ანაბრების გაუქმებაში, სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ მინიმალური ხელფასების, პენსიების და ა. შ. ისეთი ოდენობის დადგენაში, რომელიც ადამიანის საარსებო მინიმუმის ღონეზე ბევრად დაბალია, რის გამოც სახელმწიფოში ფაქტობრივად ადგილი აქვს სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ხალხის ეკონომიკურ გენოციდს და ა. შ.

ამრიგად, ჩემი ღრმა რწმენით, ყოველად დაუშვებელია, რომ სახელმწიფოში არ არსებობდეს, უპირველეს ყოვლისა, სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირთა უმკაცრესი იურიდიული პასუხისმგებლობა, რამეთუ ისინი – აღნიშნული თანამდებობის პირები – ვალდებული არიან ემსახურონ ხალხს და სახელმწიფოში შექმნან ყოველი ადამიანისათვის ნორმალური არსებობის, ცხოვრებისა და მოღვაწეობის პირობები.

მაშასადამე, სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირები, რომლებსაც იმისი სურვილი ან უნარი არ გააჩნიათ, რომ ეფექტიანად მართონ სახელმწიფო, და რომლებიც თანამდებობებზე დანიშნვიდან ან არჩევიდან გარკვეულ პერიოდში (რომელიც – ე. ი. პერიოდი – კანონით, კერძოდ, სახელმწიფოს კონსტიტუციით უნდა განისაზღვროს) ვერ შეძლებენ აღნიშნული პრობლემის გადაჭრას, ყოველგვარი განხილვის გარეშე თავისთავად გათავისუფლებულად უნდა ჩაითვალოს დაკავებული თანამდებობებიდან. განხილვის საგანი კი უნდა გახდეს

მხოლოდ მათი კონკრეტული იურიდიული პასუხისმგებლობის საკითხი.

ზემოაღნიშნული კოლიზიის მთავარი მიზეზი, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი ქმედებით თუ უმოქმედობით ფაქტობრივად ხალხს უწყობს ეკონომიკურ გენოციდს, რაზედაც პასუხს არ აგებს და, უფრო მეტიც, ყოველნაირად ცდილობს ხელისუფლების შენარჩუნებას, ჩემი ღრმა რწმენით, მდგომარეობს, უპირველეს ყოვლისა, იმაში, რომ, როგორც უკვე აღინიშნა, პრაქტიკაში ჯერ კიდევ არ არის დანერგილი ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თაორია [1].

გარდა ამისა, ზემოაღნიშნული კოლიზია არის ხალხის მოტყუების შედეგი, როდესაც „დემოკრატიის“ ლოზუნგით ადგილი აქვს ხალხის ეკონომიკური და, ამასთან ერთად, მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდის განხორციელებას, *ე. ი. როდესაც ხალხის გენოციდი ზორციელდება მთელი ხალხის ფიქტიური გამოცხადებით უზენაეს სახელმწიფო ხელისუფლებად (!?)*.

ამასთან დაკავშირებით საჭიროდ მიმაჩნია იმის აღნიშვნა, რომ მიუხედავად ჩემი პატივისცემისა მართვის იმ მეთოდებისადმი, რომლებსაც დემოკრატიულ მეთოდებს უწოდებენ, და რომელთა გამოყენება ნამდვილად აუცილებელია საზოგადოების ეფექტიანი ფუნქციონირებისათვის, რეალურად დემოკრატია (ამ ტერმინის ჭეშმარიტი მნიშვნელობით) საერთოდ არ

არსებობს და ვერც იარსებებს, რამეთუ რეალურად დემოკრატია განუხორციელებადია.

ამასთანავე, როდესაც ლაპარაკობენ და ამტკიცებენ, რომ თითქოს არსებობს დემოკრატია, ე. ი. როდესაც ლაპარაკობენ სახელმწიფოში ხალხის ძალაუფლების (ხალხის როგორც ხელისუფლების) არსებობის შესახებ – ხალხის მიერ სახელმწიფო ძალაუფლების ფლობის შესახებ, ამით გარკვეულწილად პასუხისმგებლობა ეხსნება რეალურ ხელისუფლებას, როგორიც არის სახელმწიფო ხელისუფლება, რადგან თუ ჩავთვლით, რომ ხალხია ხელისუფალი, მაშინ თვითონ ხალხს დაეკისრება პასუხისმგებლობა ყველაფერზე, რაც სახელმწიფოში ხდება, მაშინ როდესაც სახელმწიფოს მართვის უფლებამოსილება მხოლოდ სახელმწიფო ხელისუფლებას გააჩნია (!!).

და აქ კიდევ ერთხელ დგება სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების პრობლემა, რომელიც სასწრაფოდ უნდა გადაიჭრას შესაბამისი პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის საფუძველზე [1], თუ ჩვენ ნამდვილად გვსურს, რომ სახელმწიფო ხელისუფლება ეფექტიანად მართავდეს სახელმწიფოს.

ამიტომ ისმის კითხვა: უკეთესი ზომ არ იქნებოდა, რომ გვემსჯელა არა „დემოკრატიაზე“, რომელიც საერთოდ განუხორციელებადია, არამედ ხალხის ინტერესების დიქტატურაზე, რომელსაც უნდა ახორციელებდეს სახელმწიფო ხელისუფლება, ე. ი. უკეთესი ზომ არ იქნებოდა,

რომ გვემსჯელა არა ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობაზე, რაც აშკარა უტოპიაა, არამედ გვეფიქრა ისეთი სახელმწიფო ხელისუფლების შექმნის – ფორმირების (არჩევის, დანიშვნის და ა. შ.) – აუცილებლობაზე, რომელიც რეალურად (ამასთან, ეგრეთწოდებული „დემოკრატიული“, ფაქტობრივად კი პლურალისტული მეთოდების გამოყენებითაც) ხალხის ინტერესების სამსახურში ჩადგებოდა, და რომელსაც ექნებოდა სრული პასუხისმგებლობა ყოველი ადამიანის, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ინტერესების რეალიზაციაზე?!

ამრიგად, საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემის ეფექტიანი ფუნქციონირების განმსაზღვრელი კრიტერიუმი, ჩემს მიერ შექმნილი ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს თეორიის შესაბამისად, არის სოციალური მიზნის – ხალხის ინტერესების – რეალიზაცია.

მაშასადამე, მე მომხრე ვარ იმ პრინციპების, ფორმებისა და მეთოდების გამოყენებისა, რომლებსაც დემოკრატიულს უწოდებენ, მაგრამ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ისინი ნამდვილად ემსახურება – და, ამასთან, ეფექტიანად ემსახურება – ხალხის ინტერესებს, რამეთუ ეს პრინციპები, ფორმები და მეთოდები ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოსათვის თვითმიზანი კი არ არის, არამედ სოციალური მიზნის რეალიზაციის – ხალხის ინტერესების რეალიზაციის – საშუალებებია.

ამასთან ერთად, აუცილებლად მიმაჩნია იმის აღნიშვნა, რომ თუმცა მე გულწრფელად პატივს ვცემ იმ

საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივ სისტემებს, რომლებსაც დემოკრატიულს უწოდებენ, მაგრამ, ამავე დროს, მე წინააღმდეგი ვარ თვით ტერმინისა — „დემოკრატია“, რომელიც არ ასახავს და კერც ასახავს რეალურ სინამდვილეს.

საჭიროდ მიმაჩნია აგრეთვე ყურადღების გამახვილება იმაზე, რომ მართვის ის ფორმები და მეთოდები, რომლებსაც „დემოკრატიულს“ უწოდებენ, ფაქტობრივად არის რესპუბლიკური მართვის ფორმები და მეთოდები, რამეთუ რესპუბლიკა (რაც სიტყვასიტყვით ნიშნავს საზოგადოებრივ საქმეს), როგორც ცნობილია, — არის „სახელმწიფოებრივი მმართველობის ფორმა, რომლის დროსაც ხდება სახელმწიფო ხელისუფლების ყველა უმაღლესი ორგანოს ან არჩევა, ან ფორმირება საზოგადოებრივი ორგანიზაციების (პარლამენტების) მიერ, ხოლო მოქალაქეებს აქვთ პირადი და პოლიტიკური უფლებები“ [2].

„დემოკრატიის“ პრობლემასთან დაკავშირებით, აუცილებლად მიმაჩნია კიდევ ერთხელ მივაქციო ყურადღება იმას, რომ დემოკრატია, როგორც ცნობილია, ნიშნავს ხალხის ხელისუფლებას (ხალხის ძალაუფლებას), ე. ი. ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობას, რაც აშკარა უტოპიას წარმოადგენს, რადგან შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი ერთდროულად ფლობდეს ხელისუფლებას და რომ ყველა ერთად მართავდეს სახელმწიფოს.

ხოლო რაც შეეხება ხალხის მიერ სახელმწიფო ხელისუფლების არჩევას, ეს არ ნიშნავს ხალხის მიერ

სახელმწიფო ხელისუფლების ფლობას, რამეთუ მთელი ხალხი რომ თვითონ ფლობდეს ხელისუფლებას, ან მთელ ხალხს თვითონ რომ შეეძლოს ხელისუფლების დაუფლება, მაშინ ის არ აირჩევდა თავის თავზე მბრძანებლობისათვის სახელმწიფო ხელისუფლებას.

აღსანიშნავია, რომ თუმცა სახელმწიფო ხელისუფლება ქვეყნის მართვის პროცესში უნდა ითვალისწინებდეს ხალხის სურვილებს, მათ ინტერესებს, და უდავოდ უნდა იცავდეს ყოველი ადამიანის უფლებებსა და თავისუფლებებს, მაგრამ, ამავე დროს, ეს არ ნიშნავს დემოკრატიას (თუმცა მას დემოკრატიას უწოდებენ, რაც, ჩემი ღრმა რწმენით, აშკარად არასწორია), ანუ ეს არ ნიშნავს მთელი ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობას, არ ნიშნავს მთელი ხალხის მიერ სახელმწიფოს მართვას.

უფრო მეტიც, ხალხი რომ ხელისუფლებას წარმოადგენდეს, მაშინ საჭირო აღარ იქნებოდა სახელმწიფო ხელისუფლების არსებობა, ე. ი. სახელმწიფო ხელისუფლება ზედმეტი იქნებოდა (?!).

ამიტომ, ნებისმიერ შემთხვევაში რეალურად ადგილი აქვს, როგორც მე მას ვუწოდებ, კრატოკრატიას, ანუ ხელისუფლების მიერ ხელისუფლების ფლობას, რაც სრულიად ბუნებრივია, მაგრამ მთავარი ის არის, რომ სახელმწიფო ხელისუფლება იყენებდეს თავის ხელისუფლებას (ძალაუფლებას) ხალხის ინტერესების რეალიზაციისათვის.

ამასთან ერთად, ხალხის მიერ არჩეული სახელმწიფო ხელისუფლება დემოკრატიის „ნიღბის“ ქვეშ ზოგჯერ შეიძლება ეწეოდეს ანტიხალხურ დანაშაულებრივ „მოღვაწეობას“ და შეიძლება ახორციელებდეს ხალხის ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს.

თანაც სახელმწიფო ხელისუფლება შეიძლება აკეთებდეს ამას „კანონიერ საფუძველზე“ – უკანონოდ „დაკანონებული კანონების“ მიღებისა და ცხოვრებაში განხორციელების გზით.

კერძოდ, ეს ეხება სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ ანტიკონსტიტუციური და ანტიადამიანური კანონების ან სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტების მიღებას, რომლებიც ლახვენ ადამიანის უფლებებს, და რომლებსაც მიეყვებათ ხალხის ეკონომიკურ და, შესაბამისად, მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდამდე.

ამის მაგალითებს შეიძლება წარმოადგენდეს ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები, რომლებიც მინიმალური ხელფასისა და მინიმალური პენსიის ოდენობას აღგენს საარსებო მინიმუმზე ბევრად უფრო დაბალ დონეზე და ა.შ.

ზემოაღნიშნული ფაქტები კიდევ ერთხელ ადასტურებენ, რომ უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში, ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის შესაბამისად, უნდა ეკუთვნოდეს არა კანონს (თუმცა ანტიკონსტიტუციური კანონები საერთოდ არ უნდა მოქმედებდეს, რადგან უზენაესობა კანონებს შორის ეკუთვნის სახელმწიფოს

კონსტიტუციას, რაც სრულიად სამართლიანია), არამედ ადამიანის ინტერესებს – ხალხის ინტერესებს.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, იხელმძღვანელებს რა „კანონის უზენაესობით“, სახელმწიფო ხელისუფლებას უკანონოდ „დაკანონებული კანონების“ საფუძველზე შეუძლია მოუწყოს ხალხს ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდი, რაც ზემოთ აღნიშნული მაგალითებითაც დასტურდება.

ამრიგად, ზოგჯერ სახელმწიფო ხელისუფლება თავის საქმიანობაში, სამწუხაროდ, არ ხელმძღვანელობს ან ვერ ხელმძღვანელობს ხალხის ინტერესებით, და თავის ძალაუფლებას იყენებს სულ სხვა მიზნებისათვის... (?!).

აღბათ ამიტომ, უმაღლესი სახელმწიფო ხელისუფლების წარმომადგენლები, რომლებიც, რბილად რომ ვთქვათ, ხალხის ინტერესებით არ ხელმძღვანელობენ, იყენებენ თავის ძალაუფლებას იმისათვის, რომ რაც შეიძლება დიდხანს დარჩნენ ხელისუფლებაში, და, როგორც წესი, თავისი სურვილით არ მიდიან დაკავებული თანამდებობებიდან, ხოლო ხალხს მათი ძალით გადაყენების უფლება არა აქვს (?!).

აღნიშნულ შემთხვევაში ხალხს რეალურად მხოლოდ ლაპარაკი – აზრის გამოთქმა – შეუძლია, მაგრამ თუ სახელმწიფო ხელისუფლება მოქმედებს პრინციპით: „ძალდი ყვეს, ქარავანი მიდის“, მაშინ ხალხმა რამდენიც უნდა, იმდენი ილაპარაკოს... (?!).

ამრიგად, ზემოთ ხსენებული პრობლემის გადასაჭრელად, თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის

ბალანსირების თეორიის შესაბამისად [1], როგორც უკვე აღინიშნა, უნდა შეიქმნას სამართლებრივი მექანიზმი, რომლის თანახმად უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირები, რომლებიც საერთოდ, ან კანონით განსაზღვრულ დროში, ვერ უზრუნველყოფენ ხალხისათვის ადამიანური არსებობის, ცხოვრებისა და მოღვაწეობის პირობების შექმნას, მათთვის უკეთეს შემთხვევაში, თავისთავად გათავისუფლებულად უნდა ითვლებოდნენ დაკავებული თანამდებობებიდან.

მაგრამ, თუ სახელმწიფო ხელისუფლება აღნიშნული სამართლებრივი მექანიზმის შექმნისა და ამოქმედების წინააღმდეგია, მაშინ ცხადი ხდება, რომ ის (სახელმწიფო ხელისუფლება) ცდილობს დანაშაულებრივი გზით ხელისუფლების შენარჩუნებას, რასაც სათანადო კვალიფიკაცია უნდა მიეცეს. მით უმეტეს, რომ გენოციდი გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის გენერალური ასამბლეის მიერ 1948 წლის 9 დეკემბერს აღიარებულია როგორც საერთაშორისო დანაშაული [3], ხოლო ეკონომიკური გენოციდი, ჩემი ღრმა რწმენით, გენოციდის ერთ-ერთ უმძიმეს ფორმას წარმოადგენს.

და მაინც, რა გამოსავალი არსებობს იმ შემთხვევაში, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება ხალხს უწყობს ეკონომიკურ გენოციდს, მაგრამ არ აღიარებს მას გენოციდად და ყოველნაირად ცდილობს შეინარჩუნოს თავისი ხელისუფლება (ძალაუფლება), ანუ როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება მაინც ცდილობს შეინარჩუნოს თავისი თავი ხელისუფლებაში?!

ზემოაღნიშნულ შემთხვევაში, როდესაც არ არსებობს სახელმწიფო ხელისუფლების დანაშაულებრივი ქმედებისაგან, ან დანაშაულებრივი უმოქმედობისაგან ხალხის ინტერესების დაცვის სამართლებრივი მექანიზმი, წინა პლანზე წამოიწევს კანონის უზენაესობის ზემოაღნიშნული პრობლემა, მაშინ როდესაც მსოფლიოს განვითარებულ ქვეყნებში კანონის უზენაესობა საყოველთაოდ აღიარებულია და პრობლემად არ ითვლება.

ამასთან, ჩემი ღრმა რწმენით, კანონის უზენაესობის საკითხი საერთოდ მეტად აქტუალურ თეორიულ და პრაქტიკულ პრობლემას წარმოადგენს.

კერძოდ, აქ ისმის კითხვა: რა ფილოსოფიური და პოლიტიკურ-სამართლებრივი შეხედულებებით უნდა ხელმძღვანელობდეს ხალხი თავის მოქმედებაში, რას უნდა ეკუთვნოდეს უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში?!

ცხადია, რომ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ხალხის მოქმედება საერთოდ კანონიერი გზით – კანონის საფუძველზე უნდა ხდებოდეს, რამეთუ, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ადგილი ექნება ქაოსს და ანარქიას.

მაგრამ, ჩემი ღრმა რწმენით, კანონიერად უნდა ითვლებოდეს ყველა ქმედება, რომელიც ხალხის ინტერესებს ემსახურება, რადგან, როგორც მე ჯერ კიდევ 1980 წელს აღვნიშნავდი, ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების მშენებლობისა და ფუნქციონირების საქმეში ყველა გზა, ფორმა და მეთოდი გამართლებულია, თუ ისინი ემსახურებიან ადამიანის – საზოგადოების ყოველი წევრის – ინტერესებს,

და თუ ისინი გამოირიცხავენ ანტისოციალურ, ანტიჰუმანურ, ანტიზნეობრივ მოვლენებს [4].

ამრიგად, ჩემს მიერ შექმნილი სოციალური მიზნის ფილოსოფიის, სოფიალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიისა და ადამიანის ინტერესების უზენაესობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის (ანუ ხალხის ინტერესების დიქტატურის თეორიის) თანახმად, უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უნდა ეკუთვნოდეს ადამიანს – თავისი მოთხოვნილებებით, ინტერესებით, მიზნებით და ა. შ., ე. ი. უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უნდა ეკუთვნოდეს სოციალურ მიზანს – ადამიანის, საზოგადოების ყოველი წევრის კეთილდღეობას, და არა საშუალებას – კანონს.

მაშასადამე, უზენაესობა, როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, უნდა ეკუთვნოდეს ადამიანის ინტერესების – ხალხის ინტერესების – რეალიზაციას, ხოლო კანონები უნდა განიხილებოდეს მხოლოდ როგორც ამ ინტერესების რეალიზაციის აუცილებელი საშუალება.

ამასთან, ყოველ კონკრეტულად აუცილებელ შემთხვევაში, ხალხის ინტერესებიდან გამომდინარე, ეს კანონები (ან ზოგიერთი მათგანი, ბუნებრივია, ცხოვრების მოთხოვნათა შესაბამისად, ე. ი. საჭიროების გათვალისწინებით) და/ან სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები მთლიანად უნდა იცვლებოდეს, ან უნდა ხდებოდეს მათში ნაწილობრივი ცვლილებების შეტანა, იმის გათვალისწინებით, რომ ისინი ყოველთვის პასუხობდეს ხალხის ინტერესებს.

ამრიგად, კანონები და სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები ყოველთვის უნდა ასრულებდნენ სოციალური მიზნის რეალიზაციის საშუალებათა მათზე დაკისრებულ ფუნქციებს, ე. ი. ისინი (კანონები და სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები) ეფექტიანად უნდა ასრულებდნენ იმ ფუნქციას, რისთვისაც ისინი იქმნება – უნდა იქმნებოდეს – ნორმალურ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში.

ხოლო თუ არსებული სახელმწიფო ხელისუფლება ამას არ აკეთებს ან ვერ აკეთებს, ანუ თუ სახელმწიფოში ფუნქციონირებს ანტიკონსტიტუციური კანონები და/ან სხვა ანტიკონსტიტუციური ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები, მაშინ ასეთი სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედება ან უმოქმედობა უკანონო ქმედებად და დანაშაულადაც კი უნდა ჩაითვალოს, მით უმეტეს, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლების ასეთი „სამართლებრივი ქმედება“ ან უმოქმედობა მის „ორგანიზატორულ ძალეაწეობასთან“ ერთად იწვევს ხალხის – ქვეყნის მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილის – ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს.

შესაბამისად, ასეთმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ უმკაცრესად უნდა აგოს პასუხი ხალხის ინტერესების უზენაესობიდან გამომდინარე, რაც, ჩემი ღრმა რწმენით, დაფიქსირებული უნდა იყოს ყოველი სახელმწიფოს კონსტიტუციაში (და სხვა შესაბამის კანონებში), რომელსაც პრეტენზია აქვს ცივილიზებულობაზე.

უფრო მეტიც, ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიის გათვალისწინებით, ზოგიერთ შემთხვევაში ადამიანის – ხალხის – მიერ რომელიმე კანონის დარღვევა (ან უკანონო ქმედება, ანუ ქმედება, რომელიც რეგლამენტირებული არ არის სათანადო ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტით, ხოლო ზოგ შემთხვევაში აკრძალულიც კი არის კანონით) გამართლებულად უნდა ჩაითვალოს, თუ ასეთი ქმედება ემსახურება ადამიანის კონსტიტუციური, და საერთოდ ადამიანური, უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვას, ე. ი. თუ ის ემსახურება ადამიანის ინტერესების – ხალხის ინტერესების რეალიზაციას, და თუ ის (ასეთი ქმედება) გამოიწვევს ანტისოციალურ, ანტიჰუმანურ, ანტიზნეობრივ მოვლენებს [4].

ადამიანის – ხალხის – ზემოაღნიშნული ქმედება, ჩემი ღრმა რწმენით, ნამდვილად უნდა ჩაითვალოს გამართლებულად, რამეთუ ასეთი ქმედება ფაქტობრივად „დაკანონებული“ უკანონობის წინააღმდეგ მიმართული და, ამგვ დროს, ადამიანის ინტერესების – ხალხის ინტერესების – დასაცავად გამიზნული ქმედება იქნება.

მაშასადამე, უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უნდა ეკუთვნოდეს ადამიანს თავისი მოთხოვნილებებით, თავისი მიზნებით, თავისი უფლებებითა და თავისუფლებებით, ანუ უზენაესობა უნდა ეკუთვნოდეს ხალხის ინტერესების რეალიზაციას, მაგრამ ამ ინტერესების

რეალიზაცია უნდა ხდებოდეს სამართლებრივი და სამართლიანი საშუალებებით.

ხოლო, როდესაც სახელმწიფოში ადგილი აქვს „დაკანონებულ“ უკანონობას, ანუ როდესაც ადგილი აქვს ანტიკონსტიტუციური და ანტიადამიანური „კანონების“ მოქმედებას, მაშინ, ხალხის ინტერესებიდან გამომდინარე, ასეთი „კანონების“ დარღვევა, ანუ ასეთი „კანონებისადმი“ დაუმორჩილებლობა ფაქტობრივად კანონიერ ქმედებას წარმოადგენს და, შესაბამისად, კანონიერ ქმედებად უნდა ითვლებოდეს.

აღსანიშნავია აგრეთვე, რომ იმ შემთხვევაში, როდესაც საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ადგილი აქვს სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედების ან უმოქმედობის შედეგად ხალხის ინტერესების შელახვას, როდესაც ხალხის მნიშვნელოვან ნაწილს ადამიანური არსებობის მინიმალური პირობებიც კი არ გააჩნია, ანუ როდესაც ფაქტობრივად ადგილი აქვს სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ხალხის ეკონომიკურ და, ამასთან ერთად, მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს, და როდესაც, ამავე დროს, სახელმწიფო ხელისუფლება ყოველნაირად ცდილობს თავისი ხელისუფლების (ძალაუფლების) შენარჩუნებას, ხოლო ხალხს ასეთი სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან თავისი თავის (ე. ი. ხალხის) გათავისუფლების უშუალო ქმედითი სამართლებრივი მექანიზმები არ გააჩნია, მაშინ ხალხის ინტერესების უზენაესობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის შესაბამისად, ჩემი ღრმა რწმენით, ხალხს სათანადო

დონის პოლიტიკური ლიდერის ხელმძღვანელობით და წინამძღოლობით შეუძლია თვითონ დაიცვას თავისი ინტერესები და შეცვალოს არსებული დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლება.

ზემოაღნიშნულ შემთხვევაში, ხალხის მიერ დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლების შეცვლა შესაძლოა ანტიკონსტიტუციურ ქმედებად ჩაითვალოს, მაგრამ ეს ფაქტობრივად იძულებითი რევოლუციური და, ამავე დროს, კონსტიტუციური ქმედება იქნება, რამეთუ ამ გზით ადამიანი – ხალხი – სრულიად სამართლიანად და კანონზომიერად დაიცავს თავის კონსტიტუციურ უფლებებს და თავისუფლებებს, და, უპირველეს ყოვლისა, თავისი სიცოცხლისა და ადამიანური არსებობის კონსტიტუციურ უფლებას.

აქ ისმის კითხვა: თუ ყოველ ადამიანს უფლება აქვს თავი დაიცვას ნებისმიერი ყაჩაღისა და კაცის ძველელისაგან, რატომ არ უნდა ჰქონდეს უფლება ხალხს თავი დაიცვას დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან?!

უფრო კონკრეტულად, ზემოაღნიშნული კითხვა შეიძლება დაისვას შემდეგნაირად: რატომ არ უნდა ჰქონდეს ხალხს უფლება თავი დაიცვას იმ სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან, რომელიც ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს უწყობს ხალხს, და რომელიც, ამავე დროს, როგორც მე მას ვუწოდებ, კრატოკრატიის არსებობის პირობებში (რაც ხელისუფლების ხელისუფლებას – ხელისუფლების ძალაუფლებას – ნიშნავს), ანუ მის

(სახელმწიფო ხელისუფლების) მიერ ხელისუფლების (ძალაუფლების) ფლობის პირობებში ყოველნაირად ცდილობს თავისი თანამდებობრივი მდგომარეობის დანაშაულებრივი გამოყენების გზით ძალით შეინარჩუნოს ეს ხელისუფლება?!

თავისთავად ცხადია, რომ მე სულაც არ მოვუწოდებ ხალხს სახელმწიფო ხელისუფლების ძალით დამხობისაკენ, რაც ანტიკონსტიტუციური ქმედება იქნებოდა, მაგრამ როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი მოქმედებით, უმოქმედობით ან უუნარობით ეკონომიკურ გენოციდს უწყობს ხალხს, მაშინ ამ ხალხს სრული კონსტიტუციური უფლება აქვს *(მიუხედავად იმისა, ჩაწერილია თუ არა ეს კონსტიტუციაში, რამეთუ კონსტიტუცია, როგორც წესი, არ შეიცავს რევოლუციური მოქმედებების ჩატარების სამართლებრივ მექანიზმებს, თუმცა რევოლუცია გარკვეულ პირობებში დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან ხალხის გათავისუფლების ერთადერთ კანონზომიერ გზას წარმოადგენს)* ნებისმიერი ცივილური და სამართლიანი გზით აიძულოს სახელმწიფო ხელისუფლება, რათა ის გადადგეს, რაც ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის პრაქტიკული განხორციელება იქნება.

ამრიგად, სოციალური რევოლუცია, ჩემი ღრმა რწმენით, მაშინ არის კანონზომიერი, და მაშინ აქვს მას გამართლება, როდესაც მისი განხორციელება გამოწვეულია და

განპირობებულა გაღრმავებული, ევოლუციურად გადაულახავი წინააღმდეგობებით ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის.

მაშასადამე, სოციალურ რევოლუციას მაშინ აქვს გამართლება, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ხდება ხალხის ინტერესების იგნორირება, ადამიანის კონსტიტუციური უფლებებისა და თავისუფლებების უხეში შელახვა (რაც, უპირველეს ყოვლისა, გამოიხატება იმაში, რომ სახელმწიფო ხელისუფლების „მოღვაწეობის“ შედეგად, ხალხი – მოსახლეობის დიდი ნაწილი – უზრუნველყოფილი არ არის ადამიანური საარსებო მინიმუმითაც კი), როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება ხალხს უწყობს ეკონომიკურ და, შესაბამისად, მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს, და, ამავე დროს, ცდილობს ნებისმიერი გზით სახელმწიფოში თავისი ხელისუფლების (ძალაუფლების) შენარჩუნებას.

სოციალურ რევოლუციას, მით უმეტეს, გამართლება აქვს – ამასთან ორმაგად გამართლება აქვს – მაშინ, როდესაც ხალხის ეკონომიკურ გენოციდთან ერთად (რაც გამოიხატება, მაგალითად, სახელმწიფოში საარსებო მინიმუმის ღონეზე დაბალი მინიმალური ხელფასების, პენსიების, სტიპენდიების და ა. შ. არსებობაში), სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი მხარდაჭერით ადგილი აქვს აგრეთვე ხალხის ეკონომიკურ გაუპატიურებას, ანუ როდესაც ადგილი აქვს ხალხის ძარცვას და დაყაჩაღებას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი მხარდაჭერით. ამის მაგალითებს შეიძლება წარმოადგენდეს მოსახლეობის მიერ

ბანკებში და სხვა საფინანსო-საკრედიტო ორგანიზაციებში შეტანილი ფულადი ანაბრების გაუქმება, ხელფასების, პენსიების, სტიპენდიების გაუცემლობა, და აგრეთვე მოსახლეობის იმ შემოსავლების დაბეგვრა, რომლებიც არ აღემატება საარსებო მინიმუმს და ა. შ.

ამასთან, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების შედეგად კიდევ უფრო ძლიერდება ხალხის ეკონომიკური გენოციდი, რომელსაც მოცემულ შემთხვევაში ისედაც ადგილი აქვს სახელმწიფოში, რაც ქმნის ყოველად გაუსაძლის პირობებს ამ ხალხის ელემენტარული ფიზიკური არსებობისათვისაც კი.

აღსანიშნავია აგრეთვე, რომ თუ ზემოაღნიშნულ შემთხვევაში ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების შედეგად ძლიერდება ამ ხალხის ეკონომიკური გენოციდი, საერთოდ ხალხის ეკონომიკურ გაუპატიურებას შეიძლება ადგილი ჰქონდეს სახელმწიფოში ხალხის ეკონომიკური გენოციდის არარსებობის პირობებშიც, როდესაც ხალხი უზრუნველყოფილია საარსებო მინიმუმით, მაგრამ სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედების ან უმოქმედობის შედეგად, ან მისი მხარდაჭერით ხდება ხალხის (ან განსაკუთრებით მისი გარკვეული ნაწილის: კერძო მესაკუთრეების, ბიზნესმენების და სხვა) ძარცვა და დაყაჩაღება (მაგალითად, ანტიკონსტიტუციური გადასახადებით დაბეგვრის გზით, რითაც ილაზება ადამიანების უფლებები და ინტერესები და იძარცვება მთლიანად ხალხი და ა. შ.), თუმცა ეს არ შეიძლება ჩაითვალოს ეკონომიკურ

გენოციდად, რამეთუ ხალხს (მათ შორის, გაძარცვულ ფიზიკურ პირებს), მოუხელავად ამისა, მოცემულ შემთხვევაში ჯერ კიდევ რჩება სახსრები არსებობისათვის.

საჭიროდ მიმაჩნია აგრეთვე აქ ყურადღება მიექცეს იმას, რომ „ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურება“ განსხვავდება „კაპიტალისტური ექსპლუატაციისაგან“ (რომელსაც ადრე ორი საპირისპირო საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემის იდეოლოგიურ ბრძოლის პირობებში მწვავედ აკრიტიკებდნენ) იმით, რომ თუ ექსპლუატაცია, როგორც ცნობილია, ეს არის — სხვისი შრომის შედეგების მითვისება, მაგრამ ექსპლუატირებულის თანხმობით, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურება, როგორც უკვე აღინიშნა, წარმოადგენს ხალხის ძარცვას და დაყაჩაღებას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი მხარდაჭერით ამ ხალხის აზრის გაუთვალისწინებლად და მისი თანხმობის გარეშე.

მაშასადამე, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურება წარმოადგენს თესებრივად ახალ მოვლენას, რომელიც ბევრად უფრო უარესია, ვიდრე კლასიკური კაპიტალიზმის ეპოქის კაპიტალისტური ექსპლუატაცია, თუმცა კაპიტალისტური ექსპლუატაციის არსისა და მექანიზმის ტრადიციული გაგებაც პრინციპულად არასწორად მიმაჩნია, რაც ჩემს მიერ მრავალი წლის წინ იქნა მეცნიერულად დასაბუთებული.

სოციალური რევოლუციის ჩემს მიერ შემუშავებული თეორია, რომელიც ემყარება, უპირველეს ყოვლისა, ჩემს მიერვე შექმნილ ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიას, და აგრეთვე ჩემს მიერ შემუშავებულ — ხალხის ეკონომიკური

გენოციდისა და ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების თეორიებს, პრინციპულად განსხვავდება სოციალური რევოლუციის ყველა სხვა თეორიისაგან.

თვისებრივად ახალი სოციალური რევოლუციის, ანუ, როგორც მე მს ეუწოდებ, ჰუმანოსოციალური რევოლუციის, ანუ ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის ჩემს მიერ შექმნილი თეორიის პრინციპული განსხვავება ყველა სხვა სოციალური რევოლუციის თეორიისაგან, უპირველეს ყოვლისა, მდგომარეობს იმაში, რომ ჩემს მიერ მრავალი წლის წინ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიის, როგორც პრინციპულად ახალი ფილოსოფიურ-სამართლებრივი და პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის, საფუძველზე მეცნიერულად არის დასაბუთებული ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის აუცილებლობა და კანონზომიერება ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის არსებული პრინციპულად ახალი, როგორც უკვე აღინიშნა, ევოლუციურად გადაულახავი წინააღმდეგობების პირობებში, ანუ იმ პირობებში, როდესაც აღნიშნული წინააღმდეგობების დაძლევა ევოლუციური გზით შეუძლებელია.

ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის არსებული წინააღმდეგობების ევოლუციური გზით დაძლევის შეუძლებლობა განპირობებულია იმ გარემოებით, რომ სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი მოქმედების, უმოქმედობისა ან უუნარობის შედეგად ხალხს უწყობს უკანონოდ „დაკანონებულ“ ეკონომიკურ გენოციდს და

ეკონომიკურ გაუპატიურებას, რაც თვისებრივად ახალ, უმძიმეს დანაშაულებრივ ქმედებას წარმოადგენს.

აღნიშნულ პრობლემასთან დაკავშირებით განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს ის ფაქტი, რომ, ამასთან ერთად (ე. ი. ხალხის ეკონომიკურ გენოციდთან და ეკონომიკურ გაუპატიურებასთან ერთად), სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი ხელისუფლების (ძალაუფლების) შესანარჩუნებლად იყენებს ნებისმიერ, მათ შორის, დაუშვებელ (დანაშაულებრივ) გზებს, ფორმებსა და მეთოდებს, რითაც ხალხს არ აძლევს საშუალებას, რომ მან ევოლუციური გზით დაიცვას თავისი უფლებები, თავისუფლებები და ინტერესები, და რომ ამისათვის კონსტიტუციური გზით გადააყენოს ის სახელმწიფო ხელისუფლება, რომლის „მოღვაწეობის“ შედეგად ხალხი მრავალი წლის მანძილზე განიცდიდა ეკონომიკურ, მორალურ-ფსიქოლოგიურ და ფიზიკურ გენოციდს.

ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის უნიკალურობა მდგომარეობს აგრეთვე იმაში, რომ თუმცა, როგორც უკვე აღინიშნა, ეს რევოლუცია შეიძლება განხორციელდეს გარკვეულწილად თითქოსდა კონსტიტუციის დარღვევით, მაგრამ, ამავე დროს, აღნიშნული რევოლუცია კონსტიტუციური ქმედება იქნება, რამეთუ მისი განხორციელება განპირობებული იქნება ობიექტური აუცილებლობით და გამიზნული იქნება ხალხის მიერ ყოველი ადამიანის კონსტიტუციური უფლებების, თავისუფლებებისა და ინტერესების დასაცავად.

და, რაც განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია, ხალხის ინტერესების უზენაესობის პირობებში თვით სახელმწიფოს კონსტიტუციაც მხოლოდ ამ ინტერესების რეალიზაციის პოლიტიკურ-სამართლებრივ საშუალებას წარმოადგენს (უნდა წარმოადგენდეს) და მასში ასახული უნდა იყოს ის სამართლებრივი მექანიზმები, რომელთა საფუძველზე ხალხის – ყოველი ადამიანის – ინტერესების რეალიზაციისათვის გამართლებულად ჩაითვლება ყველა გზები, ფორმები და მეთოდები, თუ ისინი, ამავე დროს, გამორიცხავენ ანტიისოციალურ, ანტიჰუმანურ, ანტიზნობრივ მოვლენებს [4].

რაც შეეხება ახალ სახელმწიფო ხელისუფლებას, რომელიც ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის შემდეგ კანონიერი გზით უნდა იქნეს არჩეული, მან (ახალმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ), და აგრეთვე გაერთიანებული ერების ორგანიზაციამ, ოფიციალურად უნდა აღიარონ ხალხის ეკონომიკური გენოციდი როგორც გენოციდის ერთ-ერთი უმძიმესი ფორმა, რის შემდეგაც ამოქმედდება გენოციდის – როგორც საერთაშორისო დანაშაულის – აღმოფხვრისათვის გათვალისწინებული ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები.

ამასთან ერთად, ახალმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ, ჩემს მიერ შემუშავებული თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის შესაბამისად [1], უპირველეს ყოვლისა, უნდა შექმნას ხალხის წინაშე სახელმწიფო ხელისუფლების პასუხისმგებლობის

სამართლებრივი მექანიზმები, ხოლო ყოფილმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ უმკაცრესად უნდა აგოს პასუხი მის მიერ ხალხისათვის მოწვობილი ეკონომიკური გენოციდისათვის.

განსაკუთრებით აღსანიშნავია, რომ, ჩემი ღრმა რწმენით, იმ სახელმწიფო ხელისუფლებამ, ანუ სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის იმ თანამდებობის პირებმა, რომლებმაც ეკონომიკური გენოციდი და ეკონომიკური გაუპატიურება მოუწყვეს ხალხს, პასუხი უნდა აგონ არა მხოლოდ დაკავებული თანამდებობებიდან გადადგომის, ან მათი თანამდებობიდან გადაყენების გზით, არამედ, ამავე დროს, მათ უნდა დაეკისროთ უმკაცრესი სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობა, რაც უნდა გააკეთოს ახალმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ, რამეთუ არ უნდა იქნეს დაშვებული პრეცედენტი, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება ხალხის წინაშე ჩადენილი უმძიმესი დანაშაულის მიუხედავად, დაუსჯელად მიდის ხელისუფლებიდან.

კრიმინალური სახელმწიფო ხელისუფლება უმკაცრესად უნდა დაისაჯოს ხალხის მიმართ მის მიერ ჩადენილი დანაშაულისათვის, რაც აუცილებელია განსაკუთრებით იმიტომ, რომ მომავალში აღიკვეთოს სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ანალოგიური დანაშაულებრივი ქმედებები.

ხოლო თუ ახალი სახელმწიფო ხელისუფლება არ აგებინებს პასუხს ყოფილ — კრიმინალურ — სახელმწიფო ხელისუფლებას ხალხის მიმართ მის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, ეს იმას ნაშნავს, რომ

ახალი სახელმწიფო ხელისუფლება თვითონაც იტოვებს თავისთვის იმის შესაძლებლობას, რომ მომავალში ყოფილი სახელმწიფო ხელისუფლების მსგავსად დაუსჯელად განახორციელოს ანალოგიური დანაშაულებრივი ქმედებები ხალხის მიმართ.

სოციალური რევოლუციის პრობლემის განხილვისას, რაც გამოწვეულია, როგორც უკვე აღინიშნა, სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ (ან სახელმწიფო ხელისუფლების აქტიური ან პასიური მხარდაჭერით) ორგანიზებული ხალხის ეკონომიკური გენოციდითა და ეკონომიკური გაუპატიურებით, ანუ რაც გამოწვეულია ხალხის მიმართ განხორციელებული ეკონომიკური გენოციდითა და პრაქტიკულად რეალიზებული ეკონომიკური ძალადობით სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან, საინტერესოდ და პრინციპულად მნიშვნელოვნად მიმაჩნია საკითხის დასმა აღნიშნული სოციალური რევოლუციის „დემოკრატიულობის“ შესახებ (?!).

ამრიგად, თვისებრივად ახალი სოციალური რევოლუციის პრობლემის განხილვისას, რომელიც ხალხის (ქვეყნის მოსახლეობის უმრავლესობის) ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის არსებული სიდრმისეული, ევოლუციურად დაუძლეველი წინააღმდეგობების შედეგს წარმოადგენს, საჭიროდ მიმაჩნია ყურადღების გამახვილება იმ საკითხზე, რომელიც დაკავშირებულია აღნიშნული რევოლუციის შესაძლო ან შეუძლებელ „დემოკრატიულობასთან“ (?!).

კერძოდ, ისმის კითხვა: ხომ არ არის „დემოკრატიული“ ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუცია — ჰუმანოსოციალური რევოლუცია, რომელსაც ახორციელებს ხალხი (იგულისხმება ხალხის აქტიური მონაწილეობა ამ რევოლუციაში) თვითონ ხალხის ინტერესების რეალიზაციისათვის?!

ყურადღებას იმსახერებს ის ფაქტი, რომ ასეთი რევოლუცია — ასეთი რევოლუციური გადატრიალების პროცესი — გარეგნულად შეიძლება წარმოვიდგინოთ როგორც დემოკრატიული რევოლუცია, ე. ი. შეიძლება წარმოვიდგინოთ, რომ რევოლუციის განხორციელება შესაძლებელია დემოკრატიული გზით, თუ მას (ამ რევოლუციას) ახორციელებს მთელი ხალხი, უფრო ზუსტად კი, თუ ამ რევოლუციის განხორციელება ხდება მთელი ხალხის სრული მხარდაჭერით.

ამასთან, ჯერ-ერთი, პრაქტიკულად ნაკლებად დასაჯერებელია (და შეუძლებელიც კი არის), რომ მთელი ხალხი მონაწილეობდეს რევოლუციაში (რევოლუციის მხარდასაჭერად, ე. ი. რევოლუციის მხარეზე), ან რომ (თუნდაც რევოლუციაში უშუალოდ მონაწილეობის გარეშე) მთელი ხალხი (ქვეყნის მოსახლეობის 100%) მხარს უჭერდეს რევოლუციას, რამეთუ რევოლუციას მომხრეების გარდა ყოველთვის ჰყავს მოწინააღმდეგეებიც, რაც სრულიად ბუნებრივია, რადგან წინააღმდეგ შემთხვევაში სოციალური რევოლუციების განხორციელება მოხდებოდა მხოლოდ რევოლუციური გზით.

და, მეორეც, რევოლუციაში (რევოლუციის მხარეზე) მთელი ხალხის მონაწილეობის შემთხვევაშიც კი, მთელი ხალხი ვერ იქნება უზენაესი ხელისუფალი (შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი ფლობდეს ხელისუფლებას) რევოლუციის პროცესში, ისევე როგორც საერთოდ შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი ფლობდეს უზენაეს ხელისუფლებას საზოგადოებაში და სახელმწიფოში – საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირების პროცესში, ე. ი. შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი მართავდეს რევოლუციას, ისევე როგორც შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი მართავდეს საზოგადოებასა და სახელმწიფოს.

უფრო მეტიც, შესაძლებელია რომ ყოფილიყო მთელი ხალხის მიერ საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვა, ანუ შესაძლებელია რომ ყოფილიყო დემოკრატიის არსებობა, მაშინ სოციალური რევოლუციების განხორციელება, ისევე როგორც თვით სახელმწიფოს არსებობა, უაზრობა იქნებოდა (!!).

მაშასადამე, თვით რევოლუციის პროცესიც, ისევე როგორც საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირების პროცესი, ვერ იქნება დემოკრატიული, რამეთუ დემოკრატია – ეს არის მთელი ხალხის მიერ უზენაესი ხელისუფლების ფლობა, რაც აშკარად განუხორციელებადია.

ამრიგად, როგორც ჩემს მიერ ადრეც იყო აღნიშნული, შეუძლებელია, რომ საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირება (საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვა) დემოკრატიული იყოს, რამეთუ რეალურად დემოკრატია –

მთელი ხალხის მიერ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ხელისუფლების ფლობა — განუხორციელებადია, ე. ი. შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი მართავდეს საზოგადოებასა და სახელმწიფოს (თუმცა ხალხს თავისი იდეებით, წინადადებებით და ა.შ. შეუძლია და ის ვალდებულიც არის, რომ ხელი შეუწყოს საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიან მართვას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან), რაც კიდევ ერთხელ დასტურდება როგორც სახელმწიფო ხელისუფლების არსებობის აუცილებლობით, ისე სახელმწიფო ხელისუფლების პრაქტიკული არსებობით ნებისმიერ სახელმწიფოში.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, „დემოკრატია“, ჩემი ღრმა რწმენით, შეიძლება არსებობდეს მხოლოდ როგორც განუხორციელებადი მითი „საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობის არსებობის შესაძლებლობის შესახებ“ (?!).

თუმცა საჭიროდ მიმაჩნია იმის განსაკუთრებით აღნიშვნა, რომ ის პრინციპები, ფორმები და მეთოდები, რომლებსაც დემოკრატიული ეწოდება, და რომლებიც გამიზნულია ხალხის ინტერესების რეალიზაციისათვის, აუცილებლად აქტიურად უნდა იქნეს გამოყენებული საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში, მაგრამ მას, ჩემი ღრმა რწმენით, უნდა ეწოდებოდეს არა „დემოკრატიული“, არამედ ჭეშმარიტად ადამიანური, ანუ ჰუმანოსოციალური პრინციპები, ფორმები და მეთოდები, რამეთუ ტერმინი „დემოკრატიული“ არ ასახავს და ვერც ასახავს რეალურ

ცხოვრებისეულ პროცესებს, რადგან დემოკრატია, ანუ სახელმწიფოში ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობა, როგორც უკვე აღინიშნა, განუხორციელებადია.

ამიტომ, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირებაში მთავარია არა განუხორციელებადი მითი დემოკრატიის შესახებ – არა მითი ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობის შესახებ, არამედ რეალური ხელისუფლების – სახელმწიფო ხელისუფლების – მთელი ხალხის ინტერესებისადმი დაქვემდებარება, ე. ი. მთავარია – ხალხის ინტერესების დიქტატურა, რომელიც უნდა განახორციელოს ჭეშმარიტად ადამიანურმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ, ანუ სახელმწიფო ხელისუფლებამ, რომელიც ხალხის ინტერესებს ემსახურება.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, სახელმწიფო ხელისუფლების საქმიანობა კვალიფიცირებული უნდა იქნეს როგორც ანტიადამიანური, ანტისაზოგადოებრივი და ანტისახელმწიფოებრივი, რასაც უნდა მოჰყვეს სათანადო შედეგები... (?!).

ციტირებული ლიტერატურა

1. Кураташвили Альфред. Теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц – необходимая правовая основа социальной справедливости. Международный научный журнал “Прогресс”, 2001, № 1-2. Тбилиси: Международное издательство “Прогресс”, 2001, с. 23-32.

აღნიშნული თეორიის საფუძვლების და თვით ამ თეორიის შემუშავება ჩემს მიერ ხორციელდებოდა ჯერ კიდევ 1969 წლიდან და შემდგომში ამ თეორიის ძირითადი დებულებები და თვით ეს თეორია მრავალჯერ იქნა გამოქვეყნებული.

2. Большой юридический словарь/Под ред. А. Я. Сухарева, В. Д. Зорькина, В. Е. Крутских. – М.: ИНФРА-М, 1997, с. 594.

3. Конвенция о предупреждении преступления Геноцида и наказания за него от 9 декабря 1948 г. Права человека: Сборник международных документов. – М.: Юридическая литература, 1998, с. 84-85.

4. Кураташвили Альфред Анзорович. Философско-политэкономические миниатюры. Материалы Республиканской научной конференции: “Актуальные проблемы... теории” (15-16 мая 1980 г.). Тбилиси: “Мецნიереба”, 1980, с. 93.

**Верховенство интересов человека:
Ч (человек) – З (закон) – Ч (человек),
а не верховенство закона:
З (закон) – Ч (человек) – З (закон),
ибо закон должен служить человеку,
а не человек закону.**

Альфред Кураташвили

ТЕОРИЯ ГУМАННОСОЦИАЛЬНОЙ РЕВОЛЮЦИИ.

**ФИЛОСОФСКИЕ, ПОЛИТИКО-ПРАВОВЫЕ И
СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ
ПРИНЦИПИАЛЬНО НОВОЙ СОЦИАЛЬНОЙ
РЕВОЛЮЦИИ**

В условиях осуществления экономического и морально-психологического геноцида народа, а также экономического изнасилования большинства населения страны со стороны государственной власти, являющихся результатом действия, бездействия или неспособности этой власти, т. е. в условиях, когда имеют место эволюционно непреодолимые противоречия между интересами народа и государственной властью, и когда государственная власть всячески старается сохранить свою власть во власти и в то же время

пытается “кормить народ баснями”, постоянно объявляя о движении общества и государства вперед, наиболее остро возникает проблема разработки принципиально новых философских, политико-правовых и социально-экономических основ социальной революции – возникает проблема создания принципиально новой научной теории социальной революции, обосновывающей необходимость и закономерность этой революции.

Притом необходимо особо учесть, что без создания принципиально новой теории социальной революции – теории истинно человеческой социальной революции, теории гуманносоциальной революции, которая должна исходить из верховенства интересов человека (а не из верховенства закона), невозможно научно обоснованное решение проблемы спасения народа от антинародной государственной власти, ибо даже в условиях экономического и морально-психологического геноцида народа и других античеловечных, антинародных деяний, имеющих место в обществе и в государстве, по действующим в настоящее время законам недопустимо насильственное свержение народом государственной власти, *ибо это будет квалифицировано как незаконное деяние и, более того, оно будет квалифицировано как одна из*

тяжелейших форм незаконного деяния – как террористический акт.

Но как должен действовать народ, если фактически сама государственная власть в качественно новой – “мирной” – форме осуществляет экономический и морально-психологический террор и геноцид против этого народа?!

Ведь такая государственная власть сама не примет нормативно-правовые акты для свержения законным путем самого себя?!

Хотя в отличие от преступной государственной власти, относительно нравственная государственная власть, которая руководствуется интересами народа, т. е. целью которой является реализация интересов народа, но которая практически не может осуществить реализацию этих интересов, исходя опять-таки из интересов народа, по моему мнению, хотя бы попытается создать правовые механизмы ответственности государственной власти в соответствии с разработанной мной теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [1], а сама отмеченная государственная власть вовремя уйдет в отставку и уступит место компетентной и способной государственной власти, что будет значительным примером определенного нравственного действия этой власти.

Следует здесь же отметить, что, по моему глубокому убеждению, истинно нравственный и нормально мыслящий человек даже не попытается занять место в высшей государственной власти, если он не уверен, что может эффективно служить интересам народа, то есть если он не убежден, что может обеспечить эффективное функционирование государства или способствовать этому процессу.

Более того, многие нравственные, образованные, интеллектуальные, способные, творчески мыслящие и весьма компетентные личности даже не думают о приходе к власти, тогда как борьба за приход к власти для многих людей стала как бы “профессией”, несмотря на то, что, возможно, большинство из них не способно даже эффективно управлять малым предприятием, хотя для них, видимо, главное – удовлетворение собственных (часто необоснованных) амбиций и собственных интересов (?!).

Именно отмеченное обстоятельство, как мне представляется, является главной причиной того, что многие компетентные, способные эффективно управлять государством, личности даже не думают о приходе к власти (?!).

Что касается законного действия народа по предотвращению антиконституционных деяний со стороны государственной власти (народа, который в случае возможности существования демократии сам

должен быть властью), то он должен иметь право в любое время, когда ущемляются права, свободы и интересы человека – интересы народа, снять с занимаемой должности и привлечь к ответственности нанятое им (народом) для управления государством должностное лицо любого ранга, так же как в сфере бизнеса, в сфере частного предпринимательства частный собственник имеет право в любое время снять с занимаемой должности нанятого им менеджера для управления учрежденного им же предприятия, в том случае, когда он не выполняет или не в состоянии выполнять возложенные на него обязанности, т. е. когда деятельность отмеченного менеджера противоречит интересам учредителя предприятия.

Хотя, к сожалению, наподобие учредителя предприятия, который имеет право снять (освободить) с занимаемой должности нанятого им менеджера, народ не имеет законного права на аналогичное непосредственное деяние по отношению к нанятому им для управления государством менеджеру (менеджерам).

Особого внимания заслуживает также то обстоятельство, что, к сожалению, в то же время, законом не предусмотрена непосредственная и строжайшая ответственность государственных должностных лиц высшего ранга – за “мирные” по

форме, но за явно антинародные по содержанию преступные деяния (?!), которые выражаются, например, в аннулировании внесенных народом в банки вкладов, в установлении государственной властью таких размеров минимальной заработной платы, пенсий и т. д., которые намного ниже уровня прожиточного минимума человека, ввиду чего в государстве фактически имеет место экономический геноцид народа и т. д. со стороны государственной власти.

Таким образом, по моему глубокому убеждению, совершенно недопустимо, чтобы в государстве не существовала, первым долгом, строжайшая юридическая ответственность государственных должностных лиц высшего ранга, ибо они – отмеченные должностные лица – обязаны служить народу и создать в государстве условия нормального существования, нормальной жизни и деятельности для каждого человека.

Следовательно, государственные должностные лица высшего ранга, которые не имеют желания или способности к тому, чтобы эффективно управлять государством, и которые в определенный период (который – т. е. период – должен быть определен законом, в частности, Конституцией государства) не смогут решить отмеченную проблему, без всякого обсуждения должны считаться само собой

освобожденными от занимаемых должностей. Предметом же обсуждения должен стать лишь вопрос их конкретной юридической ответственности.

Главная причина вышеотмеченной коллизии, когда государственная власть своим деянием или бездействием фактически устраивает народу экономический геноцид, за что не привлекается к ответственности и, более того, всячески старается сохранить свою власть, по моему глубокому убеждению, заключается, прежде всего, в том, что, как уже было отмечено, все еще не внедрена в практику созданная мной теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [1].

Кроме того, вышеотмеченная коллизия является результатом обмана народа, когда под лозунгом “демократии” имеет место осуществление экономического и, вместе с тем, морально-психологического геноцида народа, *т. е. когда геноцид народа осуществляется путем фиктивного объявления всего народа верховной государственной властью (?!).*

В связи с этим считаю нужным отметить, что, несмотря на мое уважение к тем методам управления, которые называют демократическими методами, и использование которых действительно необходимо для эффективного функционирования общества,

реально демократия (в истинном значении этого термина) вообще не существует и не может существовать, ибо реально демократия неосуществима.

Вместе с тем, когда говорят и утверждают, что будто бы существует демократия, т. е. когда говорят о существовании в государстве власти народа – когда говорят о владении народом государственной власти, то, тем самым, в определенной степени снимается ответственность с реальной власти, каковой является государственная власть, ибо если считать, что властью является народ, то тогда на самого народа будет возложена ответственность за все, что происходит в государстве, тогда как управлять государством уполномочена лишь государственная власть (?!).

И здесь опять-таки возникает проблема сбалансированности прав и ответственности государственных должностных лиц высшего ранга, которую необходимо срочно решить на основе соответствующей политико-правовой теории [1], если мы действительно хотим, чтобы государственная власть эффективно управляла государством.

Поэтому возникает вопрос: не лучше ли было бы рассуждать не о “демократии”, которая вообще неосуществима, а о диктатуре интересов народа,

которую должна осуществлять государственная власть, т. е. не лучше ли было бы рассуждать не о власти народа, что является явной утопией, а думать о необходимости создания – формирования (*избрания, назначения и т. д.*) – такой государственной власти, которая реально (*притом, с использованием и так называемых “демократических”, а фактически плюралистических методов*) служила бы интересам народа, и которая несла бы полную ответственность за реализацию интересов каждого человека, за реализацию интересов общества и государства?!

Таким образом, определяющим критерием эффективности функционирования общественно-государственной системы, в соответствии с созданной мной теорией истинно человеческого общества и государства, является реализация социальной цели – реализация интересов народа.

Следовательно, я сторонник использования тех принципов, форм и методов, которые называются демократическими, но лишь в том случае, если они действительно служат – и, притом, эффективно служат – интересам народа, ибо эти принципы, формы и методы для истинно человеческого общества и государства не самоцель, а средства реализации социальной цели – средства реализации интересов народа.

Вместе с тем, считаю необходимым отметить то, что хотя я с искренним уважением отношусь к тем общественно-государственным системам, которых называют демократическими, но, в то же время, я против самого термина – “демократия”, который не отражает и не может отражать реальную действительность.

Необходимо обратить также внимание на то, что те формы и методы правления, которые принято называть “демократическими”, фактически являются республиканскими формами и методами правления, ибо *республика (означающая дословно общественное дело)*, как известно, – это “форма государственного правления, при которой все высшие органы государственной власти либо избираются, либо формируются общественными учреждениями (парламентами), а граждане обладают личными и политическими правами” [2].

В связи с проблемой “демократии”, считаю необходимым еще раз обратить внимание на то, что демократия, как известно, означает власть народа, т. е. владение власти народом, что представляет собой явную утопию, так как невозможно, чтобы весь народ одновременно владел властью и чтобы все вместе управляли государством.

Что же касается избрания народом государственной власти, то это не означает власть

народа, т. е. не означает владение государственной властью народом, ибо если бы весь народ сам мог овладеть властью, то он бы не избирал государственную власть для властвования над собой.

Необходимо отметить, что хотя государственная власть в процессе управления страной должна учитывать пожелания народа, их интересы, и, несомненно, должна защищать права и свободы каждого человека, но, в то же время, это не означает демократию (хотя ее и называют демократией, что, по моему глубокому убеждению, явно неверно), т. е. это не означает власть народа (владение властью всем народом), не означает, что будто весь народ управляет государством.

Более того, если бы народ представлял собой власть, то тогда не было бы необходимости в существовании государственной власти, т. е. тогда государственная власть была бы излишня (?!).

Поэтому, в любом случае реально имеет место, как я ее называю, кратократия, т. е. власть власти (владение властью властью), что совершенно естественно, но главное то, чтобы государственная власть использовала свою власть для реализации интересов народа.

Вместе с тем, избранная народом государственная власть под “маской” демократии порой может заниматься антинародной преступной

“деятельностью” и может осуществлять экономический и морально-психологический геноцид народа.

Притом государственная власть может делать это на “законной основе” – путем принятия и претворения в жизнь незаконно “узаконенных законов”.

В частности, это касается принятия государственной властью антиконституционных и античеловечных законов или других нормативно-правовых актов, ущемляющих права человека и приводящих к экономическому и, соответственно, к морально-психологическому геноциду народа.

Примером этому могут служить нормативно-правовые акты, устанавливающие размеры минимальной заработной платы и минимальной пенсии намного ниже уровня прожиточного минимума и т. д.

Вышеотмеченные факты подтверждают, что верховенство в обществе и в государстве, в соответствии с созданной мной политико-правовой теорией верховенства интересов народа, должно принадлежать не закону (хотя антиконституционные законы вообще не должны действовать, так как верховенство среди законов принадлежит Конституции государства, что

совершенно справедливо), а интересам человека – интересам народа.

В противном случае, руководствуясь “верховенством закона”, государственная власть на основе незаконно “узаконенных законов” может устроить народу экономический и морально-психологический геноцид, что подтверждается и вышеотмеченными примерами.

Таким образом, порой государственная власть в своей “деятельности”, к сожалению, не руководствуется или не может руководствоваться интересами народа, и свою власть использует в совершенно иных целях... (?!).

Видимо поэтому, представители высшей государственной власти, которые, мягко говоря, не руководствуются интересами народа, используют свою власть для того, чтобы как можно дольше остаться во власти, и, как правило, по собственному желанию не уходят с занимаемых должностей, а народ не имеет право силой заставить их уйти в отставку (?!).

В отмеченном случае народ реально может только говорить – высказывать свои мысли, но если государственная власть действует по принципу: “собака лает, караван идет”, то тогда народ пусть говорит столько, сколько хочет... (?!).

Таким образом, для решения названной выше проблемы, в соответствии с теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [1], как уже было отмечено, должен быть создан правовой механизм, согласно которому должностные лица высшего ранга, которые вообще, или в течение времени, определенным законом, не смогут обеспечить создание для народа условий человеческого существования, жизни и деятельности, в лучшем для них случае, должны считаться само собой освобожденными от занимаемых должностей.

Однако, если государственная власть против создания и задействия отмеченного правового механизма, тогда становится ясно, что она (государственная власть) пытается преступным путем сохранить свою власть, чему должна быть дана соответствующая квалификация. Тем более что геноцид Генеральной Ассамблеей Организации Объединенных Наций 9 декабря 1948 года признан как международное преступление [3], а экономический геноцид, по моему глубокому убеждению, представляет собой одну из тяжелейших форм геноцида.

И все-таки, какой выход существует в том случае, когда государственная власть устраивает народу экономический геноцид, но не признает его геноцидом и всячески старается сохранить свою власть,

то есть когда государственная власть все же старается сохранить себя во власти?!

В вышеотмеченном случае, когда не существует правовой механизм защиты интересов народа от преступных деяний, или от преступного бездействия государственной власти, на передний план выдвигается вышеотмеченная проблема верховенства закона, тогда как в развитых странах мира верховенство закона имеет всеобщее признание и проблемой не считается.

Вместе с тем, по моему глубокому убеждению, вопрос верховенства закона вообще представляет собой весьма актуальную теоретическую и практическую проблему.

В частности, здесь возникает вопрос: какими философскими и политико-правовыми взглядами должен руководствоваться народ в своих действиях, чему должно принадлежать верховенство в обществе и в государстве?!

Разумеется, что в обществе и в государстве действие народа вообще должно происходить законным путем – на законной основе, так как, в противном случае, будет иметь место хаос и анархия.

Но, по моему глубокому убеждению, законными должны считаться все действия, которые служат интересам народа, ибо, как я отмечал еще в 1980 году, в деле строительства и функционирования истинно

человеческого общества все пути, формы и методы оправданы, если они служат интересам человека – интересам каждого члена общества, и если они исключают антисоциальные, антигуманные, антинравственные явления [4].

Таким образом, согласно созданной мной философии социальной цели, теории социально-экономических законов и политико-правовой теории верховенства интересов человека (или теории диктатуры интересов народа), верховенство в обществе и в государстве должно принадлежать человеку – с его потребностями, интересами, целями и т. д., т. е. верховенство в обществе и в государстве должно принадлежать социальной цели – благосостоянию человека, благосостоянию всех членов общества, а не средствам – закону.

Следовательно, верховенство, как уже было отмечено выше, должно принадлежать реализации интересов человека – реализации интересов народа, а законы должны рассматриваться лишь как необходимые средства реализации этих интересов.

Вместе с тем, в каждом конкретно необходимом случае, исходя из интересов народа, эти законы (или некоторые из них, естественно, в соответствии с требованиями жизни, т. е. с учетом необходимости) и/или другие нормативно-правовые акты должны полностью меняться, или должны вноситься в них

частичные изменения, с учетом того, чтобы они всегда отвечали интересам народа.

Таким образом, законы и другие нормативно-правовые акты всегда должны выполнять возложенные на них функции необходимых средств реализации социальной цели, то есть они (законы и другие нормативно-правовые акты) должны эффективно выполнять ту функцию, ради которой они создаются – должны создаваться – в нормальном обществе и государстве.

Если же государственная власть не делает или не может делать это, т. е. если в государстве функционируют антиконституционные законы и/или другие антиконституционные нормативно-правовые акты, то тогда действие или бездействие такой государственной власти должно считаться незаконным деянием и даже преступлением, тем более, когда такое “правовое деяние” или бездействие государственной власти вместе с ее “организаторской деятельностью” вызывает экономический и морально-психологический геноцид народа – значительной части населения страны.

Соответственно, такая государственная власть должна привлекаться к строжайшей ответственности исходя из верховенства интересов народа, что, по моему глубокому убеждению, должно быть

зафиксировано в Конституции (и в других соответствующих законах) каждого государства, имеющего претензию на цивилизованность.

Более того, исходя из вышеотмеченного, с учетом созданной мной теории верховенства интересов народа, в некоторых случаях нарушение человеком – нарушением народом – какого-нибудь закона (или незаконное деяние, то есть деяние, которое не регламентировано соответствующим нормативно-правовым актом, а порой даже запрещено законом) должно считаться оправданным, если такое деяние служит защите конституционных, и вообще человеческих, прав и свобод человека, то есть если оно служит реализации интересов человека – реализации интересов народа, и если оно (такое деяние) исключает антисоциальные, антигуманные, антинравственные явления [4].

Вышеотмеченное деяние человека – деяние народа, по моему глубокому убеждению, действительно должно считаться оправданным, ибо такое деяние фактически будет деянием, направленным против “узаконенного” беззакония и, в то же время, нацеленным на защиту интересов человека – на защиту интересов народа.

Следовательно, верховенство в обществе и в государстве должно принадлежать человеку с его потребностями, с его целями, с его правами и свободами, то есть верховенство должно

принадлежать реализации интересов народа, но реализация этих интересов должна осуществляться правовыми и справедливыми средствами.

Однако, когда в государстве имеет место “узаконенное” беззаконие, то есть когда имеет место действие антиконституционных и античеловечных “законов”, то тогда, исходя из интересов народа, нарушение таких “законов”, т. е. неподчинение таким “законам” фактически представляет собой законное деяние и, соответственно, должно считаться законным деянием.

Необходимо также отметить, что в том случае, когда в обществе и в государстве в результате действия или бездействия государственной власти имеет место ущемление интересов народа, *когда значительная часть народа лишена даже минимальных условий человеческого существования, или когда фактически имеет место экономический и, вместе с тем, морально-психологический геноцид народа со стороны государственной власти, и когда, в то же время, государственная власть всячески старается сохранить свою власть, а народ не имеет непосредственно действенных правовых механизмов для освобождения себя (т. е. народа) от такой государственной власти*, то в соответствии с политико-правовой теорией верховенства интересов народа, по моему глубокому убеждению, народ под

руководством и предводительством политического лидера соответствующего уровня может сам защитить свои интересы и заменить существующую преступную государственную власть.

В вышеотмеченном случае, замена народом преступной государственной власти может быть признана антиконституционным деянием, но это фактически будет вынужденным революционным и, в то же время, конституционным деянием, ибо этим путем человек – народ – совершенно справедливо и закономерно защитит свои конституционные права и свободы, и, прежде всего, конституционное право на свою жизнь и на свое человеческое существование.

Здесь возникает вопрос: если каждый человек имеет право защитить себя от любого разбойника и убийцы, почему народ не должен иметь право защитить себя от преступной государственной власти?!

Более конкретно, вышеотмеченный вопрос может быть поставлен следующим образом: почему народ не должен иметь право защитить себя от той государственной власти, которая устраивает народу экономический и морально-психологический геноцид, и которая, в то же время, в условиях существования, как я ее называю, кратократии (означающей власть власти), то есть в условиях владения ею (государственной властью) верховной

власти в государстве, всячески старается путем преступного использования своего должностного положения силой сохранить эту власть?!

Само собой разумеется, что я вовсе не призываю народ к насильственному свержению государственной власти, что было бы антиконституционным деянием, но когда государственная власть своим действием, бездействием, или своей неспособностью устраивает народу экономический и морально-психологический геноцид, то этот народ имеет полное конституционное право (*несмотря на то, записано это или не записано в Конституции, ибо Конституция, как правило, не включает в себя правовые механизмы осуществления революционных действий, хотя революция в определенных условиях представляет собой единственный закономерный путь освобождения народа от преступной государственной власти*) любым цивилизным и справедливым путем вынудить государственную власть уйти в отставку, что будет практическим осуществлением созданной мной политико-правовой теории верховенства интересов народа.

Таким образом, социальная революция, по моему глубокому убеждению, тогда является закономерной, и тогда имеет она оправдание, когда ее осуществление вызвано и обусловлено углубленными,

эволюционно непреодолимыми противоречиями между интересами народа и государственной властью.

Следовательно, социальная революция тогда имеет оправдание, когда со стороны государственной власти происходит игнорирование интересов народа, грубое ущемление конституционных прав и свобод человека (что, прежде всего, выражается в том, что в результате “деятельности” государственной власти, народ – большая часть населения – не обеспечен даже человеческим прожиточным минимумом), когда государственная власть устраивает народу экономический и, соответственно, морально-психологический геноцид, и, в то же время, старается любым путем сохранить свою власть в государстве.

Социальная революция, тем более, оправдана – притом вдвойне оправдана – тогда, когда наряду с экономическим геноцидом народа (который выражается, например, в наличии в государстве минимальной заработной платы, пенсий, стипендий и т. д. ниже уровня прожиточного минимума), со стороны государственной власти или при ее поддержке имеет место также экономическое изнасилование народа, т. е. когда имеет место ограбление и разбой народа со стороны государственной власти или при ее поддержке.

Примером этому могут служить аннулирование внесенных в банки и в другие финансово-кредитные организации денежных вкладов населения, невыдача зарплат, пенсий, стипендий, а также налогообложение доходов населения, не превышающих прожиточный минимум и т.д.

Притом, в результате экономического изнасилования народа еще больше усиливается экономический геноцид народа, который в данном случае имеет место в государстве, что создает совершенно невыносимые условия даже для элементарного физического существования этого народа.

Вместе с тем, если в вышеотмеченном случае в результате экономического изнасилования народа усиливается экономический геноцид этого народа, то вообще экономическое изнасилование народа может иметь место и в условиях отсутствия в государстве экономического геноцида народа, когда народ обеспечен прожиточным минимумом, но в результате действия или бездействия государственной власти, либо при ее поддержке происходит ограбление и разбой народа (или особенно его определенной части: частных собственников, бизнесменов и других, например, путем взимания антиконституционных налогов, ущемляющих права и интересы людей и ограбляющих народ в целом и т. д.), хотя это нельзя

считать экономическим геноцидом, ибо у народа (в том числе, у ограбленных физических лиц), несмотря на это, в данном случае пока еще остаются средства для существования.

Считаю необходимым также обратить здесь внимание на то, что “экономическое изнасилование народа” отличается от “капиталистической эксплуатации” (которую остро критиковали ранее в условиях идеологической борьбы двух противоположных общественно-государственных систем) тем, что если эксплуатация, как известно, это – присвоение результатов чужого труда, но с согласия эксплуатируемого, то экономическое изнасилование народа, как уже было отмечено, является ограблением и разбоем народа со стороны государственной власти или при ее поддержке без учета мнения этого народа и без его согласия.

Следовательно, экономическое изнасилование народа представляет собой качественно новое явление, которое намного хуже, чем капиталистическая эксплуатация эпохи классического капитализма, хотя традиционное понимание сущности и механизма капиталистической эксплуатации считаю принципиально неверным, что было научно обосновано мной много лет назад.

Разработанная мной теория социальной революции, которая опирается, прежде всего, на созданную мной же теорию верховенства интересов народа, а также на разработанные мной теории – экономического геноцида народа и экономического изнасилования народа, принципиально отличается от всех других теорий социальной революции.

Принципиальное отличие созданной мной теории качественно новой социальной революции, *или, как я ее называю, теории гуманносоциальной революции, или теории истинно человеческой социальной революции* от всех других теорий социальной революций, прежде всего, заключается в том, что на основе созданной мной много лет назад теории верховенства интересов народа, как принципиально новой философско-правовой и политико-правовой теории, научно обоснована необходимость и закономерность истинно человеческой социальной революции в условиях существования принципиально новых, как уже было отмечено, эволюционно непреодолимых противоречий между интересами народа и государственной властью, то есть в тех условиях, когда преодоление отмеченных противоречий эволюционным путем невозможно.

Невозможность преодоления эволюционным путем имеющихся противоречий между интересами народа и государственной властью обусловлена тем

обстоятельством, что *государственная власть* в результате своих действий, своего бездействия, или своей неспособности *устраивает народу* незаконно “узаконенный” *экономический геноцид и экономическое изнасилование*, что представляет собой качественно новое, тяжелейшее преступное деяние.

В связи с отмеченной проблемой особого внимания заслуживает тот факт, что, наряду с этим (т. е. наряду с экономическим геноцидом и экономическим изнасилованием народа), государственная власть для сохранения своей власти использует любые, в том числе, недозволенные (преступные) пути, формы и методы, и, тем самым, не дает возможность народу эволюционным путем защитить свои права, свободы и интересы, и для этого конституционным путем отправить в отставку ту государственную власть, в результате “деятельности” которой народ на протяжении многих лет переживает экономический, морально-психологический и физический геноцид.

Уникальность истинно человеческой социальной революции заключается также в том, что хотя, как уже было отмечено, эта революция может произойти, в определенной степени, как бы с нарушением Конституции, но, в то же время, отмеченная революция будет конституционным деянием, ибо ее осуществление будет обусловлено объективной необходимостью и будет нацелено на защиту

конституционных прав, свобод и интересов каждого человека.

И, что особенно важно, в условиях верховенства интересов народа и сама Конституция государства представляет (должна представлять) собой политико-правовое средство реализации этих интересов и в ней должны быть отражены те правовые механизмы, на основе которых для реализации интересов народа – для реализации интересов каждого человека – будут считаться оправданными все пути, формы и методы, если они, в то же время, исключают антисоциальные, антигуманные, антинравственные явления [4].

Что касается новой государственной власти, которая после истинно человеческой социальной революции должна быть избрана законным путем, то она (новая государственная власть), а также Организация Объединенных Наций, должны официально признать экономический геноцид народа как одну из тяжелейших форм геноцида, после чего будут уже задействованы нормативно-правовые акты, предусмотренные для искоренения геноцида – как международного преступления.

Вместе с тем, новая государственная власть, в соответствии с разработанной мной теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [1], прежде всего, должна создать правовые механизмы ответственности

государственной власти перед народом, а бывшая государственная власть должна быть привлечена к строжайшей ответственности за устроенный ею народу экономический геноцид.

Заслуживает особо быть отмеченным, что, по моему глубокому убеждению, та государственная власть, или те государственные должностные лица высшего ранга, которые устроили народу экономический геноцид и экономическое изнасилование, должны быть привлечены к ответственности не только путем их ухода в отставку, или освобождения их от занимаемых должностей, но, в то же время, на них должна быть возложена строжайшая уголовная ответственность, что должна осуществить новая государственная власть, ибо не должен быть допущен прецедент, когда государственная власть, несмотря на совершенное ею тяжелейшее преступление перед народом, безнаказанно уходит из власти.

Криминальная государственная власть должна понести строжайшее наказание за совершенное ею по отношению к народу преступление, что необходимо особенно для того, чтобы в будущем предотвратить аналогичные преступные деяния со стороны государственной власти.

Если же новая государственная власть не привлечет к ответственности бывшую —

криминальную – государственную власть за совершенные ею по отношению к народу преступные деяния, то это будет означать, что новая государственная власть и сама оставляет для себя возможность того, чтобы в будущем наподобие бывшей государственной власти безнаказанно осуществлять аналогичные преступные деяния по отношению к народу.

Рассматривая проблему социальной революции, вызванной, как уже было отмечено, экономическим геноцидом и экономическим изнасилованием народа, организованным государственной властью (или организованным при активной или пассивной поддержке государственной власти), т. е. вызванной осуществленным по отношению к народу экономическим геноцидом и практически реализованным экономическим насилием со стороны государственной власти, считаю интересным и принципиально важным постановку вопроса о “демократичности” отмеченной социальной революции (?!).

Таким образом, рассматривая проблему качественно новой социальной революции, являющейся результатом имеющихся глубинных, эволюционно непреодолимых противоречий между интересами народа (интересами большинства населения страны) и государственной властью,

считаю необходимым обратить внимание на вопрос, касающийся возможной или невозможной “демократичности” отмеченной революции (?!).

В частности, возникает вопрос: не является ли “демократической” истинно человеческая социальная революция – гуманносоциальная революция, осуществляемая народом (имеется в виду активное участие народа в этой революции) для реализации интересов самого народа?!

Заслуживает внимания тот факт, что такую революцию – процесс такого революционного переворота – внешне можно представить себе как демократическую революцию, т. е. можно представить себе, что осуществление этой революции возможно демократическим путем, если ее (эту революцию) осуществляет весь народ, а точнее, если осуществление этой революции происходит при полной поддержке всего народа.

Вместе с тем, во-первых, практически маловероятно (и даже невозможно), чтобы весь народ участвовал в революции (в поддержку революции, т. е. на стороне революции), или чтобы (хотя бы без непосредственного участия в революции) весь народ (100 %-ов населения страны) поддерживал революцию, ибо у революции кроме сторонников всегда есть и противники, что совершенно естественно, так как в противном случае

осуществление социальных революций происходило бы лишь эволюционным путем.

И, во-вторых, даже в случае участия всего народа в революции (на стороне революции), весь народ не может быть (весь народ не может обладать) верховной властью в процессе революции, так же как и вообще весь народ не может обладать верховной властью в обществе и в государстве – в процессе функционирования общества и государства, т. е. весь народ не может управлять революцией, так же как весь народ не может управлять обществом и государством.

Более того, если бы было возможно, чтобы народ управлял обществом и государством, т. е. если бы было возможно существование демократии, то тогда осуществление социальных революций, так же как и существование самого государства, было бы бессмысленно (?!).

А значит, и сам процесс революции, так же как и процесс функционирования общества и государства, не может быть демократическим, ибо демократия – это верховная власть всего народа, что явно неосуществима.

Таким образом, как было отмечено мной и ранее, функционирование общества и государства (управление обществом и государством) не может быть демократическим, ибо реально демократия –

власть всего народа в обществе и в государстве – неосуществима, т. е. весь народ не может управлять обществом и государством (хотя народ своими идеями, предложениями и т. д. может и даже обязан способствовать эффективному управлению обществом и государством со стороны государственной власти), что еще раз подтверждается как необходимостью существования государственной власти, так и практическим существованием государственной власти в любом государстве.

Исходя из вышеотмеченного, “демократия”, по моему глубокому убеждению, может существовать лишь как неосуществимый миф “о возможности существования власти народа в обществе и в государстве” (?!).

Хотя, считаю нужным особо отметить, что те принципы, формы и методы, которые называются демократическими, и которые нацелены на реализацию интересов народа, необходимо активно применять в управлении обществом и государством, но называть их, по моему глубокому убеждению, следует не “демократическими” а истинно человеческими, гуманносоциальными принципами, формами и методами, ибо термин “демократическими” не отражает и не может отражать реальные жизненные процессы, так как

демократия, или власть народа в государстве, как уже отмечалось, реально неосуществима.

Поэтому, главное в функционировании общества и государства не неосуществимый миф о демократии – *не миф о власти народа*, а подчинение реальной власти – государственной власти – интересам всего народа, т. е. главное – диктатура интересов народа, которую должна осуществлять истинно человеческая государственная власть, т. е. государственная власть, служащая интересам народа.

В противном случае, деятельность государственной власти должна быть квалифицирована как античеловечная, антиобщественная и антигосударственная, за которой должны последовать соответствующие результаты... (?!).

ЦИТИРОВАННАЯ ЛИТЕРАТУРА

1. Кураташвили Альфред. Теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц – необходимая правовая основа социальной справедливости. Международный научный журнал “Прогресс”, 2001, № 1-2. Тбилиси: Международное издательство “Прогресс”, 2001, с. 23-32.

Основы отмеченной теории и сама эта теория разрабатывались мной еще с 1969 года и в дальнейшем основные положения данной теории и сама эта теория неоднократно были опубликованы.

2. Большой юридический словарь/Под ред. А. Я. Сухарева, В. Д. Зорькина, В. Е. Крутских. – М.: ИНФРА-М, 1997, с. 594.

3. Конвенция о предупреждении преступления Геноцида и наказания за него от 9 декабря 1948 г. Права человека: Сборник международных документов. – М.: Юридическая литература, 1998, с. 84-85.

4. Кураташвили Альфред Анзорович. Философско-политэкономические миниатюры. Материалы Республиканской научной конференции: “Актуальные проблемы... теории” (15-16 мая 1980 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1980, с. 93.

**Supremacy of interests of a man:
M (Man) – L (Law) – M (Man),
and not the supremacy of the law:
L (Law) – M (Man) – L (Law),
since the law should serve the man,
but not the man should serve the law.**

Alfred Kuratashvili

THEORY OF HUMANOSOCIAL REVOLUTION.

PHILOSOPHICAL, POLITICAL-LEGAL AND SOCIAL-ECONOMIC BASES OF FUNDAMENTALLY NEW SOCIAL REVOLUTION

Under the conditions of execution of economic and moral-psychological genocide of people, as well as the economic rape of the majority of population of the country on the part of the government, which represent the result of activity, inactivity or inability of this government, i. e. under the conditions, when there exist the evolutionary insuperable contradictions between the interests of people and the government, and when the government in every possible way attempts to maintain its authority in power and at the same time tries to “feed

people with promises”, constantly declaring about the progress of the society and the state, the problem of elaboration of fundamentally new philosophical, political-legal and social-economic bases of social revolution arises rather acutely – there arises the problem of creation of fundamentally new scientific theory of social revolution, which substantiates the urgency and appropriateness of this revolution.

At the same time, it should be particularly noted that without comprehension of fundamentally new theory of social revolution – theory of truly humane social revolution, theory of humanosocial revolution, which should proceed from the supremacy of interests of a man (and not from the supremacy of the law), the scientifically substantiated settlement of the problem of rescue of people from the anti-popular government is impossible, since even under the conditions of economic and moral-psychological genocide of people and other inhuman, anti-popular actions, which are taking place in the society and the state under the laws in force at present, the forcible overthrow of the government by people is inadmissible, *for it will be qualified as an illegal act and it will be qualified as one of the gravest forms of illegal acts – an act of terrorism.*

Nevertheless, how people should act if the government, actually, carries out economic and moral-psychological terror and genocide against their people in qualitatively new – “peaceful” – form?!

Such government will not itself adopt normative-legal acts for being overthrown through lawful way, will it?!

Though, as distinct from the criminal government, comparatively moral government guided by interests of people i.e. the purpose of which is the realization of interests of people, but which practically cannot realize these interests, proceeding again from interests of people, in my opinion, even will try to create legal mechanisms of responsibility of the government according to the elaborated by me theory of rights and responsibility of officials [1], and the mentioned government will retire in proper time and will give way to the competent and capable government that will be considered to be a significant example of the certain moral action of these authorities.

It is necessary to note here, that, in my deep belief, truly moral and normally conceiving person will not even try to occupy posts in the supreme government if he is not confident that he will be able to effectively serve for the interests of people, i.e. if he is not convinced that he will be able to insure effective functioning of the state or promote this process.

Moreover, many moral, educated, intellectual, capable, creatively conceiving and rather competent persons do not think at all of coming to power *whereas struggle for coming to power for many people became as though “profession”, in spite of the fact that, probably, the majority of them is not capable even effectively to control over a small enterprise, though for them, probably, satisfaction of their own (frequently unreasonable) ambitions and interests – represent the main goal (?!).*

Since this circumstance, as I understand, is the main reason of the fact that many competent persons, capable to effectively govern the state, do not think at all of coming to power (?!).

As for the lawful action of people to prevent anti-constitutional acts on the part of the government (*people, who in case of existence of democracy, should be the power itself*), people at any time, when the rights and interests of a person – interests of people are violated, should have the right to dismiss from the post and make answerable an official of any rank, employed by them (people) for governing of the state, like in the sphere of business and in sphere of private enterprise the private proprietor at any time has the right to dismiss from post the manager, employed by him for management of the enterprise, founded by him, if the manager does not carry

out or is not capable to carry out the duties assigned to him, i.e. when activity of this manager contradicts with the interests of the founder of the enterprise.

Though, unfortunately, people, as distinct from the founder of the enterprise who has the right to dismiss (to relieve) the employed by him manager from the post, have no legitimate right for similar direct act in relation to the manager (managers) employed by them with a view to ruling the state.

The special attention should be attached to the fact, that, unfortunately, at the same time, the law does not stipulate the direct and strict responsibility of high ranking state officials for “peaceful” in form, but in contents obviously anti-national criminal actions (!) which are expressed, for example, in cancellation of deposits made by people to banks, in establishment by the government of such rates of minimal wages, pensions, etc. which are much lower than the level of subsistence minimum of a person, as a result of which, in the state, actually, takes place the economic genocide of people, etc. on the part of the government.

Thus, I am deeply convinced that it is completely inadmissible, when, first, the strict legal responsibility of the high-ranking state officials does not exist in the state, because they – the mentioned officials – are obliged

to serve people and to create conditions of normal existence, normal life and activity for each person in the state.

Hence, the high ranking state officials, who have no desire or ability to effectively rule the state, and who within the certain period (which – i.e. the period – should be determined by the law, in particular, the Constitution of the State), cannot solve this problem, without any discussion shall be considered to be released from their posts. Moreover, the issue of discussion shall become only a question of their concrete legal responsibility.

The main reason of the above collisions, when the government through its acts or inactivity actually realizes the economic genocide of its people and is not made answerable, and, moreover, in every possible way tries to maintain its power, in my deep belief, consists, first of all, in the fact, that, and it was already mentioned, the created by me theory of equation of rights and the responsibility of officials [1] is still not put into practice.

Besides, the above collision is the result of deception of people, when under the slogan of “democracy” economic and, at the same time, moral-psychological genocide of people takes place, *i.e. when the genocide of people is realized through the fictitious announcement of all people to be the supreme government (?!).*

In this connection I think it necessary to note, that despite of my respect for those methods of governing, which are called the democratic methods and the use of which is really necessary for effective functioning of the society, democracy (in true value of this term), in fact, does not exist at all and cannot exist, since democracy is impracticable.

At the same time, when one speaks of and insists on the existence of democracy i.e. when one speaks of existence of power of people in the state – when one speaks of people possessing the power, in this case, to the certain extent, he relieves real power that represents the government from responsibility, since if we consider people to be the power, then people themselves will be entrusted with responsibility for everything that occurs in the state, whereas only the government is authorized to govern the state (?!).

And here again the problem of equation of rights and responsibility of the high ranking state officials arises, which should be solved urgently on the basis of the corresponding political-legal theory [1], if we really want the government to effectively rule the state.

Therefore the question arises: would not be it better to argue not about “democracy”, which, in general, is impracticable, but about dictatorship of interests of

people, which should be carried out by the government, i.e. would not be it better to argue not about power of people that is an obvious Utopia, but to think of necessity of creation – formation of (*election, assignment, etc.*) – such government that is real (*at the same time, with the use of so-called “democratic”, thus, actually pluralistic methods as well*) would serve the interests of people and which would bear the full responsibility for realization of interests of each person, for realization of interests of the society and the state?!

Thus, the determining criterion of efficiency of functioning of the social-public system, according to the created by me theory of truly humane society and state consists in realization of the social purpose – realization of interests of people.

Hence, I'm the supporter of use of those principles, forms and methods, which are considered to be democratic, but only in case when they really serve – and furthermore serve effectively – to interests of people, since these principles, forms and methods for truly humane society and the state are not the end in itself, but the means of realization of the social purpose – means of realization of interests of people.

At the same time, I think it necessary to note that though I sincerely respect those social-public systems,

which are considered democratic, but, at the same time, I am against the term – “democracy”, which does not and cannot reflect reality.

It should be also noted that those forms and methods of governing, which are accepted as “democratic”, actually are republican forms and methods of governing, *since the republic (that literally means public business), as it is known, is “the form of the state government, under which all supreme bodies of the government either are elected or formed by public institutions (parliaments, and citizens enjoy the personal and political rights“ [2].*

In connection with the problem of “democracy”, I think it necessary once again to pay attention to the fact that democracy, as it is known, means the power of people, i.e. possession of power by people that represents an obvious Utopia, as it is impossible for all people to simultaneously possess power and all together govern the state.

As for election of the government by people, it does not mean the power of people, i.e. does not mean possession of the public power by people, for if all people themselves could get control over the power, they would not elect the government for being ruled by it.

It should be noted that though the government in the process of governing the country should take into account

the wishes of people, their interests, and, undoubtedly, should protect rights and freedoms of every person, but, at the same time, it does not mean democracy (though it is called democracy, that, in my deep belief, is obviously incorrect), i.e. it does not mean the power of people (possession of power by all people) and it does not mean that all people govern the state.

Moreover, if people represent the power, then there would be no necessity for existence of the government, i.e. then the government would be excessive (?!).

Therefore, in any case cratocracy, as I call it, really takes place, i.e. power of the authority (possession of power by authority), that is quite naturally, but the main thing consists in the fact that the government should use the power for realization of interests of people.

At the same time, the government elected by people under the guise of democracy sometimes can be involved in anti-national criminal “activity” and can carry out an economic and moral-psychological genocide of people.

Besides the government can carry out it on the “legal basis” – through acceptance and implementation of the illegally “legalized laws”.

In particular, it concerns the acceptance by the government of anti-constitutional and antihuman laws or other normative-legal acts restraining human rights and

resulting in economic and, accordingly, in moral-psychological genocide of people.

The example of this may be the normative-legal acts establishing the amounts of the minimal wages and the minimal pension that are much lower than the level of subsistence minimum, etc.

The aforesaid facts once more confirm that the supremacy over the society and over the state, according to created by me political-legal theory of supremacy of interests of people, should refer not to the law (*though anti-constitutional laws should not function at all, since the supremacy of the laws refers to the Constitution of the State and that is completely fair*), and interests of the person belong to the interests of people.

Otherwise, being guided by “supremacy of the law”, the government, based on illegally “legalized laws”, can carry out the economic and moral-psychological genocide to people that is proved by the previously mentioned examples.

Thus, sometimes the government in its “activity”, unfortunately, is not guided or cannot be guided by interests of people, and uses its power for absolutely other purposes... (?!).

Probably for this reason, the representatives of the supreme government who, to put it mildly, are not guided

by interests of people, use the authority for remaining in power as longer as possible, and, as a rule, they don't leave their posts by own accord, and people have no right to force them to resign (?!).

In this case people can really speak only – to express their ideas, but if the government acts according to the principle: “the dog barks, the caravan goes”, then let people speak as much as they want... (?!).

Thus, for the decision of the above problem, according to the theory of equation of rights and responsibility of officials [1], as it was already mentioned, there should be created the legal mechanism, according to which high ranking officials, who in general, or eventually, through the certain law, will not be able to provide the creation of conditions of human existence, life and activity, and in the best for them case, should be considered released from posts by themselves.

However, if the government is against creation and involvement of the above legal mechanism, then it becomes clear, that it (the government) tries through criminal way to maintain the power and this should be correspondingly qualified. Especially as, on December 9, 1948 the General Assembly of the United Nations Organization recognized the genocide as the international crime [3], and the

economic genocide, in my deep belief, represents one of the hardest forms of the genocide.

And nevertheless, what is the way out in case when the government carries out the economic genocide to people, but does not recognize it as genocide and tries, in every possible way, to maintain the power, i.e. when the government nevertheless tries to remain in power?!

In the above-mentioned case when there does not exist the legal mechanism of protection of interests of people from criminal actions, or from criminal inaction of the government, the above problem of supremacy of the law is brought to the forefront whereas in the developed countries of the world the supremacy of the law is universally recognized and is not considered to be the problem.

At the same time, in my deep belief, the question of supremacy of the law, in general, represents rather actual theoretical and practical problem.

In particular, here arises the question: which philosophical and political-legal views should people be guided in their actions, whom the supremacy in the society and the state should belong?!

Certainly, people, generally, should carry out their activity in the society and the state through the lawful

way – on the lawful basis, since, otherwise, chaos and anarchy would rule.

But, in my deep belief, all actions which serve interests of people, will be considered lawful *for as I noted in 1980, in the process of construction and functioning of truly humane society all ways, forms and methods are justified, if they serve interests of the person – to interests of each member of the society and if they exclude antisocial, inhuman, immoral phenomena [4].*

Thus, according to the created by me philosophy of the social purpose, theory of social-economic laws and political-legal theory of supremacy of interests of the person (or theory of dictatorship of interests of people), leadership in the society and the state should belong to the individual – with his requirements, interests, purposes, etc., i.e. the leadership in the society and the state should belong to the social purpose – to well-being of the person, well-being of all members of the society, and not to the means – to the law.

Hence, the leadership, as it was already mentioned, should belong to realization of interests of the person – to realization of interests of people, and laws should be considered only as the necessary means of realization of these interests.

At the same time, in each particularly necessary case, proceeding from interests of people, these laws (or some of them, naturally, according to requirements of life, i.e. in view of necessity) and/or other normative-legal acts should vary completely, or should be partially changed so that they always meet the interests of people.

Thus, laws and other normative-legal acts should always carry out the assigned to them functions of necessary means of realization of the social purpose, so they (laws and other normative-legal acts) should effectively carry out that function for which they are created – should be created – in the normal society and the state.

And if the government does not or cannot make it, i.e. if anti-constitutional laws and/or other anti-constitutional normative-legal acts function in the state, then action or inactivity of such government should be considered as illegal act and even a crime, especially, when such “legal act” or inactivity of the government together with its “organizing activity” causes the economic and moral-psychological genocide of people – significant part of population of the country.

Accordingly, such government should be made responsible, proceeding from supremacy of interests of people, that, in my deep belief, should be fixed in the

Constitution (and in other corresponding laws) of every state, which lays claim to civilization.

Moreover, proceeding from above, in view of the created by me theory of supremacy of interests of people, in some cases, infringement by the person – infringement by people – of any law (or illegal act, i.e. the act not regulated by the corresponding normative-legal act, and sometimes even prohibited by the law) should be considered justified, if such act serves the protection of constitutional, and, in general, human rights and freedoms of the person, i.e. if it serves the realization of interests of the person – realization of interests of people, and if it (such an act) excludes the antisocial, inhumane, immoral phenomena [4].

The above act of the person – act of people, in my deep belief, really should be considered justified, for such an act actually will be the act directed against “legalize” lawlessness and, at the same time, aimed at protection of interests of the person – protection of interests of people.

Hence, the leadership in the society and the state should belong to the person with his needs, with his purposes, with his rights and freedoms, i.e. the leadership should belong to realization of interests of people, but realization of these interests should be carried out through legal and fair means.

However, when the “legalized” lawlessness takes place in the state, i.e. when the action of anti-constitutional and antihuman “laws” takes place, then, proceeding from interests of people, infringement of such “laws”, i.e. insubordination to such “laws” actually represents lawful act and, accordingly, should be considered as lawful act.

It is necessary to note also, that in that case, when in the society and in the state, as a result of action or inactivity of the government, the infringement of interests of people takes place, *when the significant part of people is deprived of even the minimal conditions of human existence or when economic and, at the same time, moral-psychological genocide of people actually takes place on the part of the government and when, at the same time, the government in every possible way tries to maintain the power, and people has no immediate effective legal mechanisms for releasing themselves (i.e. people) from such state power*, then according to the political-legal theory of supremacy of interests of people, in my deep belief, people under guidance and leadership of the political leader of the corresponding level can themselves protect their interests and replace the existing criminal government.

In the above case, replacement of the criminal government by people can be recognized as

anti-constitutional act, but actually it will be compelled revolutionary and, at the same time, the constitutional act, since through this way the person – people – will completely fairly and naturally protect the constitutional rights and freedoms, and, first of all, the constitutional right to live and to human existence.

Here arises the question: if every person has the right to protect himself from a robber and a murderer, why people should not have the right to protect themselves from the criminal government?!

More concretely, the mentioned question can be put as follows: why people should not have the right to protect themselves from that government, which carries out the economic and moral-psychological genocide to people and which, at the same time, under conditions of existence of, how I call it, cratocracy (means power of authority), i.e. under conditions of possessing by it (by the government) of the supreme authority in the state, in every possible way, tries forcibly to maintain this power through criminal use of the official position?!

It is evident, that I am not calling on people for violent overthrow of the government that would be anti-constitutional act, but when the government through its activity, inactivity or inability carries out the economic and moral-psychological genocide to people, then this

people have full constitutional authority (*no matter, whether it is written down or not in the Constitution, since the Constitution, as a rule, does not include legal mechanisms of realization of revolutionary actions, though revolution under certain conditions represents a unique natural way of releasing of people from the criminal government*) in any civil and fair way to compel the government to resign, that will be practical realization of the created by me political-legal theory of supremacy of interests of people.

Thus, the social revolution, in my deep belief, is natural and has the justification only then, when its realization is caused and conditioned by the profound, evolutionary insuperable contradictions between interests of people and the government.

Hence, the social revolution has its justification then, when the government disregards the interests of people, roughly violates constitutional rights and freedoms of a person (*that, first of all, is expressed in the fact that as a result of “activity” of the government, people – the most part of the population – is not provided even with a human subsistence minimum*) when the government carries out the economic and, relevantly, moral-psychological genocide to people, and, at the same time, tries in every possible way to maintain its power in the state.

The social revolution is, especially, justified – and is doubly justified – in case, when alongside with the economic genocide of people (*which is expressed, for instance, in the minimal wages, pensions, grants, etc. lower than the level of subsistence minimum existing in the state*) the government carries out or through its support takes place the economic rape of people *i.e. when the burglary and robbery of people takes place on the part or through the support of the government. The examples of this are cancellation of deposits made by population to banks and other financial-credit organizations, non-payment of salaries, pensions, scholarships and the taxation of incomes of the population, not exceeding the subsistence minimum.*

Besides, the economic rape of people strengthens the economic genocide of people, which in this case takes place in the state, and creates completely intolerable conditions even for elementary physical existence of the people.

At the same time, if in the aforesaid case the economic rape of people aggravates the economic genocide of people, then, in general, the economic rape of people can take place even under conditions of absence of the economic genocide of people in the state, when people are provided with subsistence minimum, but as a result of activity or inactivity of the government, or through its support people are robbed (*or it's certain part: private*

proprietors, businessmen and others are robbed through imposing of anti-constitutional taxes, restraining rights and interests of people and robbing people as a whole, etc.), though it cannot be considered the economic genocide, as people (including the robbed natural persons), despite this fact, still have means for existence.

I think it necessary to pay attention to the fact, that “the economic rape of people” differs from “the capitalist exploitation” (*which was sharply criticized earlier under the conditions of ideological struggle of two opposite social-public systems*) since, if the exploitation, as it is known, is the appropriation of results of another’s work, but with the consent of the exploited person, then the economic rape of people, as it was already mentioned, is burglary and robbery of people on the part of the government or through its support without taking into account of opinion of these people and without their consent.

Hence, the economic rape of people represents qualitatively new phenomenon, which is much worse, than capitalist exploitation in epoch of classical capitalism though I consider traditional understanding of essence and mechanism of capitalist exploitation to be

fundamentally incorrect, that was scientifically proved by me a long time ago.

The elaborated by me theory of the social revolution, which is based, first of all, on the created by me theory of supremacy of interests of people, and also on the developed by me theories – of the economic genocide of people and economic rape of people, fundamentally differs from all other theories of social revolution.

Principal difference of the created by me theory of qualitatively new social revolution, *or as I call it, the theory of humanosocial revolutions, or the theory of truly humanosocial revolution* from all other theories of social revolutions, first of all, consists in the fact that, on the basis of the created by me years ago theory of supremacy of interests of people as fundamentally new philosophical-legal and political-legal theory, there are scientifically proved necessity and appropriateness of the truly humanosocial revolution under conditions of existence of absolutely new, as it was already mentioned, evolutionary insuperable contradictions between interests of people and the government, i.e. under the conditions when overcoming of the mentioned contradictions by evolutionary way is impossible.

Impossibility of overcoming of existing contradictions between interests of people and the government through

the evolutionary way is conditioned by the circumstance, that the government as a result of its activity, inactivity or inability to carry out illegally “legalized” economic genocide and economic rape in respect to its people and represents qualitatively new gravest criminal action.

In connection with the mentioned problem, the special attention should be attached to the fact, that, alongside with that (i.e. alongside with the economic genocide and economic rape of people), the government, with a view to preserving the power uses all, including the unlawful (criminal) ways, forms and methods, and, thus, does not provide people with an opportunity to protect their rights, freedoms and interests through the evolutionary way, and for this purpose through the constitutional means to retire the government, as a result of “activity” of which people are exposed to the economic, moral-psychological and physical genocide within many years.

Uniqueness of the truly humanosocial revolution consists also in the fact, that though as it was already mentioned, this revolution can be carried out, to a certain extent, with violation of the Constitution, but, at the same time, this revolution will be a constitutional act, since its realization will be conditioned by objective necessity and will be aimed at protection of constitutional rights, freedoms and interests of each person.

And, what is especially important, under conditions of supremacy of interests of people the Constitution of the state itself represents (should represent) political-legal means of realization of these interests and it should reflect those legal mechanisms, on the basis of which with a view to realizing interests of people – with a view to realizing interests of every person – all ways, forms and methods will be considered to be justified if they, at the same time, exclude the antisocial, inhuman, immoral phenomena [4].

As for the new government, which after truly humanosocial revolution is to be elected by the lawful way, it (a new government), and also the United Nations Organization, shall recognize officially the economic genocide of people as one of the gravest forms of genocide, afterwards the normative-legal acts stipulated for eradication of genocide – as the international crime will be put into effect.

At the same time, the new government, according to the elaborated by me theory of equation of the rights and the responsibility of officials [1], first of all, should create legal mechanisms of the responsibility of the government before people, and the former government should be called to the account for the economic genocide arranged by it to people.

It should be especially mentioned, that, in my deep belief, the government, or those high-ranking state officials who carried out the economic genocide and economic rape to people, should be called to the account not only through their resignation, or their dismissal from the posts, but, at the same time, the strict criminal proceedings should be instituted against them and this should be implemented by the new government in order not to admit a precedent, when the government, despite of the serious crimes against its people, leaves the power with impunity.

The criminal government should be imposed to the severe punishment for committed against people crime and this is necessary especially for prevention of similar criminal actions on the part of the government in the future.

If the new government will not make the former – criminal – government answerable for the committed by it criminal actions against people, it will mean, that the new government leaves for itself the opportunity, like the former government, with impunity to carry out similar criminal actions against people in the future.

Considering the problem of the social revolution caused, as it was already mentioned, by the economic genocide and the economic rape of people, organized by the government (or organized through active or passive support of the

government) i.e. caused through the economic genocide carried out against people and economic violence practically realized by the government, I think the question on “democratic character” of the mentioned social revolution interesting and particularly important (?!).

Thus, examining the problem of qualitatively new social revolution, which represents the result of deep, evolutionary insuperable contradictions between interests of people (interests of the majority of the population of the country) and the government, I consider it necessary to pay attention to the question on possible or impossible “democratic character” of the mentioned revolution (?!).

In particular, there arises a question: on the “democratic” truly humanosocial revolution – humanosocial revolution that is carried out by people (active participation of people in this revolution is implied) for realization of interests of people?!

It should be noted, that such revolution – process of such revolutionary overturn – can be imagined as a democratic revolution, i.e. it is possible to imagine, that realization of this revolution is possible through the democratic way, if it (this revolution) is carried out by all people, to be exact, if realization of this revolution is carried out through complete support of all people.

At the same time, first, it is practically improbable (and even it is impossible) that all people participated in revolution (supported the revolution, i.e. sided with the revolution) or that (even without direct participation in revolution) all people (100 % of the population of the country) supported the revolution, since the revolution except for supporters always has opponents, that is absolutely natural, otherwise realization of social revolutions would be carried out only through the evolutionary way.

And, second, even in case of participation of all people in the revolution (sided with the revolution), all people cannot be (all people cannot possess) the supreme authority in the process of the revolution, like, generally, all people cannot possess the supreme power in the society and in the state – in the process of functioning of the society and the state, i.e. all people cannot control the revolution, just as all people cannot govern the society and the state.

Moreover, if it was possible, that people ruled the society and the state, i.e. if existence of democracy was possible, then realization of social revolutions, as well as existence of the state, would be senseless (?!).

So, the process of revolution itself as well as process of functioning of the society and the state, cannot be

democratic, for democracy – is the supreme power of all people, that is obviously impracticable.

Thus, as it was mentioned by me earlier, functioning of the society and the state (governing of the society and the state) cannot be democratic, since democracy – the authority of all people in the society and in the state – really is impracticable, i.e. all people cannot rule the society and the state (though people by their ideas, offers, etc. can and even are obliged to promote efficient control over the society and the state by the government), that is once again proved by the necessity of existence of the government and practical existence of the government in any state.

Proceeding from aforesaid, “democracy”, in my deep belief, can exist only as an impracticable myth “about a possibility of existence of the power of people in the society and in the state”(?!).

Though, I think it necessary to especially note, that those principles, forms and methods which refer to democratic and which are aimed at realization of interests of people, are to be actively used in governing of the society and the state, but to call them, and I am deeply convinced in it, not “democratic”, but truly human, humanosocial principles, forms and methods, since the

term “democratic” does not reflect and cannot reflect real vital processes, since democracy, or the power of people in the state, as it was already mentioned, is really impracticable.

Therefore, the main thing in functioning of the society and the state is not an impracticable myth about democracy – *not a myth about the power of people*, but subjection of real authority – the government – to interests of all people, i.e. the main thing – is dictatorship of interests of people, which shall be carried out by the truly humane government, i.e. the government that serves the interests of people.

Otherwise, activity of the government should be qualified as inhuman, anti-social and anti-state, after which the corresponding results should follow... (!!).

CITED LITERATURE

1. Alfred Kuratashvili. Theory of Equation of Rights and Responsibility of Officials – Necessary Legal Basis of Social Justice. International Scientific Journal “Progress”, 2001, № 1-2. (In the Russian language). Tbilisi: International Publishing House “Progress”, 2001, pp.. 23-32.

Bases of the mentioned theory and this very theory have been elaborated by me since 1969 and further substantive provisions of the given theory and this theory have repeatedly been published.

2. Big Legal Dictionary/Under edition of A. J. Sukhareva, V. D. Zorkina, V. E. Krutskikh. (In the Russian language). – Moscow.: INFRA-M, 1997, p.594.

3. Convention on Prevention of the Crime of Genocide and Punishment for It of December 9, 1948. Human Rights: Collection of International Documents. (In the Russian language). - Moscow: Legal Literature, 1998, pp.. 84-85.

4. A. A. Kuratashvili. Philosophic-Political Economic Miniatures. Materials of the Republican Scientific Conference: “Actual problems... Theories” (May 15-16, 1980). (In the Russian language). Tbilisi: “Metsniereba” (“Science”), 1980, p.93.

ს ა რ ჩ ე ვ ი

ავტორის მშენებელი
შემოქმედების შესახებ7

კუპანოსოციალური
რევოლუციის თეორია.
კრინციკულად ახალი სოციალური
რევოლუციის ფილოსოფიური,
პოლიტიკურ-სამართლებრივი და
სოციალურ-ეკონომიკური
საფუძვლები 107

ციტირებული ლიტერატურა 140

О Г Л А В Л Е Н И Е

О НАУЧНОМ ТВОРЧЕСТВЕ АВТОРА 41

ТЕОРИЯ ГУМАННОСОЦИАЛЬНОЙ РЕВОЛЮЦИИ. ФИЛОСОФСКИЕ, ПОЛИТИКО-ПРАВОВЫЕ И СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ПРИНЦИПИАЛЬНО НОВОЙ СОЦИАЛЬНОЙ РЕВОЛЮЦИИ	141
ЦИТИРОВАННАЯ ЛИТЕРАТУРА	174

C O N T E N T S

**ABOUT THE SCIENTIFIC CREATIVE
WORK OF THE AUTHOR 75**

**THEORY OF HUMANOSOCIAL
REVOLUTION.
PHILOSOPHICAL, POLITICAL-LEGAL
AND SOCIAL-ECONOMIC BASES OF
FUNDAMENTALLY NEW SOCIAL
REVOLUTION 175**

CITED LITERATURE 204